

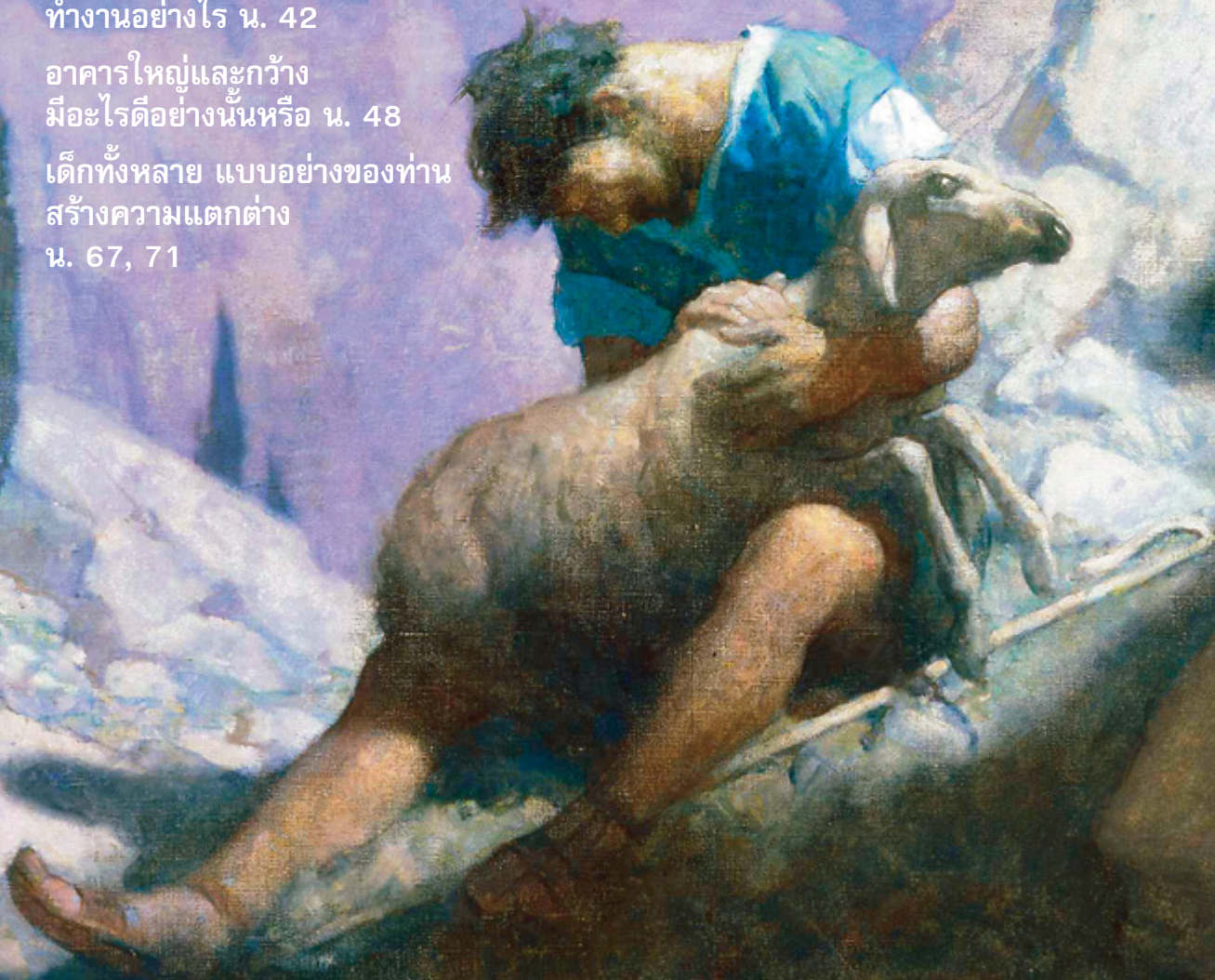
เลย์โฮบา

ความยุติธรรมและ
ความเมตตาปลดปล่อยเรา
จากพันธนาการอย่างไร น. 20

พระคุณของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ
ทำงานอย่างไร น. 42

อาคารใหญ่และกว้าง
มีอะไรดีอย่างนั้นหรือ น. 48

เด็กทั้งหลาย แบบอย่างของท่าน
สร้างความแตกต่าง
น. 67, 71

“แต่คนที่ดื่มน้ำ
ที่เราจะให้กับเขา
นั้น จะไม่มีวัน
กระหายอีกเลย
น้ำที่เราจะให้เขา
นั้นจะกลายเป็น
บ่อน้ำพุในตัวเขา
พลุ่งขึ้นถึงชีวิต
นิรันดร์”

ยอห์น 4:14

ข่าวสาร

- 4 ข่าวสารจากฝ่ายประธานสูงสุด: วิสุทธิชนทุกฤดูกาล โดย ประธานดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ
- 7 ข่าวเยี่ยมสอน: การพึ่งพาตนเอง

บทความพิเศษ

- 18 คำสวดอ้อนวอนด้วยความสำนึกคุณของดิฉัน โดย คริสตี สคริแนค *ครอบครัวเราต้องการพรอย่างยิ่ง ดิฉันจะสำนึกคุณท่ามกลางการทดลอง เช่นนั้นได้อย่างไร*
- 20 ความยุติธรรมและพระเมตตาของพระเจ้า โดย เอ็ดเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์ *หากเราสามารถกลับใจจากบาปของเราและมีจิตกุศลต่อบาปของผู้อื่น พระบิดาผู้ทรงพระชนม์ของเราจะยื่นพระหัตถ์ลงมาพุงเรา*

ภาพปก

ปกหน้า: แกะที่หายไป โดย นิวเวลล์ คอนเวิร์ส ไวเอธ, พิมพ์ใหม่โดยได้รับอนุญาตจาก พิพิธภัณฑ์ศิลปะวิทยาลัยโคลบีย์ ปกหลัง: ภาพถ่าย © Thinkstock
ปกหน้าด้านใน: ภาพถ่ายโดย เซลชี สตาร์ก

- 26 ความเมตตาเจกเช่นพระคริสต์ โดย แรนดี แอล. เดย์เบลล์ *เรื่องราวพระคัมภีร์เหล่านี้จากพระชนม์ชีพของพระเจ้าช่วยให้รอดสามารถสอนให้เราใช้ชีวิตเป็นคนมีเมตตา*
- 30 หลักคำสอนได้รับการสถาปนาอย่างไร โดย ลารีน พอร์เตอร์ กอนต์ *ใช้สิ่งเหล่านี้ทำความเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าเป็นเจ้าทรงเปิดเผยหลักคำสอนต่อศาสดาพยากรณ์และอัครสาวก*
- 32 เขาวนชายทุกวันนี้ต้องการต้นแบบที่ขอบรรรม โดย ฮิคารี ลอฟตัส *ทอดด์ ซิลเวสเตอร์เคยผ่านปัญหาในวัยเยาว์ของตนเองมาแล้ว เขาจึงพยายามผูกสัมพันธ์กับเขาวนชายในปัจจุบัน*
- 36 ยังเป็นเสียงเรียกร้อง โดย ริชาร์ด เอ็ม. รอมเนีย *“ครอบครัว: ถ้อยแถลงต่อโลก” ทำหน้าที่เสมือนธงเสรีภาพยุคปัจจุบันที่ให้ความชัดเจนและการนำทางแก่ครอบครัว*

ปกิณกะ

- 8 สมุดบันทึกการประชุมใหญ่ เดือนเมษายน
- 10 สิ่งที่เราเชื่อ: ฐานะปุโรหิตต้องใช้อย่างมีค่าควร
- 12 บ้านเรา ครอบครัวเรา: พระเจ้าทรงไม่เคยตะโกนใส่ดิฉัน สงวนนาม
- 14 เรื่องราวประทับใจในพระกิตติคุณ: พระเยซูทรงมีความหมายอย่างไรต่อเราในทุกวันนี้ โดย เอ็ดเดอร์เดวิด บี. เฮจท์
- 16 ข่าวศาสนจักร
- 38 เสียงวิสุทธิชน
- 80 จนกว่าเราจะพบกันอีก: การประชุมสี่สัปดาห์ที่นานที่สุด โดย โอคอน เอเดต เอฟฟอง

42

42 พระคุณของพระองค์เพียงพอ
โดย แบรด วิลค็อกซ์
ป้าทหารีย์แห่งพระคุณของพระคริสต์
ไม่ใช่เพียงว่าเราสามารถกลับไปสวรรค์
ได้เท่านั้นแต่เราสามารถเปลี่ยนแปลง
ได้เพื่อให้เรารู้สึกสบายใจที่นั่น

ดูว่าท่านจะหา
เลยโฮนาที่ซ่อน
อยู่ในฉบับนี้ได้
หรือไม่ คำใบ้:
พระเยซูเสด็จ
เยือนผู้คนใน
อเมริกา

52

46 บันไดสู่ความสุข
โดย เอ็ลเดอร์ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สัน
เมื่อเราเข้าใจจุดประสงค์ของ
พระบัญญัติ เราย่อมต้องการ
พระบัญญัติมากขึ้น—ไม่ใช่ให้น้อยลง

48 อาคารใหญ่และกว้างมีอะไรดี
อย่างนั้นหรือ
โดย เดนนิส ซี. กอนด์
อาคารใหญ่และกว้างสามารถเป็นที่
ดึงดูดใจ แล้วเราจะหลีกเลี่ยงได้อย่างไร

52 จงเป็นแสงสว่างให้เพื่อน ๆ
โดย เอ็ลเดอร์เบ็นฮามิน เด โอโยส
งานเผยแผ่ศาสนาเริ่มต้นด้วย
แบบอย่างที่ดี

54 เจาะประเด็น

56 เพื่อความเข้มแข็งของเยาวชน:
อิทธิพลของดนตรี
โดย โรสแมรี เอ็ม. วิกซอม
หนูขาวสอนอะไรเราได้บ้างเกี่ยวกับ
การเลือกดนตรีที่ดี

58 คำสวดอ้อนวอนจากใจดิฉัน
โดย มา. คอนซูเอโล เอ็น.
พระคำรัสของพระเจ้าช่วยให้ดิฉันรัก
เสียงเพลงมากกว่าเดิม

59 โปสเตอร์: เริ่มอนาคตของท่าน

60 จากสนามเผยแผ่: ผ่านผนังบาง ๆ
โดย ไมนิกา การ์เซีย อาตัมส์
ไม่ใช่แค่โซเชียลเดดที่ฟัง ฮวนก็กำลังฟัง
อยู่อีกด้านหนึ่งของผนัง

62 เรียนรู้จากศาสตาศาพยากรณ์ที่มีชีวิต
โดย เอ็ลเดอร์เนล แอล. แอนเดอร์เซ็น
คำถามสี่ข้อนี้สามารถ
ช่วยท่านทำตามศาสตาศา
พยากรณ์ได้

64

64 เขียนให้ถูกต้อง
โดย แจน ฟินบอร์ฟ
ครูของคาราบอกว่าพระบิดาบนสวรรค์
พระเยซูคริสต์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์
เป็นองค์เดียวกัน คาราจะบอกอย่างไร

66 เพลง: พระเมฆบาลเยชู
โดย แทมมี ไซมิสเตอร์ โรบินสัน

67 แบบอย่างที่ดีที่ซัสตี้
โดย จีน เอ. สตีเวนส์
แบบอย่างของเด็กปฐมวัยเหล่านี้ใน
ห้องงช่วยให้สมาชิกวอร์ดของ
พวกเรามีศรัทธาที่จะดำเนินชีวิตตาม
พระกิตติคุณ

68 ตามรอยประวัติศาสตร์:
พระวิหารนอวและคูคาร์เทจ
โดย เจนนิเฟอร์ แมดตี้

70 พยานพิเศษ: เหตุใดจึงสำคัญที่ต้องมี
ทั้งพระคัมภีร์ไบเบิลและพระคัมภีร์
มอรมอน
โดย เอ็ลเดอร์แอล. ทอม เพอร์รี่

71 ผมเลือกสิ่งที่ถูกต้อง
โดย เอเคเน ปี.
ผมไม่ต้องการดื่มไวน์ แต่จะเกิดอะไร
ขึ้นกับครอบครัวถ้าผมไม่ดื่ม

72 หน้านี้ของหนู

74 นำปฐมวัยกลับบ้าน: ฉันจะรับใช้
พระเจ้าเป็นเจ้าด้วยสุดใจ พลัง
ความนึกคิด และพลังกำลังของฉัน

76 สำหรับเด็กเล็ก

81 ภาพศาสตาศาพยากรณ์:
จอร์จ อัลเบิร์ต สมิธ

แก้ไข

ขอภัยสำหรับข้อผิดพลาดใน “บัตรพระคัมภีร์” หน้า 65-66 ของ ฉบับเดือนสิงหาคม พระคัมภีร์สำหรับบัตร “เมื่อฉันรู้สึกมีความสุข ...” ควรเป็น สดุดี 118:24; ยอห์น 13:17; และแอลมา 26:35 พระคัมภีร์สำหรับบัตร “เมื่อฉันต้องการความกล้าหาญ...” ควรเป็น ดาเนียล 6; 1 ทิโมธี 3:7; และแอลมา 56:44-48 ท่านสามารถ พิมพ์หน้าที่แก้ไขแล้วได้ที่ iahona.lds.org

กันยายน 2013 ปีที่ 19 เล่มที่ 9
เลขีโยนาห์ 10789 - 425

นิตยสารนานาชาติของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชน
ยุคสุดท้าย ฉบับพิมพ์ภาษาไทย

ฝ่ายประธานสูงสุด: โธมัส เอส. มอนสัน, เชนรี่ บี. อายริงก์,
ดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ

โค้วรี้ม้อครสาวกสิบสอง: บอยดี เค. แพคเกอร์, แอล. ทอม เพอร์รี่,
รัสเซล เอ็ม. เนลสัน, ตีลสัน เอช. โยคส์, เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด,
ริชาร์ด ซี. สก็อตต์, โรเบิร์ต ดี. เฮลล์, เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์,
เดวิด เอ. เบตনার, เควนทิน แอล. คูก, ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สัน,
นีล แอล. แอนเดอร์เซ็น

บรรณาธิการ: เควก เอ. คาร์ดอน
ที่ปรึกษา: เซนเอ็ม. โบเวิน, แบรดลีย์ ดี. ฟอสเตอร์,
คริสทอฟเฟอร์ โกลเด็น จูเนียร์, แนนโธนี่ ดี. เพอร์กินส์

ผู้อำนวยการบริหาร: เดวิด ที. วอร์เนอร์
ผู้อำนวยการฝ่ายสนับสนุนครอบครัวและสมาชิก: วินเซนต์ เอ. วอฮัน
ผู้อำนวยการฝ่ายนิตยสารศาสนจักร: อัลเลน อาร์. ลอยบอร์ก
ผู้จัดการฝ่ายธุรกิจ: การ์ฟ แคนนอน

บรรณาธิการบริหาร: อาร์. วิล จอห์นสัน
ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร: โรอัน คาร์, ลารีน พอร์เตอร์ กอนด์
ผู้ช่วยฝ่ายสิ่งพิมพ์: เมลิสซา เซนเดโน

งานเขียนและงานบรรณาธิการ: ซูซาน บาร์เรตต์, เดวิด ดิกสัน,
เดวิด เอ. เอ็ดเวิร์ดส์, แมทธิว ดี. ฟิลด์ตัน, มินดี้ โรยซ์ ฟริดแมน,
ลอรี ฟูลเลอร์, แกร์รี่ เอช. การ์ฟ, เจนนิเฟอร์ เกซ จอห์นสัน,
ฮิคาริ ลอฟตัส, ไมเคิล อาร์. มอร์ริส, ริชาร์ด เอ็ม. โรมนีย์,
พอล แอนเดรียส, จูเลีย วูเบอร์รี่

ผู้อำนวยการบริหารฝ่ายศิลป์: เจ. สก็อตต์ คนด์เซ็น
ผู้อำนวยการฝ่ายศิลป์: แพตตี อาร์. ฟิตเตอร์สัน
งานออกแบบ: จินเนตต์ แอนดรูวส์, เฟย์ ที. แอนดรูวส์,
ซี. คิมบัลล์ บอดด์, โธมัส ไฮลด์, เนต โกลสัน, เคอร์รี่ สันท์ ซี.
เฮย์วีน, คอลลิน ฮิงค์ลีย์, ซูซาน ลอฟเพิร์น, เอริก ที. จอห์นสัน,
สก็อตต์ เอ็ม. มอย, แบรด เทียร์

ผู้ประสานงานทรัพย์สินทางปัญญา: โคลเลตต์ เนบเบอร์ อูนิ
ผู้จัดการฝ่ายผลิต: เจน แอนน์ ปีเตอร์ส
งานผลิต: คอเนนี โบว์ธอร์พ บริดจ์, จูลี เบอร์เรตต์, โรอัน ดับเบิลยู.
กัก, เดวิด เคอร์รี่, จินนี่ เจ. นิลสัน, กายส์ เทด แรฟเฟอร์ที่
งานก่อนพิมพ์: เจฟฟ์ แอล. มาร์ติน

ผู้อำนวยการฝ่ายจัดพิมพ์: เควก เค. เซจด์วิก
ผู้อำนวยการฝ่ายจัดจำหน่าย: สตีเฟน อาร์. คริสเตียนเซ็น
งานแปล: ศศิธร กฤษณะโรสม

เลขีโยนาห์ (ISSN 0853-2513) นิตยสารรายเดือน จัดพิมพ์โดย
ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย อัดราคาสมาชิก
ในประเทศไทย 60 บาทต่อปี หรือฉบับละ 10 บาท สมัครงานพิมพ์
ผ่านตัวแทนนิตยสารเลขีโยนาห์ของวงวร/สาขา หรือส่งไปรษณีย์ไปที่:
ศูนย์หนังสือ 1645/6 ถนนพระบุรีรัตน์ใหม่ แขวงมักกะสัน เขตราชเทวี
กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ 0-2652-7722 ต่อ 101 ในกรณี
เปลี่ยนแปลงที่อยู่กรุณาแจ้งล่วงหน้าสามสิบวัน

ส่งคืนฉบับและขอชื่อกิจกรรมของท่าน ทางออนไลน์ที่ liahona.lds.org;
ทางอีเมลที่ liahona@ldschurch.org; หรือทางไปรษณีย์ที่ Liahona,
Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA

เลขีโยนาห์ (คำศัพท์ในพระคัมภีร์มอรมอน หมายถึง “เข็มทิศ” หรือ
“เครื่องชี้ทาง”) จัดพิมพ์ในภาษาแอลเบเนีย อาร์เมเนีย บิสลามมา
บัลแกเรีย กัมพูชา เซบู จีน จีนกลาง (ฉบับย่อ) ไครเอเชีย เช็ก
เดนมาร์ก ดัทช์ อังกฤษ เอสโตเนีย ฟิจิ ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส เยอรมัน
กรีก ฮังการี ไอซ์แลนด์ อินโดนีเซีย อิตาลี ญี่ปุ่น คีรีบาตี เกาหลี ลัตเวีย
ลิทัวเนีย มาลากาซี มาร์แชล มองโกเลีย นอร์เวย์ โปแลนด์ โปรตุเกส
โรมาเนีย รัสเซีย ซามัว สโลวีเนีย สเปน สวาฮิลี สวีเดน ตากาล็อก
ตาฮีตี ไทย ตองกา ยูเครน อุรดู และเวียดนาม
(จำนวนฉบับต่อปีต่างกันไปตามภาษาที่จัดพิมพ์)

© 2013 โดย Intellectual Reserve, Inc. สงวนลิขสิทธิ์ทุกประการ
พิมพ์ในสหรัฐอเมริกา

ท่านอาจทำสำเนาข้อความและภาพใน เลขีโยนาห์ ไว้ใช้ที่โบสถ์หรือที่บ้าน
ได้โดยไม่หวังผลในเชิงพาณิชย์ ไม่อนุญาตให้ทำสำเนาภาพที่ระบุชื่อห้าม
ไว้ตรงขอบภาพ หากมีข้อสงสัยเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ กรุณาติดต่อที่
Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,
UT 84150, USA; อีเมล: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For Readers in the United States and Canada: September 2013
Vol. 19 No. 9. LIAHONA (USPS 311-480) Thai (ISSN 0853-
2513) is published monthly by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at
Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new
address must be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American
Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or
at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

แนวคิดสำหรับการสังสรรค์ในครอบครัว

ฉบับนี้มีบทความและกิจกรรมที่ใช้สำหรับการสังสรรค์ในครอบครัวได้ตั้งตัวอย่าง
สองตัวอย่างต่อไปนี้

ถ่ายภาพโดย โคดี้ เบลล์

“อาคารใหญ่และกว้างมีอะไรต้อย่างนั้นหรือ”
หน้า 48: อานบทความกับครอบครัวท่าน
ท่านอาจจะถามว่าพวกเขาเคยรู้สึกอึดอัดใจที่
ต้องดำเนินชีวิตตามมาตรฐานของศาสนจักร
หรือไม่ ท่านอาจจะเล่าตอนที่ท่านรู้สึกแบบนั้น
และสิ่งที่ท่านเรียนรู้ สันทนาความแตกต่าง
ระหว่างการพูดว่าท่านทำบางอย่าง *ไม่ได้*
เทียบกับการพูดว่าท่าน *ไม่ยอม* ทำบางอย่าง
ครอบครัวท่านอาจจะติดตามห้วงโซ่พระคัมภีร์
ต่อไปเพื่อเรียนรู้มากขึ้นว่าสิทธิ์เสรีเหมาะแก่
แผนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าอย่างไร: โมเสส 4:1-4;
2 นีไฟ 2:14-16, 22-27; โยชูวา 24:15;
โมไซยาห์ 2:41; หลักคำสอนและพันธสัญญา
82:10; 130:20-21 จากนั้นท่านอาจจะร้อง
เพลง “เลือกสิ่งดี” (เพลงสวด, บทเพลงที่ 122)
หรือเพลงสวดอีกเพลงเกี่ยวกับการเลือกที่ดี

“เขียนให้ถูกต้อง” หน้า 64 และ “ผมเลือกสิ่ง
ที่ถูกต้อง” หน้า 71: ท่านอาจจะแบ่งปันว่าทั้ง
คาราและเอเคนในเรื่องเหล่านี้พบวิธีสนับสนุน
ความจริงอย่างไร ท่านอาจจะสนทนากว่าการ
“ยื่นเป็นพยานของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า” (โมไซยาห์
18:9) หมายความว่าอย่างไร ระดมความคิด
เพื่อหาวิธีแบ่งปันประจักษ์พยานของท่านและ
วางแผนทำเช่นนั้นให้สัปดาห์นี้ ครอบครัวท่าน
อาจทำกิจกรรมโดยอ่านหรือบททวนเรื่องราว
พระคัมภีร์ที่มีคนยื่นเป็นพยานของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า
จากนั้นให้แสดงเป็นบุคคลในเรื่อง แนวคิดบาง
อย่างสำหรับเรื่องเล่า ได้แก่ ตาเหยียกลับเพื่อน ๆ
ปฏิเสธรับประทานสิ่งที่เปื้อนโทษ (ดาเนียล
1) สตีเฟนเป็นพยานถึงพระเยซูคริสต์ (กิจการ
6-7) และนี้ไฟกระดุนที่ชายให้ไปเอาแผ่นจารึก
(1 นีไฟ 3-4)

ในภาษาของท่าน

เลขีโยนาห์ และสื่ออื่น ๆ ของศาสนจักรมีหลายภาษาที่ languages.lds.org

หัวข้อพระกิตติคุณในเล่ม

ตัวเลขหมายถึงหน้าแรกของบทความ

- กตัญญู (ความ), 18
- กลับใจ (การ), 20
- ครอบครัว, 12, 36
- ความยากลำบาก, 4, 18, 48, 71
- งานเผยแผ่ศาสนา, 40, 52, 54, 60
- ฐานะบุโรหิต, 10
- ดนตรี, 56, 58
- บริสุทธิ์ทางเพศ (ความ), 54
- แบบอย่าง, 32, 38, 40, 52, 67, 74
- ประจักษ์พยาน, 64
- ประวัติศาสตร์นัก, 7, 68
- ปาฏิหาริย์, 76

- เปิดเผย (การ), 30, 62
- ผู้พิทักษ์ (การเป็น), 80
- พระคัมภีร์, 40, 70
- พระคัมภีร์ไบเบิล, 70
- พระคัมภีร์มอรมอน, 70
- พระคำแห่งปัญญา, 71
- พระคุณ, 42
- พระบัญญัติ, 46, 71
- พระเยซูคริสต์, 26, 66, 76
- พระวิญญาณบริสุทธิ์, 12, 41, 56, 72, 80
- พระวิหาร, 68
- พึ่งพาตนเอง (การ), 7
- เมตตา (ความ), 20, 26

- ยุติธรรม (ความ), 20
- รับใช้ (การ), 74
- ศรัทธา, 39, 72, 76
- ศาสตพยาการณ, 30, 62
- ศีลระลึก, 80
- ศึกษา (การ), 59
- สมิธ, จอร์จ อัลเบิร์ต, 81
- สวดอ้อนวอน (การ), 18, 58, 60, 72
- ส่วนสิบ, 67
- สิทธิ์เสรี, 48
- สุขภาพร่างกาย, 54
- หลักคำสอน, 30
- อิสราเอล, 20

โดย ประธาน
ดีเทอร์ เอฟ. อุกต์ดอร์ฟ
ที่ปรึกษาที่สองใน
ฝ่ายประธานสูงสุด

วิสุทธิชน ทุกฤดูกาล

ขวพเจ้ามีความหลังในวัยเด็กเกี่ยวกับภูมิภาคหนึ่งของโลกที่สวยงามทุกฤดูกาลตลอดปีซึ่งสามารถใช้เป็นภาพบนโปสการ์ดได้ แต่ละเดือนที่ผ่านไปสวยงามและน่าพิศวง ในช่วงวันที่สดใสของฤดูหนาว หิมะตกใหม่ปกคลุมเทือกเขาและถนนในเมือง ฤดูใบไม้ผลินำผืนมาซาล้างและชีวิตเขียวขจีเกิดขึ้นในบัดดล ท้องฟ้าสงบงามของฤดูร้อนทำหน้าที่เหมือนผืนผ้าใบสีฟ้ากระจ่างตารองรับแสงอาทิตย์สว่างสดใส ฤดูใบไม้ร่วงอันน่าตื่นตาตื่นใจเปลี่ยนธรรมชาติเป็นเฉดสีเจิดจ้าของส้ม เหลือง และแดง สมัยเด็กข้าพเจ้ารักทุกฤดูกาล และจนถึงวันนี้ก็ยังรักลักษณะและความพิเศษของแต่ละฤดู

เรามีฤดูกาลในชีวิตเราเช่นกัน บางฤดูอบอุ่นและน่าพอใจ หลายฤดูไม่เป็นเช่นนั้น บางวันในชีวิตเราสวยงามเหมือนภาพในปฏิทิน แต่มีหลายวันและหลายสถานการณ์ที่ทำให้ปวดร้าวใจและอาจนำความรู้สึกลึกๆของความสิ้นหวัง ความเคียดแค้น และความขมขื่นเข้ามาในชีวิต

ข้าพเจ้าแน่ใจว่าต้องมีสักครั้งที่เราทุกคนคิดว่าคงจะดีถ้าได้เข้าไปอยู่ในดินแดนที่มีแต่วันแห่งฤดูกาลอันสมบูรณ์แบบเหมือนภาพวาดและหลีกเลี่ยงช่วงเวลาไม่น่าพึงใจระหว่างนั้น

แต่เนี่นเป็นไปไม่ได้ ทั้งไม่เป็นที่พึงปรารถนา

เมื่อข้าพเจ้าตรวจตราชีวิตตนเอง เห็นชัดว่าช่วงเวลาที่เคยโศกมากที่สุดมาถึงข้าพเจ้าหลายครั้งขณะผ่านฤดูกาลแห่งมรสุม

พระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงปรีชาญาณสูงสุดทรงทราบวาเพื่อให้บุตรธิดาของพระองค์เติบโตเป็นสัตถภาวะตามที่ทรงออกแบบให้เป็น

พวกเขาจะต้องประสบกับฤดูกาลแห่งความยากลำบากระหว่างการเดินทางในความเป็นมรรตัย ลีไฮศาสดาพยากรณ์สมัยพระคัมภีร์มอรมอนกล่าวว่าหากปราศจากการตรงกันข้าม “ความชอบธรรมไม่สามารถเกิดขึ้นได้” (2 นีไฟ 2:11) ความขมขื่นของชีวิตนั้นเองที่ช่วยให้เราารู้ชัด เห็นความแตกต่าง และเห็นคุณค่าความหวานของชีวิต (ดู คพ. 29:39; โมเสส 6:55)

ประธานบริคัม ยังก้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า “สัตถภาวะรู้แจ้งทั้งปวงที่สวมมงกุฎแห่งรัศมีภาพ ความเป็นอมตะ และชีวิตนิรันดร์ต้องผ่านบทพิสูจน์ทุกประการที่กำหนดไว้ให้สัตถภาวะรู้แจ้งต้องผ่านเพื่อรับรัศมีภาพและความสูงส่ง ภัยพิบัติทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นได้กับมนุษย์มรรตัยจะเกิดขึ้น . . . เพื่อเตรียมพวกเขาเข้าสู่ที่ประทับของพระเจ้า . . . การทดลองและประสบการณ์ทุกอย่างที่ผ่านพ้นมาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความรอดของท่าน¹

คำถามไม่ได้อยู่ที่ว่าเราจะประสบกับฤดูกาลของความยากลำบากหรือไม่ หากอยู่ที่ว่าเราจะต้านมรสุมอย่างไร โอกาสอันสำคัญยิ่งของเราในช่วงฤดูกาลที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาของชีวิตคือยึดมั่นพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าอย่างซื่อสัตย์ เพราะพระดำรัสแนะนำของพระองค์ออกแบบไว้ไม่เพียงเพื่อช่วยเราต้านมรสุมของชีวิตเท่านั้นแต่นำทางเราให้ผ่านพ้นด้วย พระบิดาบนสวรรค์ของเราประทานพระวจนะของพระองค์ผ่านศาสดาพยากรณ์ของพระองค์—ความรู้อันล้ำค่าที่ออกแบบไว้เพื่อนำเราผ่านความท้าทายของฤดูกาลยาก ๆ ไปจนถึงปีติสุขพรรณนาและความสว่างเจิดจ้าของชีวิตนิรันดร์ นั่นเป็นส่วนสำคัญของประสบการณ์ใน

ชีวิตเราเพื่อพัฒนาความเข้มแข็ง ความกล้าหาญ และความสุจริตในการยึดมั่นความจริงและความชอบธรรมแม้เราจะประสบกับการกระทำที่โหดร้าย

คนที่เข้าสู่หน้าต่างบำบัดมาและรับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วได้วางเท้าของตนบนเส้นทางแห่งการเป็นสาวกและมีหน้าที่เดินตามรอยพระบาทของพระเจ้าช่วยให้รอดอย่างแน่วแน่และซื่อสัตย์

พระเจ้าช่วยให้รอดทรงสอนว่าดวงอาทิตย์ขึ้น “สองสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอ และ... ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม” (มัทธิว 5:45) บางครั้งเราไม่สามารถเข้าใจได้ว่าเหตุใดสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตจึงยากนัก แม้ถึงกับไม่ยุติธรรม แต่ในฐานะผู้ติดตามพระคริสต์ เราวางใจว่าถ้าเรา “ค้นหาอย่างขยันหมั่นเพียร, สวดอ้อนวอนเสมอ, และจงเชื่อ, ... สิ่งทั้งปวงจะร่วมกันส่งผลเพื่อความดี [ของเรา], หาก [เรา] ดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรง” (คพ. 90:24; เน้นตัวเอน)

ในฐานะสมาชิกศาสนจักรของพระองค์ ในฐานะวิสุทธิชน เรารับผิดชอบต่ออย่างเบิกบานและเต็มใจในทุกสภาพอากาศและในทุกฤดูกาล ขณะทำเช่นนั้นใจเราเปี่ยมด้วยศรัทธาอันศักดิ์สิทธิ์ ความหวังในการเยียวยา และจิตกุศลจากสวรรค์

แม้กระนั้น เราจะต้องผ่านทุกฤดูกาล—ทั้งน้ำยืนดีและเจ็บปวด แต่ไม่ว่าฤดูกาลใด ในฐานะผู้ติดตามพระเยซูพระคริสต์ เราจะวางความหวังไว้กับพระองค์ขณะเดินไปสู่แสงสว่างของพระองค์

สรุปคือ เราเป็นวิสุทธิชนของพระเจ้าเป็นเจ้า มุ่งหมายจะเรียนรู้จากพระองค์ รักพระองค์ และรักเพื่อนมนุษย์ของเรา เราคือผู้แสวงบุญบนถนนที่เป็นสุขของการเป็นสาวก และเราจะตั้งใจเดินไปถึงเป้าหมายอันสูงส่งของเรา

ฉะนั้นขอให้เราเป็นวิสุทธิชนในฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง และฤดูหนาว ขอให้เราเป็นวิสุทธิชนทุกฤดูกาล ■

อ้างอิง

1. ดู คำสอนของประธานศาสนจักร: บริคัม ยัง (1997), 293–294.

การสอนจากข่าวสารนี้

ฝ่ายประธานสูงสุดสอนว่า “คำเทศนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบางอย่างเป็นการเทศนาโดยการร้องเพลงสวด” (เพลงสวด, คำกล่าวของฝ่ายประธานสูงสุด) ขณะที่ท่านสนทนาข่าวสารนี้ ท่านอาจจะร้องเพลงสวดหนึ่งเพลงหรือเพลงอื่นกับคนที่ท่านสอนเกี่ยวกับการอดทนต่อความยากลำบาก อาทิ “ฐานมั่นคงหนักหนา” (บทเพลงที่ 33); “พระองค์ผู้ทรงเลี้ยงข้า” (บทเพลงที่ 50); หรือ “ขอให้เราหลุดไป” (บทเพลงที่ 124) หากท่านรู้สึกถึงการกระตุ้นเตือน จงเล่าถึงช่วงเวลาที่มีรสุมในชีวิตท่านเปลี่ยนเป็นพร

ผมสามารถทิ้ง ความเศร้าโศก ของผมได้

โดย ฮวน ซู

เมื่อเพื่อนของผมคือบราเดอร์เซนกับภรรยาจับบัปติสมาเข้ามาในวอร์ดของเรา ผมปลื้มปีติมาก หนึ่งปีหลังจกบัปติสมา พวกเขาได้รับการฝึกในพระวิหาร และลูกชายที่เสียชีวิตก่อนพวกเขาเข้าร่วมศาสนจักรได้รับการฝึกกับพวกเขา ช่วงพิเศษมากที่ได้เห็นครอบครัวเซนเติบโตในพระกิตติคุณ

แต่แล้วบราเดอร์เซนก็เสียชีวิตในอุบัติเหตุทางรถยนต์ในปีต่อมา หลังจากอุบัติเหตุ ความตายของเขาดูเหมือนจะอยู่ในใจผมตลอดเวลาและมักจะหลอกหลอนอยู่ในความฝันของผมตื่นมาพร้อมน้ำตาและถามตัวเองแล้วครั้งเล่าว่า “ทำไมทำไมพระเจ้าทรงยอมให้เรื่องเศร้าเช่นนี้เกิดขึ้น ทำไมต้องเกิดขึ้นกับครอบครัวที่น่ารักครอบครัวนี้” วันหนึ่งเมื่อผมกำลังต่อสู้กับความสงสัยดังกล่าว ผมหยิบคู่มือบทเรียนขึ้นมาอ่านถ้อยคำเหล่านี้จากประธานสเป็นเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบัลล์ (1895-1985)

“ถ้าเรามองว่าความเป็นมรตัยคือทั้งหมดของการดำรงอยู่ เมื่อนั้นความเจ็บปวด โทมนัส ความล้มเหลว และชีวิตอันสั้นก็คงเป็นภัยมหันต์ แต่ถ้าเรามองชีวิตเป็นเรื่องนิรันดร์ที่ย้อนไปในอดีตก่อนเกิดและขยายสู่ออนาคตนิรันดร์หลังความตาย เมื่อนั้นเหตุการณ์ทั้งหลายทั้งปวงก็จะอยู่ในหม่อมมองที่ถูกต้อง ...

“เราไม่ได้เผชิญการล่อลวงเพื่อทดสอบความเข้มแข็งของเรา เผชิญความเจ็บป่วยเพื่อเราจะเรียนรู้ความอดทน และเผชิญความตายเพื่อเราจะเป็นอมตะและได้รับรัศมีภาพพรอกหรือ”¹

วินาทีนั้นผมตัดสินใจทิ้งความเศร้าโศกของผมและมองไปสู่ออนาคตที่สัญญาไว้และเป็นไปได้ ผมเห็นใหม่ในภาพว่าบราเดอร์เซนได้อยู่กับครอบครัวอย่างมีความสุขอีกครั้ง ภาพนั้นทำให้ผมรู้สึกสงบ ผมทราบว่าพระบิดาบนสวรรค์จะประทานปัญญาและความกล้าหาญให้เราเผชิญกับความยากลำบาก

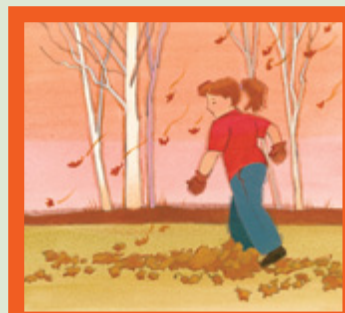
ผู้เขียนมาจากได้หวัน

อ้างอิง

- ดู คำสอนของประธานศาสนจักร: สเป็นเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบัลล์ (2006), 16.

รับใช้ในทุกฤดูกาล

ประธานอัครทูตอर्फสอนว่าเราควร “รับใช้อย่างเบิกบานและเต็มใจในทุกสภาพอากาศและในทุกฤดูกาล” ในภาพด้านล่าง เด็กกำลังใช้สิ่งของบางอย่างจากฤดูกาลต่าง ๆ รับใช้ผู้อื่น จับคู่สิ่งของในคอลัมน์ขวากับรูปภาพในคอลัมน์ซ้าย

ข่าวเยี่ยมสอน

ศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับการสวดอ่อนวอนและสนทนากับพี่น้องสตรีที่ท่านเยี่ยมตามความเหมาะสม ใช้คำถามช่วยท่านเสริมสร้างความเข้มแข็งให้พี่น้องสตรีและทำให้สมาคมสงเคราะห์เกิดผลในชีวิตท่าน ดูข้อมูลเพิ่มเติมที่ reliefsociety.lds.org

การพึ่งพาตนเอง

การพึ่งพาตนเองคือความสามารถ คำมั่นสัญญา และความพยายามในการจัดหาสิ่งจำเป็นต่อชีวิตสำหรับตนเองและครอบครัวทั้งทางโลกและทางวิญญาณ¹

ขณะเรียนรู้และประยุกต์ใช้หลักธรรมการพึ่งพาตนเองในบ้านและชุมชนของเรา เรามีโอกาสดูแลคนยากไร้และคนขัดสนตลอดจนช่วยให้ผู้อื่นพึ่งพาตนเองเพื่อพวกเขาจะสามารถอดทนในยามยากลำบากได้

เรามีสิทธิพิเศษและหน้าที่ในการใช้สิทธิ์เสรีพึ่งพาตนเองทางวิญญาณและทางโลก เมื่อพูดถึงการพึ่งพาตนเองทางวิญญาณและการพึ่งพาพระบิดาบนสวรรค์ เอ็ดเดอร์โรเบิร์ต ดี. เฮลส์ แห่งโครัมมัคคริสตจักรสภาสองสอนดังนี้ “เราเปลี่ยนใจเลื่อมใสและพึ่งพาตนเองทางวิญญาณเมื่อเราดำเนินชีวิตตามพันธสัญญา ร่วมกับการสวดอ่อนวอน—ผ่านการรับส่วนศีลระลึกอย่างมีค่าควร เป็นผู้มีความควรถือใบรับรองพระวิหาร และเสียสละรับใช้ผู้อื่น”²

เอ็ดเดอร์เฮลส์แนะนำเราให้พึ่งพาตนเองทางโลก “ซึ่งได้แก่การศึกษาต่อหลังจากจบมัธยมศึกษาหรือการอบรมด้านวิชาชีพ เรียนรู้การทำงาน และดำเนินชีวิตตามรายได้ของเรา โดยการหลีกเลี่ยงหนี้สินและออมเงินตั้งแต่บัดนี้ เราออมพร้อมสำหรับการรับใช้ศาสนจักรเต็มเวลาในอนาคต

จุดประสงค์ของการพึ่งพาตนเองทั้งทางโลกและทางวิญญาณคือพาตนเองขึ้นไปบนที่สูงเพื่อเราจะยกผู้อื่นได้ในยามจำเป็น”³

จากพระคัมภีร์

มัทธิว 25:1–13; 1 ทิโมธี 5:8; แอลมา 34:27–28; หลักคำสอนและพันธสัญญา 44:6; 58:26–29; 88:118

อ้างอิง

- ดู คู่มือเล่ม 2: การบริหารงานศาสนจักร (2010), 6.1.1.
- โรเบิร์ต ดี. เฮลส์, “ผู้นำนักตัว: ศิลาจารึก พระวิหารและการเสียสละรับใช้,” *เลียวไฮนา*, พ.ศ. 2012, 34.
- โรเบิร์ต ดี. เฮลส์, “ผู้นำนักตัว,” 36.
- ดู *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 51.

ศรัทธา ครอบครัวยุคใหม่
การบรรเทาทุกข์

จากประวัติของเรา

หลังจากวิสุทธิชนยุคสุดท้ายมารวมกันที่หุบเขาซอลท์เลค ซึ่งเป็นทะเลทรายห่างไกล ประธานบริติช ยังก็ต้องทำให้พวกเขาเจริญรุ่งเรืองและสร้างถิ่นฐานถาวร นี่หมายความว่าวิสุทธิชนต้องเรียนรู้ทักษะอันจะช่วยให้พวกเขาพึ่งพาตนเอง ในความพยายามดังกล่าว ประธานยังก็มีความไว้วางใจอย่างมากในความสามารถ พรสวรรค์ ความซื่อสัตย์ และความเต็มใจของสตรี ท่านให้กำลังใจพวกเธอในหน้าที่ซึ่งกำหนดไว้เป็นพิเศษทางโลก แม้หน้าที่ดังกล่าวของพี่น้องสตรีสมาคมสงเคราะห์ก็มักจะแตกต่างจากทุกวันนี้ แต่หลักธรรมยังคงเหมือนเดิม นั่นคือ

1. เรียนรู้ที่ต้องรักการทำงานและหลีกเลี่ยงความเกียจคร้าน
2. มีวิญญาณของการอุทิศตน
3. ยอมรับหน้าที่ที่ผิดชอบของตนต่อความเข้มแข็งทางวิญญาณ สุขภาพ การศึกษา งานอาชีพ การเงิน อาหาร และสิ่งจำเป็นอื่น ๆ ในการดำรงชีวิต
4. สวดอ่อนวอนขอศรัทธาและความกล้าหาญเพื่อเผชิญความท้าทาย
5. เสริมสร้างความเข้มแข็งให้ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ⁴

ฉันจะทำอะไรได้บ้าง

1. ฉันจะช่วยให้พี่น้องสตรีที่ฉันดูแลพบวิธีสนองความต้องการฝ่ายโลกและฝ่ายวิญญาณของพวกเขาอย่างไร
2. ฉันกำลังเพิ่มการพึ่งพาตนเองทางวิญญาณผ่านการเตรียมรับศีลระลึกและการเสียสละรับใช้หรือไม่

สมุดบันทึกการประชุมใหญ่เดือนเมษายน 2013

“สิ่งใดที่เราพระเจ้าพูดไว้, เราพูด; ... ไม่ว่าโดยเสียงของเราเอง หรือโดยเสียงของผู้รับใช้ทั้งหลายของเรา, ก็เหมือนกัน” (คพ. 1:38)

ขณะศึกษาการประชุมใหญ่สามัญเดือนเมษายนปี 2013 ท่านสามารถใช้หน้าเหล่านี้ (และสมุดบันทึกการประชุมใหญ่ในฉบับต่อ ๆ ไป) ช่วยท่านศึกษาและประยุกต์ใช้คำสอนล้ำสุดของศาสนพยากรณ์ และอัครสาวกที่มีชีวิตตลอดจนผู้นำคนอื่นๆ ของศาสนจักร

เรื่องเล่าจากการประชุมใหญ่

แสงสว่าง ในแอฟริกา

โดย ประธานาธิบดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ
ที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานสูงสุด

เมื่อหลายปีก่อน ข้าพเจ้ากับแฮเรียตภรรยา
b มีประสบการณ์ลึ้มไม่ลงที่เราได้เห็นคำ
สัญญาที่เกิดสัมฤทธิ์ผล เราอยู่ในแอฟริกา
ตะวันตก ส่วนที่สวยงามของโลกที่ ซึ่ง
ศาสนจักรเติบโตและวิสุทธิชนยุคสุดท้าย
มีความปิติยินดี อย่างไรก็ตาม แอฟริกา
ตะวันตกมีการทำทนายอยู่มาก โดยเฉพาะ
อย่างยิ่ง ข้าพเจ้าเศร้าใจจากความยากจน
ที่ข้าพเจ้าเห็น ในเมืองมีการว่างงานสูง
ครอบครัวมักประสบปัญหาในการจัดหา
ให้แก่ความต้องการประจำวันและความ
ปลอดภัยให้ตนเอง ใจข้าพเจ้าแหลกสลาย
ที่รู้ว่ามีความยากลำบากจำนวนมากของ
ศาสนจักรดำเนินชีวิตอยู่ในความขาดแคลน
เช่นนี้ แต่ข้าพเจ้าเรียนรู้ด้วยว่าสมาชิกที่
เยี่ยมยอดเหล่านี้จะช่วยกันทำให้ภาระที่
หนักอึ้งนั้นเบาลง

ในที่สุดเรามาถึงอาคารประชุมหลังหนึ่ง
ของเราใกล้เมืองใหญ่ แต่แทนที่จะพบกับ
ผู้คนที่ถูกขี้ใจและหมกหมุ่นอยู่ในความมืด

เข้าไปอ่าน ดู หรือฟังคำปราศรัยการประชุม
ใหญ่สามัญได้ที่ conference.lds.org

เรากลับพบผู้คนเปี่ยมด้วยความสุขที่ฉาย
ส่องด้วยแสงสว่าง! ความสุขที่พวกเขาารู้สึก
ต่อพระกิตติคุณแม้มาสู่เราและยกระดับ
วิญญาณของเรา ความรักที่พวกเขาแสดง
ต่อเรานั้นนอบน้อม พวกเขาี่ยมอย่างจริงใจ
และทำให้เราอิ่มตบ

ข้าพเจ้าจำได้ขณะนั้นสงสัยว่ายังมี
ผู้คนที่มีความสุขกว่านี้อยู่บนพื้นพิภพได้อีก
หรือ ถึงแม้วิสุทธิชนที่น่ารักเหล่านี้จะราย
ล้อมไปด้วยความยากลำบากและการ
ทดสอบ แต่พวกเขาเต็มไปด้วยความสว่าง!

การประชุมเริ่มต้น ข้าพเจ้าเริ่มปราศรัย
แต่ไม่นานไฟฟ้าในอาคารดับ และเราถูกทิ้ง
ให้อยู่ในความมืดโดยสิ้นเชิง

เป็นเวลาสักครู่ที่ข้าพเจ้าแทบจะมองไม่
เห็นใครในที่ประชุม แต่ข้าพเจ้าสามารถเห็น

และรู้สึกถึงรอยยิ้มที่กระจ่างและงดงามของ
วิสุทธิชนของเรา ข้าพเจ้าชอบอยู่กับผู้คนที่
ยอดเยี่ยมเหล่านี้!

ความมืดในห้องประชุมยังคงมีอยู่ และ
ข้าพเจ้านั่งอยู่ข้างภรรยาและรอให้ไฟฟ้า
กลับมา ขณะที่เรารอคอย มีบางสิ่งที่น่าที่
เกิดขึ้น

มีเสียงสองสามคนเริ่มร้องเพลงสวดแห่ง
การฟื้นฟูเพลงหนึ่ง และจากนั้นคนอื่นก็
ร่วมร้องไปด้วย จากนั้นก็มีคนร้องมากขึ้น
ไม่นานเสียงประสานที่ไพเราะและทรงพลัง
ก็เต็มห้องนมัสการ

สมาชิกเหล่านี้ของศาสนจักรไม่ต้องใช้
หนังสือเพลงสวด พวกเขาจำจกคำร้องทุก
คำของเพลงสวดทุกเพลงที่พวกเขาร้อง
และพวกเขาร้องเพลงติดต่อกันด้วยพลัง

และวิญญาณที่สัมผัสจิตวิญญาณข้าพเจ้า
ในที่สุดแสงสว่างก็กลับคืนและห้องเต็ม
ไปด้วยความสว่าง ข้าพเจ้ากับแฮเรียตมอง
หน้ากัน แก้มของเราชุ่มไปด้วยน้ำตา

ท่ามกลางความมืดอันมืดมิด วิสุทธิชนที่
สวยงามและยอดเยี่ยมเหล่านี้ทำให้อาคาร
ศาสนจักรและจิตวิญญาณของเราเต็มไปด้วย
ด้วยความสว่าง

เป็นช่วงเวลาประทับใจยิ่งสำหรับเรา—
เป็นช่วงเวลานึงที่ข้าพเจ้ากับแฮเรียตจะ
ไม่มีวันลืม

จาก “ความหวังแห่งความสว่างของพระผู้เป็นเจ้า”
เสียดไฮนา พ.ศ. 2013 หน้า 76

คำถามให้ไตร่ตรอง

- ท่านจะลืมนับความหวังแห่ง
ความสว่างของพระผู้เป็นเจ้าได้
อย่างไร
- การเดินทางรอยพระบาทของ
พระเยซูคริสต์สามารถช่วยให้
ท่านเดินในความสว่างของ
พระองค์ได้อย่างไร
- ท่านจำเป็นต้องทำการเปลี่ยนแปลง
อะไรบ้างเพื่อให้รู้สึกถึง
ความสว่างแห่งพระกิตติคุณของ
พระองค์อย่างเต็มที่มากขึ้น

ท่านอาจเขียนความคิดลงในบันทึก
ส่วนตัวหรือสนทนาเรื่องเหล่านี้กับ
คนอื่น ๆ

แหล่งข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อนี้: *หลักการ
พระกิตติคุณ (2009)* “พระวิญญาณบริสุทธิ์”
หน้า 31–34; Gospel Topics ใน LDS.org,
“Hope,” “Holy Ghost”; ดีเทอร์ เอฟ.
อูคท์ดอร์ฟ, “พลังอันไร้ขอบเขตของความหวัง,”
เสียดไฮนา, พ.ศ. 2008, 25–29.

ถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์ เกี่ยวกับความเปราะบางของ มนุษย์

“ในศาสนจักรนี้ สิ่งที่เราจะอยู่เหนือกว่า
สิ่งที่เราไม่รู้เสมอ และพึงระลึกว่าในโลก
ใบนี้ ทุกคนต้องดำเนินไปด้วยศรัทธา

“ดังนั้นจงมีน้ำใจกับความเปราะบางของ
มนุษย์—ทั้งของตัวท่านเองและคนที่รับใช้กับ
ท่านในศาสนจักรที่นำโดยชายและหญิงอาสา
สมัครซึ่งเป็นมนุษย์ ยกเว้นในกรณีของพระ-
บุตรองค์เดียวที่ถือกำเนิดของพระองค์ มีแต่
คนไม่ดีพร้อมที่พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องทำงาน
ด้วยมาโดยตลอด นั่นคงเป็นเรื่องน่าทึ่งยิ่ง
พระทัยไม่น้อย... ดังนั้นจงอดทนและอ่อน
โยนและให้อภัย”

ดู *เอลเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์ แห่งโครัม
อัครสาวกสิบสอง “ข้าพเจ้าเชื่อ” เสียดไฮนา, พ.ศ.
2013, 94.*

ความศักดิ์สิทธิ์ของครอบครัว

“พระบัญญัติที่ให้ขยายเผ่าพันธุ์และเพิ่มพูน
ให้เต็มแผ่นดินโลกยังคงบังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน
ดังนั้นการแต่งงานระหว่างชายหญิงจึงเป็น
ช่องทางที่ได้รับอำนาจในการนำวิญญาณ
ก่อนเกิดมาสู่ความเป็นมรรตัย การละเว้น
การมีเพศสัมพันธ์อย่างสิ้นเชิงก่อนแต่งงาน
และการซื้อสัตย์อย่างเต็มที่ในชีวิตสมรส
ปกป้องความบริสุทธิ์ของช่องทางศักดิ์สิทธิ์นี้”

*เอลเดอร์เดวิด เอ. เบตนาร์ แห่งโครัมอัคร
สาวกสิบสอง, “เราเชื่อในการเป็นคนบริสุทธิ์,”
เสียดไฮนา, พ.ศ. 2013, 42.*

คำตอบสำหรับท่าน

การประชุมใหญ่แต่ละครั้ง ศาสดา
พยากรณ์และอัครสาวกให้คำตอบที่ได้รับ
การดูแลแก่คำถามที่สมาชิกศาสนจักร
อาจมี ใช้ฉบับการประชุมใหญ่หรือเข้าไป
ที่ conference.lds.org เพื่อหาคำตอบของ
คำถามต่อไปนี้

- ฉันจะยังเข้มแข็งได้อย่างไรเมื่อมีคน
เยาะเย้ยความเชื่อของฉัน ดู โรเบิร์ต
ดี. เฮลล์, “จงยืนอย่างมั่นคงใน
สถานที่ศักดิ์สิทธิ์,” หน้า 48
- ฉันจะทำอะไรได้บ้างถ้าคนที่ฉันรัก
กำลังทำการเลือกที่ไม่ดี ดู เฮนรี่
บี. อายริงก์, “จงมหาเรา,”
หน้า 22; และ ริชาร์ด จี. สก็อตต์,
“เพื่อให้มีสันติสุขในบ้าน,” หน้า 29
- เหตุใดการแต่งงานระหว่างชายหญิง
จึงสำคัญยิ่ง ดู เดวิด เอ. เบตนาร์,
“เราเชื่อในการเป็นคนบริสุทธิ์,”
หน้า 41; แอล. วิทนี เคลย์ตัน,
“ชีวิตแต่งงาน: ดูแลและเรียนรู้,”
หน้า 83; และแอล. ทอม เพอร์รี่,
“การเชื่อฟังกฎคือเสรีภาพ,”
หน้า 86
- อะไรคือจุดประสงค์ของฐานะปุโรหิต
ดู เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด, “นี่คือ
งานของเราและรัศมีภาพของเรา,”
หน้า 18
- เหตุใดเราจึงต้องมีศาสนจักร ดู
เคนทิน แอล. คุก, “สันติสุขส่วนตัว:
รางวัลแห่งความชอบธรรม,” หน้า
32; และ ดี. ทอดด์ คริสทอฟ-
เฟอร์สัน, “การไถ่,” หน้า 109

ฐานะปุโรหิต ต้องใช้อย่างมีค่าควร

พระบิดาบนสวรรค์ประทานส่วนหนึ่งของพลังอำนาจและสิทธิอำนาจของพระองค์ให้สมาชิกชายที่มีค่าควรของศาสนจักร สิทธิอำนาจที่มอบให้นี้เรียกว่าฐานะปุโรหิต ผู้ดำรงฐานะปุโรหิตได้รับสิทธิอำนาจให้ปฏิบัติในพระนามของพระเจ้าในการนำศาสนจักรของพระองค์ สอนพระกิตติคุณ ให้พรผู้ป่วย และประกอบศาสนพิธีศักดิ์สิทธิ์ที่จำเป็นต่อความรอด

ฐานะปุโรหิตต้องใช้อย่างมีค่าควรเพราะดังที่พระเจ้าทรงเปิดเผยต่อโจเซฟ สมิท “สิทธิของฐานะปุโรหิตเกี่ยวข้องกับอำนาจแห่งสวรรค์อย่างแยกจากกันไม่ได้, และ... อำนาจแห่งสวรรค์จะถูกบังคับหรือ

ควบคุมไม่ได้ นอกจากตามหลักกรรมแห่งความชอบธรรมเท่านั้น” (คพ. 121:36) ด้วยเหตุนี้จึงมีความแตกต่างระหว่างสิทธิอำนาจและพลังอำนาจของฐานะปุโรหิต “สิทธิอำนาจฐานะปุโรหิต ซึ่งเป็นสิทธิอำนาจที่กระทำในพระนามของพระเจ้า... ได้รับมอบโดยการวางมือบนศีรษะ พลังอำนาจของฐานะปุโรหิตเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้ใช้อำนาจมีค่าควรและกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า”¹

เพราะฐานะปุโรหิตคือพลังอำนาจของพระเจ้า พระองค์จึงทรงกำหนดมาตรฐานความมีค่าควรสำหรับการใช้ฐานะปุโรหิตและทรงเปิดเผยมาตรฐาน

เหล่านั้นต่อศาสนทายากรณและอัครสาวกของพระองค์ ผู้ดำรงฐานะปุโรหิตมีค่าควรโดยกลับใจจากบาปของตนและดำเนินชีวิตสอดคล้องกับพระกิตติคุณและพระบัญญัติของพระเยซูคริสต์ ความเป็นเพื่อนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตพวกเขาสามารถช่วยให้พวกเขาเรียนรู้เรื่องความมีค่าควรของตน ■

ดูข้อมูลเพิ่มเติมใน หลักคำสอนและพันธสัญญา 121:34–46; โธมัส เอส. มอนสัน, “อำนาจฐานะปุโรหิต,” *เสี้ยวสนา*, พ.ศ. 2011, 83–88.

อ้างอิง

1. เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด, “นี่คืองานของเราและรัศมีภาพของเรา,” *เสี้ยวสนา*, พ.ศ. 2013, 19.

ป้องกันและดำเนินชีวิตให้คู่ควรกับฐานะปุโรหิต

“ความประพฤติของเราในที่สาธารณะต้องไม่มีใครตำหนิได้ ความประพฤติของเราในส่วนตัวยิ่งสำคัญมากกว่านั้น ต้องสอดคล้องกับมาตรฐานที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ เราจะจมปลักอยู่ในบาปไม่ได้ ทั้งเราจะพยายามปกปิดบาปของเราก็ไม่ได้ เราไม่อาจสนองความพอใจให้แก่ความจงหองของเรา เราไม่อาจถือดีในความทะเยอทะยานอัน

ร้ายกาจของเรา เราไม่อาจใช้การควบคุมหรืออำนาจการปกครอง หรือบีบบังคับ ภรรยาหรือลูก ๆ หรือคนอื่นในความไม่ชอบธรรมระดับใดก็ตาม

“หากเราทำสิ่งใดก็ตามดังที่กล่าวมา อำนาจของสวรรค์ย่อมถอนตัว พระวิญญาณของพระเจ้าเศร้าโศก อาณูภาพอันแท้จริงของฐานะปุโรหิตของเราไร้ผล พลังอำนาจฐานะปุโรหิตย่อมหมดสิ้นไป ...

“... [ฐานะปุโรหิต] เปรียบเสมือนเครื่อง

นำทางในการดำเนินชีวิต ในความสมบูรณ์ของฐานะปุโรหิต สิทธิอำนาจของฐานะปุโรหิตอยู่เลยมาแห่งความตายไปจนถึงนิรันดรที่อยู่เบื้องหน้า

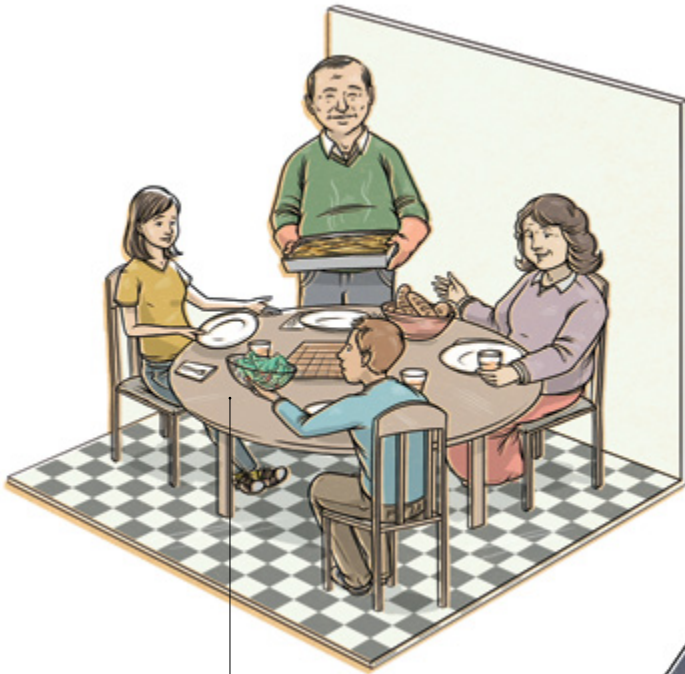
“ไม่มีอะไรในโลกนี้เทียบได้กับฐานะปุโรหิต จงรักษา ทะนุถนอม รัก และดำเนินชีวิตให้สมกับฐานะปุโรหิต”

ดู ประธานกอร์ดอน บี. อิงค์ลี (1910–2008), “ความมีค่าควรส่วนตัวในการใช้ฐานะปุโรหิต,” *เสี้ยวสนา*, ก.ศ. 2002, 65, 68.

ผู้ดำรงฐานะปุโรหิตได้รับพลังอำนาจในฐานะปุโรหิตผ่านศรัทธาและการเชื่อฟัง:

นมัสการในพระวิหาร

ปฏิบัติต่อภรรยา บุตรธิดา และผู้อื่นอย่างอ่อนโยน

รับใช้อย่างซื่อสัตย์ในการเรียกของท่าน

รับศีลระลึกอย่างมีค่าควร

ใช้ฐานะปุโรหิตเมื่อมีผู้ร้องขอ

พระเจ้าทรงไม่เคยตะโกนใส่ดิฉัน

สงวนนาม

ดิฉันรู้สึกอับจนหนทางขณะเฝ้าดูลูกชายคนโตของเราตกลงไปในหลุมพรางของซาตาน และดิฉันมักถ่ายทอดความกลัวโดยแสดงความโกรธ ดิฉันต้องเปลี่ยนตัวเองแทนที่จะพยายามเปลี่ยนลูกชาย

เมื่อลูกสี่คนของเรายังเล็ก ดิฉันกับสามีคิดว่าถ้าเราเป็นแบบอย่างที่ดีและเลี้ยงดูพวกเขาในพระกิตติคุณพร้อมด้วยความรักมากมายและความเสมอต้นเสมอปลาย พวกเขาคงไม่มีวันออกจากเส้นทางนั้น

ฤดูร้อนวันหนึ่งเราจำต้องทิ้งความคิดดังกล่าว ลูกชายคนโตวัย 14 ปีของเราไปว่ายน้ำกับเพื่อน ๆ เมื่อดิฉันมาถึงสระว่ายน้ำพร้อมลูกคนเล็ก ดิฉันคิดว่าเห็นเขาถือบูหรีในมือ ดิฉันงุนงงใจมาก จึงพูดกับเขาเรื่องนี้ หลังจากนั้น เขาพูดแต่เพียงว่าดิฉันเข้าใจผิด นำเศร้าที่เขาเริ่มพูดเท็จ

เขาทำตัวเหินห่างจากเรามากขึ้นเรื่อย ๆ เขาไม่เป็นมิตรเหมือนเคยและมักจะโกรธโดยไม่ต้องยั่วโทสะ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ยาเสพติด ภาษาหยาบคาย และคำเท็จ สารพัดแถมมากับบูหรี และพฤติกรรมของเขาต่อครอบครัวยากจะรับได้

ตอนแรกเราพยายามจำกัดกิจกรรมของเขาเพื่อคุมครองเขา แต่สิ่งนั้นรังแต่จะทำให้เขาต่อต้านมากขึ้น การฝึกวินัยไม่ได้ผล เมื่อดิฉันตำหนิและทำทนายเขาให้เปลี่ยนการสนทนาของเรามากกลายเป็นการโต้เถียงเสียงดังซึ่งทำให้ระยะห่างระหว่างเรากว้างขึ้น

ดิฉันกับสามีวิตกมากเรื่องลูกชายคนโตของเรา เราพยายามหาหนทางผ่านการสวดอ้อนวอน แต่ดิฉันรู้สึกอับจนหนทาง

ขณะเฝ้าดูลูกชายคนโตเลือกเส้นทางอันตราย เช่นนั้น เมื่อเราสวดอ้อนวอน เราารู้สึกได้รับการนำทางว่าต้องให้ลูกชายมีช่องว่างมากขึ้นแทนที่จะใช้กฎเกณฑ์เข้มงวดควบคุมเขา วิธีนี้ดูเหมือนจะไม่ได้ผลเอาเสียเลย และขัดกับสามัญสำนึกอย่างมาก แต่ความพยายามก่อนหน้านี้ทั้งหมดของเราเพื่อหยุดพฤติกรรมของเขาก็ไม่ประสบผลสำเร็จเช่นกัน ด้วยเหตุนี้เราจึงเลือกลงโทษหรือจำกัด

เขาก็ต่อเมื่อการกระทำของเขาส่งผลกระทบต่อชีวิตครอบครัวเราโดยตรง

แม้จะพยายามทำตามคำแนะนำของพระเจ้า แต่เราพบว่าสถานการณ์แย่งดิฉันพยายามเอาชนะความสงสัยของตนเองและความท้อใจ ดิฉันกับสามีพยายามเสมอต้นเสมอปลายกับการจัดตั้งสรรคิในครอบครัวและสวดอ้อนวอนเป็นครอบครัว แต่ดิฉันกลับหนักใจด้วยความรู้สึกผิดเมื่อ

นึกถึงทุกครั้งที่เราบัพพร่องและทุกครั้งที่ดีฉันประพฤติไม่ดีต่อลูกชาย ดิฉันร้องไห้ อย่างหนัก นอนไม่หลับ และบางครั้งอ่อนเพลียเปลี้ยแรงจนแทบปฏิบัติหน้าที่ตามปกติไม่ไหว

ชีวิตครอบครัวที่เราเคยรู้จักแทบไม่เหมือนเดิมอีก การสังสรรค์ในครอบครัวเป็นประจำลงเลยด้วยความยุ่งเหยิงและการโต้เถียง ดิฉันไม่อดทนเอาเสียเลยกับบุคคลที่ดีฉันรักและไว้วางใจเสียดังให้พวกเขา

ดิฉันกับสามียอมรับว่าเราไม่อาจปล่อยให้สถานการณ์นี้ทำลายครอบครัวเรา เราตัดสินใจทำตามคำแนะนำของพระเจ้าและศาสดาพยากรณ์ต่อไป ด้วยเหตุนี้เราจึงพยายามจัดสังสรรค์ในครอบครัวแบบธรรมดาไม่มีพิธีรีตองกับลูก ๆ ที่เต็มใจแต่ดิฉันยังยอมรับไม่ได้ที่ลูกชายคนโตของเราติดกับดักของซาตาน ด้วยการสวดอ้อนวอน การอดอาหาร และความหวัง—ทั้งหมดที่ดูเหมือนจะเหลือให้เรา—เราวางภาระไว้กับพระเจ้าและวางใจพระองค์

ปัญหาเลวร้ายกว่าเดิม ในช่วงเวลาที่ยากอย่างยิ่งช่วงหนึ่ง ดิฉันขอพรฐานะปุโรหิตจากสามี ดิฉันหวังจะได้ถ้อยคำปลอบโยนและกำลังใจ แต่พระเจ้าทรงทราบความจำเป็นจริง ๆ ของดิฉัน ดิฉันถูกดึงเรื่องโต้เถียงกับลูกชายเสียดัง พระเจ้าทรงทำให้ดิฉันตระหนักว่าพระองค์ทรงไม่เคยตะโกนใส่ดิฉัน—แต่ดิฉันตะโกนใส่ลูกตลอดเวลา

ในพอร์นั้น ดิฉันได้รับคำแนะนำเพิ่มเติมว่าดิฉันต้องพูดคุยกับลูกชายเรื่องที่ดีฉัน

กังวลเกี่ยวกับตัวเขาแทนที่จะตำหนิเขา ดิฉันทราบดีว่าความโกรธและการตำหนิติเตียนของดิฉันเป็นการแสดงความวิตกที่ดีฉันมีต่อตัวเขา ดิฉันโจมตีเขาตลอดเวลาและเขาปกป้องตนเองเท่าที่จะทำได้ ดิฉันจึงหาวิธีเปลี่ยนพฤติกรรมของดิฉัน

เวลานี้ดิฉันกำลังรับใช้เป็นครูสถาบัน ดิฉันพบว่าดิฉันรับมือกับเยาวชนที่โบสถ์อย่างใจเย็นและเห็นอกเห็นใจได้ไม่ยาก เพราะดิฉันไม่ต้องต่อสู้กับอารมณ์ของคนเป็นแม่

ดิฉันพยายามมองลูกชายไม่ใช่ด้วยทัศนคติของแม่ที่ห่วงใยแต่มองเหมือนเป็นคนนอก วิธีนี้รวมทั้งการสวดอ้อนวอนและการอดอาหารอย่างมากช่วยดิฉันระงับอารมณ์และมองลูกชาย—ซึ่งเวลานี้อายุเกือบ 18 ปีแล้ว—ด้วยทัศนคติใหม่ ดิฉันสามารถเห็นคุณสมบัติที่ดีของเขาได้อีกครั้ง ดิฉันหาวิธีบอกความรู้สึกและความกังวลกับเขาอย่างจริงใจและไม่รีบร้อน

สิ่งนี้กลายเป็นจุดพลิกผันในความสัมพันธ์ของเรา ดิฉันกับลูกชายพูดคุยกันหลายเรื่อง และดิฉันสามารถปล่อยให้เขาได้รับผลจากพฤติกรรมของตนเอง ดิฉันกับสามีเพียงแต่ให้คำปรึกษาและแนะนำวิธีที่เขาจะใช้แก้ไขปัญหาด้วยตนเอง

เขาเริ่มยอมรับความรักและการสนับสนุนของเราที่ละน้อย การรับมือกับเขาหลังจากห้าปีที่ให้ความพยายามมาก เวลานี้มีพื้นฐานอยู่ด้วยความเคารพ ชีวิตเขายังไม่ถูกต้องในหลาย ๆ ด้าน แต่เขาอยู่ระหว่างทำให้ชีวิตถูกต้อง เขายอมรับที่ละน้อยว่าอะไรสำคัญจริง ๆ ในชีวิตและอะไรนำความสุขใจที่ยั่งยืนมาให้

จงมองเห็นข้อดีในตัวผู้อื่น

“ข้าพเจ้าขอแนะนำข้อคิดสุดท้ายสำหรับผู้รักสมาชิกครอบครัว

ซึ่งไม่ได้ทำการเลือกที่ดี สภาพเช่นนี้อาจทำทลายความอดทนอดกลั้นของท่าน เราต้องวางใจพระเจ้าและจังหวะเวลาของพระองค์ว่าคำสวดอ้อนวอนของเราจะได้รับคำตอบที่ดีและการช่วยชีวิตจะเกิดขึ้นได้ เราทำสุดความสามารถที่จะรับใช้ เป็นพร และยินดียอมรับพระประสงค์ทุกอย่างของพระผู้เป็นเจ้า. . . ด้วยศรัทธาเราจะทราบได้ว่าผู้หลงทางที่เรารักไม่ได้ถูกทอดทิ้ง แต่เขาอยู่ในความดูแลของพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรัก

“จงมองเห็นข้อดีในตัวผู้อื่น ไม่ใช่อรอยแปดเปื้อนของเขา บางครั้งรอยแปดเปื้อนต้องอาศัยการดูแลอย่างถูกวิธีจึงจะสะอาดได้ แต่จงส่งเสริมคุณความดีของเขาเสมอ”

เอ็ลเดอร์ริชาร์ด จี. สก็อตต์ แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสอง, “เพื่อให้มีสันติสุขในบ้าน,” *เลียไฮนา*, พ.ศ. 2013, 31.

การทำตามคำแนะนำของพระเจ้าช่วยให้ครอบครัวเรามีชีวิตที่เป็นสุขยิ่งกว่าเดิม ดิฉันกับสามีเรียนรู้ว่าเราต้องปรับชีวิตเราและชีวิตครอบครัวแทนที่จะพยายามปรับชีวิตลูกชายของเรา

เวลานี้ดิฉันทราบว่าการฝากลูก ๆ ของดิฉันไว้กับพระเจ้าหมายความว่าอย่างไร พระองค์ทรงรู้จักพวกเขาดีกว่าดิฉัน ดิฉันเรียนรู้ว่าเราไม่ควรรู้สึกที่ต้องรับผิดชอบการตัดสินใจทั้งหมดของลูก ดิฉันกับสามีค้นพบว่าความช่วยเหลือที่ดีที่สุดที่เราจะให้ลูกชายเราได้คือหันไปพึ่งพระเจ้า วางใจในพระประสงค์และคำแนะนำของพระองค์ ■

โดย เอ็ดเดอร์เดวิด บี. เฮจท์ (1906–2004)
แห่งโคเวรัม
อัครสาวกสิบสอง

พระเยซูทรงมีความหมายต่อเราอย่างไรในทุกวันนี้

เอ็ดเดอร์เดวิด บี. เฮจท์ได้รับแต่งตั้งเป็นอัครสาวกเมื่อวันที่ 8 มกราคม ค.ศ. 1976 และรับใช้ในโคเวรัมนั้นจนถึงแก่กรรมในปี ค.ศ. 2004 สมัยเป็นผู้ช่วยสภาอัครสาวกสิบสอง ท่านกล่าวปราศรัยเรื่องนี้ในการประชุมใหญ่สามัญเมื่อวันที่ 6 เมษายน ค.ศ. 1974 ฉบับเพิ่มเติมเป็นภาษาอังกฤษได้จาก Ensign พฤษภาคม 1974 ที่ LDS.org

พระเยซูที่ข้าพเจ้ารู้จักและเชื่อคือพระเยซูพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า เป็นเจ้า พยานดังกล่าวนี้เปิดเผยต่อข้าพเจ้าโดยพรและอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข้าพเจ้าทราบว่าคุณพระองค์ทรงเป็น... พระผู้สร้างโลกและทั้งหมดที่อยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงรักเราแต่ละคนและสิ้นพระชนม์บนกางเขนเพื่อเรา พระองค์ทรงสอนเราเรื่องความกรุณาและการให้อภัย ทรงเป็นมิตรของคนที่ป่วย พระผู้ทรงรักษาคนเจ็บป่วย พระผู้ประทานสันติสุขแก่คนที่ป่วยที่จะฟังและเชื่อ

คนสมัยนี้ต้องไม่ถูกชักนำให้หลงไปจาก

ความจริงสมัยโบราณและความจริงยุคสุดท้าย—ความจริงและประสบการณ์ทางวิญญาณที่เกิดขึ้นเมื่อครั้งศาสดาพยากรณ์เดินและพูดกับพระเยซู พระเยซูทรงมีความหมายต่ออัครสาวกสมัยโบราณอย่างไร พระองค์ทรงมีความหมายต่อเปโตรอย่างไร

มาระโกเขียนเล่าเหตุการณ์ตอนเช้าวันฟื้นคืนพระชนม์ว่า [เทพสององค์] ที่พบกับมารีย์ชาวมักดาลาและมารีย์มารดาของยากอบได้บอกพวกเขาขณะที่พวกเขาเข้าไปในอุโมงค์ว่า “จงไปบอกพวกเขาของพระองค์รวมทั้งเปโตร” (มาระโก 16:7) เทพเจาะจงให้พวกเขาไปแจ้งแก่เปโตร เปโตรและยอห์นรีบไปที่อุโมงค์ เปโตรเข้าไปเห็นผ้าปูและผ้าพันพระเศียรของพระองค์พับวางไว้เรียบร้อย เวลานั้นเปโตรจึงเป็นพยานด้วยตนเองถึงเหตุการณ์อันสำคัญยิ่งนี้

ในวันฟื้นคืนชีพ เปโตร... สั่งสอนพระกิตติคุณอันรุ่งโรจน์และเป็นพยานถึงเยซูแห่งนาซาเร็ธ ผู้คนแปลปลงใจและถามว่า “พี่น้องเอ๋ยเราจะทำอย่างไรดี?” (กิจการ 2:37) เปโตรพร้อมด้วยความเชื่อมั่นอันลึกซึ้งที่เพิ่งเกิดขึ้นตอบว่า “จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ให้หมดทุกคนเพื่อพระเจ้า จะทรงยกความผิดบาปของท่านทั้งหลาย แล้วพวกท่านจะได้รับของประทานคือพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 2:38) คนสามพันคนเชื่อและรับบัพติศมา พวกเขาารู้สึกถึงเจตนารมณ์และพลังของอัครสาวกอาวุโสของพระเจ้า เราจะสงสัยใหม่ว่า

พระเยซูทรงมีความหมายต่อเปโตรอย่างไร ความเชื่อมั่นอันแรงกล้าและลึกซึ้งของยอห์นมักทำให้ข้าพเจ้าเข้มแข็งขึ้นเสมอไม่เคยมีความสงสัยใด ๆ เลย ท่านเป็นพยานว่า “ในปฐมกาลพระวาทาทรงดำรงอยู่ และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า... พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมา... พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ ความสว่างส่องเข้ามาในความมืด และความมืดไม่อาจเอาชนะความสว่างได้” (ยอห์น 1:1, 3–5) ...

สิ่งนี้อาจอยู่นอกเหนือความเข้าใจของเราจนเราไม่ตระหนักว่าพระเยซูทรงมีความหมายต่อฉันไปอย่างไรเมื่อพระคริสต์ผู้ฟื้นคืนพระชนม์ทรงปรากฏบนทวีปทางตะวันตก โดยตรัสว่า “ดูเถิด, เราคือพระเยซูคริสต์, ผู้ที่ศาสดาพยากรณ์เป็นพยานว่าจะมาในโลก” ...

นี่ไฟเขียนต่อจากนั้นว่า “ฝูงชนได้ออกไป, และยื่นมือพวกเขาเข้าไปในพระปรัศว์ของพระองค์, และสัมผัสสรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์และที่พระบาทของพระองค์” (3 นิไฟ 11:10, 15) ... พวกเขาอยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์ และพวกเขาเป็นพยานได้

พระเยซูทรงมีความหมายต่อเด็กหนุ่มโจเซฟ สมิธอย่างไร การปรากฏของพระผู้เป็นเจ้าและพระเยซูคริสต์ต่อศาสดาพยากรณ์หนุ่มในยุคปัจจุบันบรรยายไว้ด้วยถ้อยคำของท่านเองดังนี้ “ข้าพเจ้าเห็นลำแสงอยู่เหนือศีรษะข้าพเจ้าพอดี, เหนือความเจิดจ้าของดวงอาทิตย์... เมื่อแสงนั้นส่องมายังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นพระอติ-

รูปสองพระองค์, ซึ่งความเจิดจ้าและรัศมีภาพของทั้งสองพระองค์เกินกว่าจะพรรณนาได้, พระองค์ทรงยืนอยู่เหนือข้าพเจ้าในอากาศ. องค์หนึ่งรับสั่งกับข้าพเจ้า, โดยทรงเรียกชื่อข้าพเจ้าและตรัส, พลาซซี่พระหัตถ์ไปที่อีกองค์หนึ่ง—**นี่คือบุตรที่รักของเรา. จงฟังท่าน!**" (โจเซฟ สมิธ—ประวัติ 1:16-17)

ความรู้ทางวิญญาณและประสบการณ์ทางวิญญาณต้องไม่หายไปและไม่จำเป็นต้องหายไปจากความคิดของคนสมัยใหม่ เพราะประจักษ์พยานของศาสดาพยากรณ์สมัยโบราณและสมัยใหม่บันทึกไว้เพื่อประโยชน์ของมนุษย์ และทุกวันนี้ผู้เชื่อเป็นพยานถึงความจริงเหล่านี้ คนสมัยใหม่ต้อง

ให้ความปรารถนาที่จะรู้เรื่องพระเยซูมากขึ้น มาแทนที่ความไม่แน่นอนและความสงสัย ความรับผิดชอบและโอกาสอันน่ายินดีของเราคือแสดงประจักษ์พยานอันแน่วแน่ถึงพระเยซูพระคริสต์ เราต้องเป็นพยานต่อโลกถึงความเป็นพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ ความจริงของการประสูติในเนื้อหนังจากบิดามารดาธรรมดาผู้สูงส่ง พระองค์ทรงได้รับเลือกให้ปฏิบัติพระพันธกิจที่จำเป็นของการฟื้นฟูและการไถ่ พระองค์ทรงทำสิ่งนี้—พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนและทรงลุกขึ้นจากหลุมศพ ด้วยเหตุนี้มนุษย์ทุกคนจึงฟื้นคืนชีวิตได้โดยผ่านการชดใช้อันน่าอัศจรรย์นี้ของพระเยซู ทั้งวิสุทธิชนและคนบาป

คนทั้งปวงจะถูกวางไว้บนเส้นทางสู่ความเจริญก้าวหน้าในรันดร์ ทุกคนที่ยอมรับพระองค์และกลับใจล้วนได้รับการให้อภัยบาปในอดีตและมีโอกาสได้รับความสูงส่ง "เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีใครมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา" (ยอห์น 14:6) ความนึกคิดของมนุษย์จะมีมีโนทัศน์สูงส่งขึ้นสำหรับจุดหมายของมนุษย์ได้หรือไม่ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์ศูนย์กลาง

เพื่อตอบคำถามว่า "พระเยซูทรงมีความหมายต่อคนสมัยนี้อย่างไร" ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระองค์ทรงมีความหมายทุกอย่าง ■

คนสมัยใหม่ต้องไม่ถูกชักนำให้หลงไปจากความจริงสมัยโบราณและความจริงยุคสุดท้าย—ความจริงและประสบการณ์ทางวิญญาณที่เกิดขึ้นเมื่อครั้งศาสดาพยากรณ์เดินและพูดกับพระเยซู

การเยียมสอนหัวข้อใหม่ เริ่มเดือนตุลาคม

เริ่มตั้งแต่เดือนตุลาคม ปี 2013 ข่าวเยียมสอนของสมาคมสงเคราะห์จะมุ่งเน้นเรื่องพระพันธกิจอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูคริสต์รวมทั้งบทบาทและพระคุณลักษณะหลายประการของพระองค์

เมื่อเราอ่าน *Daughters in my Kingdom: The History and Work of Relief Society* “เมื่อพระเยซูคริสต์ประทับอยู่บนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงแสดงให้เห็นถึงวิธีที่เราควรดำเนินชีวิต”¹ โดยการศึกษาและมุ่งเน้นเรื่องบทบาทและพระคุณลักษณะของพระผู้ช่วยให้รอด พี่น้องสตรีในศาสนจักรจะเรียนรู้วิธีเป็นเหมือนพระองค์² และจะสามารถสนทนากับพี่น้องสตรีที่พวกเขาใช้ว่าการสอนและแบบอย่างของพระผู้ช่วยให้รอดสามารถมีอิทธิพลในชีวิตของพวกเขาได้อย่างไร

พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นถึงวิธีปฏิบัติศาสนกิจ—วิธีดูแล เสริมสร้างความเข้มแข็ง และสอนกันและกัน แบบอย่างของพระองค์เป็นการปฏิบัติศาสนกิจต่อผู้อื่นที่ละคน³

การเยียมสอนคือโอกาสที่เราจะปฏิบัติตามแบบอย่างของพระองค์

ประธานเฮนรี่ บี. อายริงก์ ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานสูงสุด เป็นพยานว่า “การเยียมสอนเป็นส่วนหนึ่งในแผนของพระเจ้าในการจัดเตรียมความช่วยเหลือให้แก่ผู้คนทั่วโลก... ‘พระองค์ทรงวางแผนเอาไว้’”⁴ ในฐานะครูเยียมสอน เราจดจำคำแนะนำของประธานโรมัส เอส. มอนสัน ด้วยว่า “เราเป็นพระหัตถ์ของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกนี้ ที่ได้รับพระบัญชาให้รับใช้และยกบุตรธิดาของพระองค์ขึ้น พระองค์ทรงวางใจเราแต่ละคน”

อ้างอิง

1. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 105.
2. คู่มือโรมา 7:48
3. ดู *Daughters in My Kingdom*, 105; *คู่มือเล่ม 2: การบริหารงานศาสนจักร* 9.5.
4. *Daughters in My Kingdom*, 110.
5. *Daughters in My Kingdom*, 112.

ปัจจุบันมีหนึ่งพันล้าน บันทึกใน FamilySearch

โดย อาร์. สก็อตต์ ลอยด์
Church News

อาสาสมัครทั่วโลกที่กำลังทำดัชนี (ในรูปแบบดิจิทัล) บันทึกชุดลำดับการสืบเชื้อสายจำนวนมหาศาลของศาสนจักรได้มาถึงหลักชัยสำคัญร่วมกันในวันที่ 19 เมษายน 2013 ในวันนั้นพวกเขาบรรลุเป้าหมายการทำบันทึกที่ค้นหาได้หนึ่งพันล้านบันทึกเพิ่มเติมไว้ในเว็บไซต์ FamilySearch ของศาสนจักรในเวลาไม่ถึงเจ็ดปี

อาสาสมัครได้คัดลอกหรือทำดัชนีบันทึกอย่างจริงจังตั้งแต่ปี 1978 แต่ในเดือนกันยายน 2006 แผนกประวัติครอบครัวได้ตั้งนวัตกรรมสำคัญอย่างหนึ่งเข้ามาใช้ซึ่งเชื่อเชียวแทบทุกคนไม่ว่าจะอยู่ที่ใดให้เข้ามาใช้เว็บไซต์และลงชื่อมีส่วนร่วมในโครงการจัดทำดัชนีดังกล่าว

“เอกสารส่วนใหญ่ได้มาจากชุดไมโครฟิล์ม 2.4 ล้านม้วนซึ่งบรรจุภาพถ่ายเอกสารทางประวัติศาสตร์จาก 110 ประเทศและเขตปกครองต่าง ๆ” ข้อมูลจากวิกิเกี่ยวกับเว็บไซต์ FamilySearch อธิบาย “เอกสารดังกล่าวประกอบด้วยบันทึกสำมะโนประชากร สุตติบัตรและมรณบัตร ทะเบียนสมรส บันทึกทางทหารและทรัพย์สิน ตลอดจนบันทึกสำคัญอื่น ๆ ซึ่งเก็บรักษาโดยหน่วยงานรัฐบาลในท้องถิ่น ภาครัฐ และระดับชาติ”

© NH

เอลเดอร์เพอร์รี่กล่าวแก่บัณฑิตมหาวิทยาลัยให้รักษาคุณภาพของชีวิต

เอลเดอร์แอล. ทอม เพอร์รี่ แห่งโครัมม็อดรสาวกสิบสอง กล่าวปราศรัยในพิธีรับปริญญาของมหาวิทยาลัยบริคัมยังก์ ในโพรว รัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา เมื่อเดือนเมษายน 2013 ท่านกล่าวถึงความจำเป็นที่ต้องหาคุณภาพในชีวิต และเน้นความจำเป็นในการใช้เวลาแก่ครอบครัว เวลาทำงาน เวลาศึกษาเล่าเรียน เวลาสำหรับการรับใช้ เวลาสำหรับตนเอง และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เวลาสำหรับพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์

ท่านแนะนำบัณฑิตให้ดำเนินชีวิตอย่างมีเกียรติ “บทเรียนสำคัญที่สุดบทหนึ่งที่ท่านจะได้เรียนรู้คือความปลอดภัยและสันติสุขที่มาจาก การดำเนินชีวิตภายในรายได้ของท่าน” ท่านกล่าว

นอกจากนี้ท่านยังเน้นย้ำความสำคัญของการจัดตั้งบ้านที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง “การสวดอธิษฐานและศึกษาพระคัมภีร์ทุกวันควรเป็นส่วนหนึ่งของบ้านวิสุทธิชนยุคสุดท้ายทุกหลัง” ท่านกล่าว “ทำให้พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์เป็นส่วนส่วนสำคัญที่คูกุ่นอยู่ในชีวิตท่าน”

เอลเดอร์เนลสันเดินทางเยี่ยมภาคเอเชียเหนือ

จากวันที่ 23 กุมภาพันธ์ถึงวันที่ 3 มีนาคม 2013 เอลเดอร์รัสเซล เอ็ม. เนลสัน แห่งโครัมม็อดรสาวกสิบสองเดินทางเยี่ยมภาคเอเชียเหนือ เอลเดอร์เนลสันกล่าวว่า “ไม่ว่าท่านจะไปที่ไหนในโลก ข่าวสารของท่านยังคงเหมือนเดิม “เรามาที่นี้เพื่อสอนและเป็นพยานถึงพระเยซูคริสต์พระเจ้าและพระกิตติคุณของพระองค์ซึ่งได้รับการฟื้นฟู” ท่านกล่าวกับสมาชิกในภาค “ข่าวสารของเราเป็นข่าวสารของสันติสุขและปิติ ข่าวสารของการกระชับสายสัมพันธ์ในครอบครัวผูกพันสามัคคีกับภรรยา ลูก ๆ กับบิดามารดาและผู้คนกับบรรพชนของพวกเขา...

เพื่อพวกเขาทุกคนจะสามารถได้รับชีวิตนิรันดร์ในที่ประทับของพระเจ้าเป็นเจ้าเมื่อสิ้นสุดการรอนแรมบนแผ่นดินโลก”

นอกจากการพบปะสนทนากับผู้นำฐานะปุโรหิตตลอดจนสมาชิกทั่วทั้งภูมิภาคและท้องถิ่นพิเศษแห่งหนึ่งสำหรับเจ้าหน้าที่ทหารในเมืองโอเคกันนะแล้ว เอลเดอร์เนลสันยังได้เข้าพบเจ้าหน้าที่ภาครัฐประจำท้องที่สองท่านในญี่ปุ่นอีกด้วย

การประชุมใหญ่กำลังจะเริ่มขึ้น

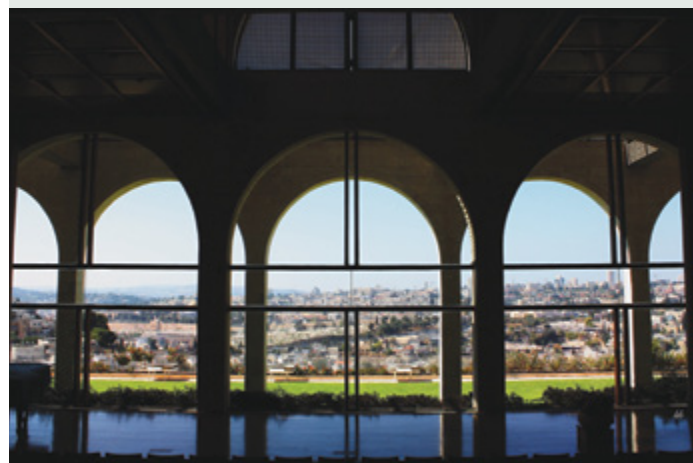
การประชุมใหญ่สามัญกำลังใกล้เข้ามาอีกครั้ง ช่วงเวลาที่ผู้นำศาสนจักรจะแบ่งปันพระคำของพระเจ้ากับสมาชิก เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “ไม่ว่าโดยเสียงของเราเอง หรือโดยเสียงของผู้รับใช้ทั้งหลายของเรา, ก็เหมือนกัน” (คพ.1:38) ต่อไปนี้คือประสบการณ์จากการประชุมใหญ่สามัญเดือนเมษายน 2013

การประชุมใหญ่บนทะเลกาลิลี

นักศึกษาประมาณ 60 คนจากมหาวิทยาลัยบริคัมยังก์ศูนย์เยรูซาเล็มเพื่อการศึกษาภาคพื้นตะวันออกไกลมารวมกันบนชายฝั่งทะเลกาลิลีเมื่อเดือนเมษายนที่ผ่านมาเพื่อชมการประชุมใหญ่สามัญภาคเช้าวันอาทิตย์ การประชุมถ่ายทอดสดทางอินเทอร์เน็ตกระจายไปตามแนวชายฝั่งไม่ไกลจากผืนน้ำ นักศึกษาเหล่านี้อยู่ที่กาลิลีระหว่างการเดินทาง 10 วันไปยังเซตนั้น พวกเขาตระหนักและซาบซึ้งกับความสำคัญของเหตุการณ์ดังกล่าว

เจนนี สมิธสัน นักศึกษาคนหนึ่งกล่าวว่านี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ “ที่ได้รับการสั่งสอนจากศาสตราจารย์และอัครสาวกยุคสุดท้ายขณะกำลังจินตนาการถึงอัครสาวกในสมัยโบราณซึ่งได้รับการสอนจากพระเยซูคริสต์พระองค์เองบนชายฝั่งเดียวกันนี้”

ภาพทิวทัศน์จากศูนย์บียาวยูเยรูซาเล็ม

© PH

คำสวดอ่อนนวอน ^{ต่อ} ความสำนึกคุณ ₁

เมื่อเรามีปัญหาเรื่อง
เงิน ดิฉันรู้ดีกว่าเรา
มีหลายอย่างต้อง
สวดอ่อนนวอนขอ
ดิฉันจะสวดอ่อนนวอน
ด้วยความสำนึกคุณ
แต่อย่างเดียวได้หรือ

โดย คริสตี สตรีแแนค

หลายปีก่อนดิฉันกับสามีซื้อบ้านหลังหนึ่งที่เราชอบมาก เราใช้เวลาและเงินทองมากมายไปกับการซ่อมบ้านหลังนั้น สิบแปดเดือนต่อมา เศรษฐกิจทรุดฮวบ เราต้องใช้เงินออมที่ได้มาอย่างยากลำบากไปกับการชำระเงินกู้ก้อนโตและค่าใช้จ่ายจำนวนมากที่คิดไม่ถึง

หลายเดือนของการทดลองและความลำบากเรื่องเงินผ่านไป จนมาถึงเดือนหนึ่งที่ยากเป็นพิเศษเพราะต้องจ่ายค่าซ่อมบ้าน ซ่อมรถ ค่ารักษาพยาบาล และรายได้ลดลง เงินออมของเราหมดไปอย่างรวดเร็ว

ดิฉันจำได้ว่าเราสวดอ้อนวอนและทูลขอสิ่งที่เราต้องการครั้งแล้วครั้งเล่า ดิฉันเครียดมากจนไม่อาจดูแลลูก ๆ และความต้องการของครอบครัวให้ได้ได้ขณะตกอยู่ในสภาพของความสลดหดหู่และความท้อแท้สิ้นหวัง แต่ดิฉันยังคงสวดอ้อนวอนโดยแสวงหาการปลอบโยนและทราบว่านี่จะเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวป้องกันดิฉันไม่ให้ตกลงไปสู่ความมืดมนมากกว่านี้

หลังจากหลายเดือนของการสวดอ้อนวอนขอความช่วยเหลือ ดิฉันเริ่มคิดหาวิธีสวดอ้อนวอนด้วยศรัทธาแรงกล้ามากขึ้น พระวิญญูญาณทรงนำคำแนะนำจากผู้นำฐานะปุโรหิตและพระคัมภีร์เข้ามาในจิตใจดิฉันเพื่อสอนความสำคัญของการแสดงความสำนึกคุณต่อพระบิดาบนสวรรค์ การกระตุ้นเตือนเหล่านี้ช่วยให้ดิฉันตระหนักว่าดิฉันต้องแสดงความสำนึกคุณมากขึ้นสำหรับพระของดิฉันและทูลขอสิ่งที่ดิฉันและครอบครัวต้องการให้น้อยลง ดิฉันตัดสินใจว่าจะพยายามไม่ทูลขอเหมือนที่เคยทำทุกวันและสวดอ้อนวอนแสดงความสำนึกคุณเพียงอย่างเดียวเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์

เป็นเรื่องยาก ดิฉันรู้สึกว่าการขอมีความต้องการมากมาย ดิฉันรู้สึกประหนึ่งกำลังปล่อยให้ครอบครัวตกต่ำโดยไม่ทูลขอพรที่เราต้องการอย่างยิ่ง พระเจ้าจะประทานพรดิฉันได้อย่างไรในเมื่อดิฉันไม่ทูลขอ

แม้จะกังวลใจกับเรื่องนี้ แต่ดิฉันพยายาม ไม่นานดิฉันก็ตระหนักว่าคำสวดอ้อนวอนของดิฉันไม่ใช่การทูลขอซ้ำซากจำเจอีกต่อไป ดิฉันสามารถรับรู้ความต้องการของผู้อื่นได้อีกครั้งและมองข้ามปัญหาของตนไปเห็นพรที่ยังเป็นของดิฉัน ความสำนึกคุณกำลังดึงดิฉันให้ใกล้ชิดพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ปลอบโยนดิฉันในวิธีที่ดิฉันจะไม่ได้รับในวิธีอื่น

ดิฉันนึกถึงพระคัมภีร์ข้อหนึ่งเสมอ “ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้ และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอบ พวกมีความเชื่อ้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้น

กว่านั้นหรือ?” (มัทธิว 6:30) พระคัมภีร์ข้อนี้ทำให้ดิฉันอ่อนน้อม ถ่อมตนขณะสวดอ้อนวอนต่อไป โดยผ่านความสำนึกคุณดิฉันกำลังเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับความอ่อนน้อมถ่อมตนที่แท้จริง

เมื่อสัปดาห์นั้นดำเนินไป คำสวดอ้อนวอนของดิฉันเปลี่ยนจาก “ข้าพระองค์ขอพระทัยสำหรับอาหาร เครื่องนุ่งห่ม และที่พักอาศัย” เป็น “ข้าพระองค์ขอพระทัยสำหรับครอบครัวที่พระองค์ทรงปกปักรักษาและทรงดูแลอย่างดี สำหรับความคุ้มครองที่ยังคงประทานแก่พวกข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอพระทัยสำหรับอาหารที่พระองค์จะประทานแก่พวกข้าพระองค์ต่อไป” ดิฉันจำได้ว่าสวดอ้อนวอนแบบนี้เช่นกัน “ข้าพระองค์ขอพระทัยสำหรับการได้ฟังปาพการของพระองค์ สำหรับความเอาพระทัยใส่ของพระองค์ และสำหรับเส้นทางที่พระองค์ทรงเตรียมให้เราหลุดพ้นจากพันธนาการครั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม” บางครั้งระหว่างนั้น คำสวดอ้อนวอนของดิฉันกลายเป็นคำสวดอ้อนวอนที่ไม่เพียงแสดงความความสำนึกคุณหรือแสดงความอ่อนน้อมถ่อมตนเท่านั้น แต่แสดงศรัทธาด้วย ดิฉันมิได้ทูลขอพรแต่กำลังแสดงศรัทธาว่าพระเจ้าจะทรงจัดทำให้เรา และศรัทธาของดิฉันกำลังเติบโตอย่างยั่งยืน

ระหว่างการสวดอ้อนวอนนี้ ความคิดของดิฉันมักถูกดึงไปที่การเสียดสีของวิสุทธิชนสมัยเริ่มแรก ดิฉันจะถามตนเองว่าดิฉันเต็มใจเสียดสีอะไรบ้าง อีกไม่กี่วันต่อมา เราประกาศขายบ้านที่เรารัก ตลาดอสังหาริมทรัพย์ซบเซาอย่างยิ่ง แต่น่าอัศจรรย์ที่เราขายบ้านได้ แม้เราจะขาดทุนมาก—ดังที่เราคาด—แต่เวลานี้ครอบครัวเราอยู่ในฐานะที่จะเริ่มสร้างรากฐานทางโลกให้มั่นคงอีกครั้ง

กระนั้นก็ดี การขายบ้านในยามยากเช่นนั้นไม่ใช่ปาฏิหาริย์ที่ดิฉันได้รับจากประสบการณ์นี้ ปาฏิหาริย์คือศรัทธาที่ดิฉันพัฒนาและความเข้าใจที่ดิฉันได้รับ ประธานเจมส์ อี. เฟาสท์ (1920–2007) ที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานสูงสุดประกาศว่าความสำนึกคุณเป็น “หลักธรรมที่ช่วยให้รอด” ดิฉันคิดว่าดิฉันประสบบางสิ่งที่ท่านพูดถึงเมื่อดิฉันหันใจไปหาพระบิดาบนสวรรค์และสวดอ้อนวอนพระองค์เพื่อรับการปลอบโยน สันติสุข และการนำทาง ประจักษ์พยานที่ดิฉันค้นพบใหม่เกี่ยวกับความสำนึกคุณคือสิ่งนี้เป็นแรงบันดาลใจให้เกิดความอ่อนน้อมถ่อมตน ความอ่อนน้อมถ่อมตนส่งเสริมศรัทธา และศรัทธาก็ก่อให้เกิดปาฏิหาริย์ ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในเนวาดา สหรัฐอเมริกา

อ้างอิง

1. ดู เจมส์ อี. เฟาสท์, “Gratitude as a Saving Principle,” *Ensign*, พ.ศ. 1990, 85–87.

โดย เฮลเตอร์
เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์
แห่งโคเวรัม
อัครสาวกสิบสอง

ความยุติธรรมและ

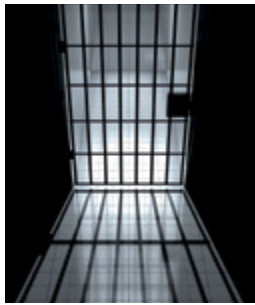
ข้าพเจ้าทราบว่าเราจะอยู่กับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอีกครั้ง ถ้าเราเชื่อสัตย์
ต่อพระองค์ เราจะเป็นอิสระ—มีเสรีภาพและไม่มีภาระผูกพัน—และ
เราจะรู้บางสิ่งแจ่มชัดจากรอยแผลในเนื้อหนังของพระองค์เกี่ยวกับ
พันธนาการ การจองจำ และการเสียดสละจนถึงกับพลีพระชนม์ชีพ
เพื่อเรา

พระเมตตาของพระเจ้า

ปิไม่เหมือนพิธีรับปริญญาหรือพิธีสำเร็จการศึกษาที่ข้าพเจ้าเคยเข้าร่วมหรือเคยมีส่วนร่วม มีผู้สำเร็จการศึกษาเป็นชายล้วน 44 คน พวกเขาไม่สวมชุดครุยหรือหมวกหรือเสื้อคลุม แต่ละคนสวมเสื้อเชิ้ตผ้าฝ้ายเนื้อหยาบสีฟ้าอ่อน และกางเกงผ้าฝ้ายเนื้อหยาบสีน้ำเงินเข้ม

พิธีไม่ได้จัดที่สนามกีฬาในร่มหรือกรีฑาสถานหรือแม้อุโมงค์ประชุมสวยงาม แต่จัดในโบสถ์รวมนิกายที่ใหญ่โตโอ้อ่า ณ เรือนจำรัฐยูทาห์ ผู้สำเร็จการศึกษาเรียนจบหลักสูตรการศึกษาพระคัมภีร์ไบเบิลหนึ่งปี ซึ่งอุปถัมภ์โดยศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้ายแต่เปิดรับทุกคนที่สนใจจะเข้าร่วม

ชายหนุ่มคนหนึ่งที่คุณเหมือนเด็กเป็นผู้กล่าวสวดอ้อนวอนเปิด เขากลัวแทบตาย แต่เขากล่าวคำสวดอ้อนวอนจากใจ เขาอยู่ในเรือนจำมา 10 ปี ด้วยข้อหาพกพาอาวุธไปปล้นชิงทรัพย์ ชายอายุ 45 ถึง 50 ปีเป็นผู้กล่าวสวดอ้อนวอนเปิดและดูเหมือนว่าจะเป็นคุณลุงได้ เขาถูกจำคุกตลอดชีวิต ข้อหากระทำฆาตกรรม

ชายหนุ่มคนหนึ่งที่ได้รับการปล่อยตัวจากเรือนจำแล้วกลับมารับประกาศนียบัตรและให้กำลังใจเพื่อน ๆ เขาบอกว่า “เพื่อนเอ๋ย ทักษะในคุกไม่ดีเลย ช่างนอกดูดีกว่าเยอะ พยายามจำเรื่องนี้ไว้” จากนั้นก็หันไปทางคนอื่น ๆ ทั้งหมดทรสหายและ

ครอบครัวที่มา เขาพูดว่า “พวกคุณเป็นแสงสว่างในที่มืด ถ้าไม่ใช่เพราะความรักเช่นความรักของพวกคุณ เราคงไม่สามารถออกจากที่ซึ่งเราอยู่ไปยังที่ซึ่งเราต้องอยู่”

เมื่อเสร็จพิธี นักโทษผู้ดำเนินพิธีกล่าวด้วยน้ำเสียงสั่นเครือและน้ำตาคลอเล็กน้อยว่า “นี่คือโอกาสอันเป็นมงคลที่สุดของปี ดีกว่าคริสต์มาส ดีกว่าวันขอบคุณพระเจ้า ดีกว่าวันแม่ด้วยซ้ำ ดีกว่าเพราะเราเห็นความสว่าง และเราใกล้เป็นอิสระแล้ว”

จากนั้นประตูก็ปิดตามหลังข้าพเจ้ากับภรรยา คืนนั้นเรากลับบ้านและข้าพเจ้ายอมรับว่านอนไม่หลับ ประสบการณ์นั้นหลอกหลอนข้าพเจ้า ในช่วงเช้าตรู่ของวันนั้น ข้าพเจ้ามีความรู้สึกและความคิดตลอดจนการตอบสนองต่อการจงจำและอิสราเอล (และความสัมพันธ์ของสิ่งเหล่านั้นกับความสว่างและความรัก) อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

เราจึงไปยังสถานที่แห่ง
ความสำนึกผิด—ไป
พบอธิการหรือพระเจ้า
หรือคนที่เราทำให้เขา
ขุ่นเคืองหรือคนที่เขา
ทำให้เราขุ่นเคือง

ความยุติธรรมของพระเจ้า

ความประทับใจอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้ามีคือนั้น คือพระเจ้าทรงยุติธรรม แอลมากล่าวว่ “ลูกคิดว่าความเมตตาขโมยจากความยุติธรรมได้ หรือ? พอลกล่าวแก่ลูก, ไม่เลย; ไม่มีเลยแม้แต่น้อย, หากเป็นเช่นนั้น, พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยุติการเป็น พระผู้เป็นเจ้า” (แอลมา 42:25) อัครสาวกเปาโล กล่าวแก่ชาวกาลาเทียว่า “อย่าหลงเลย ท่านจะ ล้อเล่นกับพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าใครหว่านอะไร ลง ก็จะได้เกี่ยวสิ่งนั้น” (กาลาเทีย 6:7)

ความคิดหนึ่งของข้าพเจ้าที่เกิดขึ้นตามมาคือ เปาโลหมายความว่าจริง ๆ ว่าเราเกี่ยวเกี่ยวสิ่งที่เรา หว่าน ความคิดนั้นเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าอีกครั้งว่า ถ้าเราหว่านพืชมีหนาม เราขอมไม่ได้วางแผนจะ เกี่ยวสตรอเบอรี่ ถ้าเราหว่านความเกลียดชัง เรา ขอมไม่คาดหวังว่าจะได้รับความรักมากมาย เรา หว่านสิ่งใดเราขอมได้สิ่งนั้น

อีกความคิดหนึ่งเกิดขึ้นในเวลาต่อมาเมื่อข้าพ- เจ้านึกถึงชายชุดฟ้าเหล่านั้น เราเกี่ยวเกี่ยวสิ่งที่เรา หว่านก็จริง แต่เรามักจะเกี่ยวเกี่ยวในปริมาณมาก กว่าเสมอ เราหว่านพืชมีหนามเล็กน้อย แต่เรา ได้พืชมีหนามจำนวนมาก—หลายต่อหลายปี พุ่ม ใหญ่และกิ่งก้านสาขามากมาย เราไม่มีวันกำจัด ได้เว้นแต่เราจะตัดออก ถ้าเราหว่านความเกลียด ชังเล็กน้อย กว่าจะรู้ตัวเราก็เกี่ยวเกี่ยวความเกลียด ชังไปมากแล้ว—อารมณ์คุกรุ่น เจ็บแค้น เป็นอริ สุดท้ายก็ต่อสู้กัน และเคียดแค้นชิงชัง

น่าขันตรงที่ข้าพเจ้าตระหนักถึงความเป็นจริงซึ่ง ปลอบใจว่าความคิดแรกของข้าพเจ้า—ว่าพระเจ้า เป็นเจ้าทรงยุติธรรม—ไม่ใช่สิ่งที่เจ็บปวดขนาดนั้น มันอาจจะน่ากลัวเหลือเกินที่เราทุกคนล้วนทำบาป มันอาจจะน่ากลัวเหลือเกินเมื่อใคร่ครวญถึงพระเจ้า เป็นเจ้าผู้ทรงยุติธรรม แต่กับข้าพเจ้าแล้วมันน่า กลัวยิ่งกว่านั้นมากถ้าใคร่ครวญถึงพระเจ้าผู้ มิได้ทรงยุติธรรม

หลักธรรมพื้นฐานของหลักคำสอนวิสุทธิชนยุค สุดท้ายคือ เราต้องรู้ว่าพระเจ้าทรงยุติธรรม เพื่อจะเดินหน้าต่อไป พระคุณลักษณะประการ หนึ่งของพระเจ้าคือความยุติธรรม และเราคง ไม่มีศรัทธา—เนื่องด้วยความกลัว—ที่จะดำเนิน ชีวิตอย่างชอบธรรมหรือรักมากขึ้นหรือกลับใจมา กขึ้นถ้าเราไม่คิดว่าเราจะได้รับความยุติธรรม ถ้าเรา คิดว่าพระเจ้าจะทรงเปลี่ยนพระดำริและตัด สิ้นใจให้มีกฎเกณฑ์อีกชุด¹ เพราะเรารู้ว่าพระเจ้า เป็นเจ้าทรงยุติธรรมและจะทรงยุติการเป็นพระเจ้า เป็นเจ้าถ้าพระองค์ไม่ทรงเป็นเช่นนั้น เราจึงมี ศรัทธาที่จะเดินหน้าต่อไป โดยรู้ว่าเราจะไม่เป็น เหยื่อของการทำตามอำเภอใจหรือความแปรปรวน หรือวันที่เลวร้ายหรือตกลงร้าย ความเชื่อมั่นเช่นนั้น ให้กำลังใจมาก

พระเมตตาของพระเจ้า

ข้าพเจ้ามีอีกความคิดหนึ่งต่อจากนั้น ข้าพเจ้า รู้สึกสำนึกคุณยิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น เจ้าทรงเป็นอยู่ พระองค์จึงต้องเป็นพระเจ้าที่มี เมตตาด้วย ใน แอลมา 42 หลังจากแอลมาอธิบาย กับโคริแอนทอนว่าพระเจ้าทรงยุติธรรม เขา ประกาศว่าพระเจ้าองค์เดียวกันนั้นจะทรง เมตตาด้วยและความเมตตาตั้งกล่าวจะอ้างสิทธิ์ใน *ผู้สำนึกผิด* บัดนี้สำหรับข้าพเจ้าแล้วความคิดนั้น ไม่ธรรมดาเพราะข้าพเจ้าเพิ่งไปทัศนสถานมา ความคิดนี้ให้กำลังใจข้าพเจ้า ความเมตตาอ้าง สิทธิ์ในผู้สำนึกผิด ข้าพเจ้าตัดสินใจว่าถ้าคนเหล่านั้ นต้องไป *ทัศนสถาน* เพื่อใช้ประโยชน์จากของ ประทานแห่งความเมตตา—และถ้าการไปที่นั้น ทำให้พวกเขาพบพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ หรือพระคัมภีร์หรือการชดใช้—เมื่อนั้นการจงจำ พวกเขาขอมคุ้มค่า

ดังนั้นเราจึงไปยังสถานที่แห่งความสำนึกผิด— ไปพบอธิการหรือพระเจ้าหรือคนที่เราทำให้เขา ขุ่นเคืองหรือคนที่เขาทำให้เราขุ่นเคือง เรามี

ถ้าเราหว่านพืชมีหนาม เราย่อมไม่ได้
วางแผนจะเก็บสตรอเบอร์รี่ ถ้าเราหว่าน
ความเกลียดชัง เราย่อมไม่คาดหวังว่าจะ
ได้รับความรักมากมาย เราหว่านสิ่งใด
เราย่อมได้สิ่งนั้น

ทัศนสถานเล็กๆ ๆ ของเราเองอยู่รอบข้าง ข้าพเจ้า
คิดอย่างนั้น ถ้าการไปที่นั่นจะทำให้เราสำนึกผิด
อย่างแท้จริงและสามารถอ้างสิทธิ์ในของประทาน
แห่งความเมตตาได้ เมื่อนั้นเราต้องไป

ข้าพเจ้าทราบว่าการกลับไปแก้ไขและเริ่มต้น
ใหม่ไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ข้าพเจ้าเชื่อสุดหัวใจว่าการ
เริ่มต้นใหม่่ง่ายกว่า โดยแท้แล้วน่าพอใจมากกว่า
การพยายามเชื่อมต่อไปว่าความยุติธรรมจะไม่มีผล

นักวิชาการชาวอังกฤษคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าชื่น
ชอบกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่คิดว่าทุกคนที่เลือกเส้น
ทางผิดจะพินาศย่อยยับ แต่การช่วยชีวิตพวกเขามี
องค์ประกอบหลักคือต้องนำพวกเขากลับมาอยู่บน
เส้นทางที่ถูกต้อง ผลบวก [ทางคณิตศาสตร์ถ้า
บวกผิด] สามารถแก้ไขได้ แต่ก็ต่อเมื่อกลับมา
หาจนพบที่ผิด [แล้ว] แก้ใหม่จากจุดนั้น ไม่ใช่ ทำ
ต่อ ความชั่วสามารถแก้ไขได้ แต่มันไม่สามารถ
‘พัฒนา’ เป็นความดีได้ เวลาไม่ได้เยียวยาความชั่ว
แต่ความชั่วต้องได้รับการแก้ไข”²

ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงยุติธรรม “ความ

เมตตาอ้างสิทธิ์ในผู้สำนึกผิด” (แอลมา 42:23)
และความชั่วสามารถแก้ไขได้

ความจำเป็นของการกลับใจ

ความคิดสุดท้ายและสูงสุดที่ข้าพเจ้ามีได้ช่วย
ให้ข้าพเจ้าเข้าใจสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่เคยเข้าใจอย่าง
ถ่องแท้ นั่นคือเหตุใดในทุกวันนี้ ทุกสมัยการประทาน
พระเจ้าจึงตรัสสิ่งที่พระองค์ตรัสไว้แต่แรกในหลัก
คำสอนของสมัยการประทานนี้ว่า “อย่ากล่าวอะไร
เลยนอกจากการกลับใจแก่คนรุ่นนี้; จงรักษาบัญญัติ
ของเรา” (คพ. 6:9) นั่นกลายเป็นข้อพระคัมภีร์
และข้อคิดที่จริงแท้แน่นอน เป็นประโยชน์ และ

กระตุ้นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบในลักษณะที่ข้าพเจ้า
ไม่เคยเข้าใจมาก่อนว่าไม่มีวิธีใดนอกจากการกลับใจ

หากท่านเป็นเหมือนมนุษย์คนอื่น ๆ ท่านมีบาง
ด้านที่ต้องปลดปล่อยตนเอง ท่านมีพันธนาการและ
โซ่ตรวนบางอย่างที่ท่านหลุดเป็นอิสระได้ และท่าน
มีบางบางอย่างที่ท่านกลับใจได้ ข้าพเจ้าขอยก
ตัวอย่างหนึ่ง ซึ่งก็คือ การเป็นทาสของความเขลา

สำหรับข้าพเจ้าสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็น
พันธนาการแรกสุดในชีวิตเราคือความ
ไม่รู้ เราเรียนรู้สำนวนที่ค่อนข้างจำเจ
ตั้งแต่ในวัยเยาว์ สองสำนวนนั้นได้แก่
“ไม่รู้สบายใจกว่า” และ “ไม่รู้ย่อไม่เจ็บ”
ข้าพเจ้าขอพูดด้วยความจริงจังที่สุดว่าไม่มี
สิ่งใดจะทำร้ายท่าน มากไปกว่าสิ่งที่ท่าน
ไม่รู้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าเราจะถูกกล่าวโทษเพราะ
พันธนาการที่เราทำให้เกิดขึ้นและเราจะรับโทษ
บางอย่างในชีวิตนี้หรือชีวิตหน้าเพราะสิ่งที่เราไม่
เรียนรู้

ในคำสอนของศาสนาเรา เราเรียนรู้ว่าเราจะรอด
ไม่ได้ในความเขลา (ดู คพ. 131:6) สิ่งที่เราเรียนรู้
ในชีวิตนี้จะถูกขึ้นพร้อมกับเราในการฟื้นคืนชีวิต
(ดู คพ. 130:18) เรามีข้อได้เปรียบมากมายในโลก
ที่จะมาถึงถ้าเรามีความรู้ (ดู คพ. 130:19) เรารอด
ตามสัดส่วนที่เราเรียนรู้ แสงสว่างและความจริง
ละทิ้งคนชั่วคนนั้น (ดู คพ. 93:37) รัศมีภาพของ
พระผู้เป็นเจ้าคือความรู้แจ้ง (ดู คพ. 93:36) และ
อื่น ๆ ครั้งหนึ่งตอนต้นสมัยการประทานนี้

ศาสนจักรโดยรวมถูกกล่าวโทษ พระเจ้าตรัสใน
ภาค 84 ของ หลักคำสอนและพันธสัญญาว่า

“และเราให้บัญญัติแก่เจ้าบัดนี้ที่จะระวังเกี่ยวกับ
ตัวเจ้า, ที่จะใส่ใจอย่างเข้มงวดกวาดขันต่อ *ถ้อยคำ*
แห่งชีวิตนิรันดร์

“เพราะเจ้าพึงดำเนินชีวิตตาม *พระคำ* ทุกคำที่
ออกจากโอษฐ์ของพระผู้เป็นเจ้า

“เพราะ *พระคำ* ของพระผู้เป็นเจ้าเป็นความจริง, และ
สิ่งใดก็ตามที่เป็นความจริงคือความสว่าง, และสิ่ง
ใดก็ตามที่เป็นความสว่างคือพระวิญญาณ, แม้
พระวิญญาณของพระเยซูคริสต์” (ข้อ 43–45;
เน้นตัวเอน)

จุดเริ่มต้นของการเข้าในที่ประทับของพระเจ้า
พระเยซูคริสต์ในท้ายที่สุด ซึ่งเป็นจุดที่ ภาค 84
นำเราไป คือ *พระคำ*

“ถ้าพวกท่านติดสนิทอยู่กับเราและ *ถ้อยคำ* ของ
เราติดสนิทอยู่กับท่านแล้ว” พระเจ้าทรงประกาศ
ในการปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์ “ท่านจะขอสิ่ง
ใดที่ท่านปรารถนาที่จะได้สิ่งนั้น” (ยอห์น 15:7;
เน้นตัวเอน)

*ข้าพเจ้าทราบว่าการกลับไปแก้ไขและ
เริ่มต้นใหม่ไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ข้าพเจ้า
เชื่อสุดหัวใจว่าการเริ่มต้นใหม่ง่ายกว่า
และโดยแท้แล้วน่าพอใจมากกว่าการ
พยายามเชื่อต่อไปว่าความยุติธรรมจะ
ไม่มีผล*

ความสำคัญของอิสราภาพ

หากเราต้องเลือกหัวข้อสำหรับการดำรงอยู่ของเรา—หมายถึงการดำรงอยู่ที่เรารู้จักเวลานี้ ไม่ใช่อดีตของเราในชีวิตก่อนเกิดและไม่ใช่ว่าสิ่งที่อยู่เบื้องหน้า—หัวข้อนั้นจะต้องมีบางอย่างเกี่ยวข้องกับภารกิจแสวงหาอิสราภาพที่แท้จริง เรารู้ว่าส่วนสำคัญของสภาใหญ่ในสวรรค์ใช้ไปกับการสอนเราให้รู้ว่าเราจะเจริญก้าวหน้าสู่อิสราภาพโดยสมบูรณ์ได้อย่างไร วิถีของพระบิดาคือวิถีแห่งสิทธิ์เสรีและการเลือก—อิสราภาพที่จะทำผิดแต่เป็นอิสราภาพที่จะประสบความสำเร็จในท้ายที่สุด สิ่งป้องกันมากเท่าที่จะมากได้และพลังอำนาจทั้งหมดของจักรวาลล้วนเข้ามาเกี่ยวข้องเพื่อรับประกันว่าเรามีอิสราภาพที่จะใช้สิทธิ์เสรีของเราและกลับไปบ้านซีเลสเชียลของเรา สิ่งป้องกันเหล่านี้ได้แก่ความสมบูรณ์ของความจริงพระกิตติคุณและการชดใช้ของพระผู้ช่วยให้รอดพระเยซูคริสต์

เราประสบกับพันธนาการและเรือนจำจริง ๆ เมื่อเราไม่มีอิสระ ข้าพเจ้าแทบจะอยากให้เห็นเองถูกจองจำบางเวลาในชีวิตเพื่อจะกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ได้อย่างตื่นเต็นรั้าใจ ข้าพเจ้าประสงค์จะพูดได้เช่นเดียวกับเบโตรหรือเปาโลและมีเหล่าเทพมาทำให้ผู้คุมตกตะลึงและเปิดประตูเรือนจำ (ดู กิจการ 12:5-11; ดู 16:25-26 ด้วย) หรือเหมือนแอลมากับบอมิวเล็คและให้กำแพงเรือนจำพังทลาย (ดู แอลมา 14:23-29) หรือเหมือนโจเซฟ สมิธผู้ที่เขียนสิ่งซึ่งอาจจะเป็นวรรณกรรมพระคัมภีร์อันสูงค่าที่สุดในสมัยการประทานของเราจากใจกลางคุกมืด ทีมทึบ และชวन्हอดหู่ (ดู คพ. 121-23) เราขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้าที่เราอยู่ในเวลาเช่นที่เราอยู่ขณะนี้ เมื่อประธานและศาสดาพยากรณ์ของศาสนจักรไม่ต้องมีชีวิตอยู่ด้วยความออกสันขวัญแขวนเกรงจะถูกจองจำ และเมื่อเราไม่ต้องอยู่ในความเป็นทาสหรือการตกเป็นทาส อย่างน้อยก็ทางการเมืองและทางกาย แต่มีพันธนาการแบบอื่นและมีเรือนจำแบบอื่นในชีวิตที่เราต้องทำลาย

ทุกอย่างที่เรามาเพื่อทำที่นี่ เราจำเป็นต้องทำ

ข้าพเจ้าเชื่อสุดหัวใจว่าถ้าเราสามารถกลับใจจากบาปของเรา ถ้าเราสามารถมีจิตกุศลต่อบาปของผู้อื่น ถ้าเราสามารถใช้ความกล้ารับมือกับสภาวการณ์ของเราและต้องการทำบางสิ่งกับสภาวการณ์เหล่านั้น พระบิดาผู้ทรงพระชนม์ของเราทุกคนจะเอื้อมพระหัตถ์ลงมาและ “คำจูน [เรา] ดังบนปีกนกอินทรี” ตามคำในพระคัมภีร์ (คพ. 124:18)

ข้าพเจ้าเคยได้รับการคำจูนบนปีกนกอินทรีมาแล้ว ข้าพเจ้ารู้สุดหัวใจว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงพระชนม์และพระเยซูคือพระคริสต์ ข้าพเจ้าทราบว่าจะพระเยซูทรงนำศาสนาจักรนี้ นี่คือการศาสนาจักรของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นศิลามุมอก โดยมีฐานของศาสดาพยากรณ์และอัครสาวกที่มีชีวิตวางอยู่รอบ ๆ ข้าพเจ้าทราบว่าจะอยู่กับพระผู้ช่วยให้รอดอีกครั้ง ถ้าเราเชื่อสัตย์ต่อพระองค์เราจะเป็นอิสระ—มีเสรีภาพและไม่มีภาระผูกพัน—และเราจะรู้บางสิ่งแจ่มชัดจากรอยแผลในเนื้อหนังของพระองค์เกี่ยวกับพันธนาการ การจองจำ และการเสียสละจนถึงกับสิ้นพระชนม์เพื่อเรา ข้าพเจ้าทราบที่เราต้องกลับใจจากบาปของเราและพระผู้เป็นเจ้าทรงยุติธรรม แต่ข้าพเจ้าเบิกบานยิ่งในพระคัมภีร์และในถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์ที่มีชีวิตว่าที่ใดมีบาปมาก พระคุณอาจมากมายยิ่งกว่า และ “ความเมตตาอย่างสิทธิในผู้สำนึกผิด” ■

จากคำปราศรัยไฟร์ไซด์เรื่อง “Borne Upon Eagles’ Wings” เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน ค.ศ. 1974 ที่มหาวิทยาลัยบริคัมซังก์ ดูฉบับเต็มเป็นภาษาอังกฤษที่ speeches.byu.edu

ดูข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อนี้ที่ ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สัน, “การไถ่,” *เสียดินนา*, พ.ศ. 2013, 109; และ แครก เอ. คาร์ดอน, “พระผู้ช่วยให้รอดทรงต้องการให้อภัย,” *เสียดินนา*, พ.ศ. 2013, 15.

อ้างอิง

1. ดู *Lectures on Faith* (1985), 50-54.
2. ซี. เอส. ลูอิส, *The Great Divorce* (1946), viii.
3. ดู *คำสอนของประธานศาสนจักร: โจเซฟ สมิธ* (2007), 287.

โจเซฟ สมิธเขียนสิ่งที่
อาจจะเป็นวรรณกรรม
พระคัมภีร์อันสูงค่าที่สุด
ในสมัยการประทานของ
เราจากใจกลางคุกมืด
ทีมทึบ และชวन्हอดหู่

ความเมตตาจากเช่นพระคริสต์

การปฏิบัติศาสนกิจขณะทรงเป็นมรรตัยของพระผู้ช่วยให้รอด
ให้แบบอย่างเชิงปฏิบัติแก่เราว่าเราจะเมตตาได้อย่างไร

โดย แรนดีย์ แอล. เดย์เบลล์

เมื่อศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธและมาร์ติน แฮร์ริสทำงานแปลพระคัมภีร์มอรมอน หนังสือหายไป 116 หน้า พระเจ้าทรงดำนิพวกท่านอย่างรุนแรง (ดู คพ. 3:6–8, 12–13) โจเซฟสูญเสียเอกลักษณ์ของการแปลช่วงเวลาหนึ่งและเศร้าโศกที่ตนเองไม่เชื่อฟัง¹ หลังจากท่านอ่อนน้อมถ่อมตนและทูลขอการให้อภัยจากพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดทรงรับรองกับโจเซฟว่า “จำไว้ว่า, พระผู้เป็นเจ้าของเมตตา; . . . และเจ้ายังได้รับเลือกอยู่, และได้รับเรียกมาในงานอีก” (คพ. 3:10)

ประธานดีเทอร์ เอฟ. อุกท์ดอร์ฟ ที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานสูงสุดสอนว่า “พระคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างให้เรา ในคำสอน [เกี่ยวกับพระเมตตา] และพระชนมชีพของพระองค์ พระองค์ทรงแสดงทางนั้นให้เราเห็น พระองค์ทรงให้อภัยคนชั่วร้าย คนหยาบคาย คนที่หมายมั่นจะทำร้ายและทำอันตรายพระองค์”²

พระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าความเมตตาเป็นคุณสมบัติอันสูงส่งประการหนึ่งของพระผู้ช่วยให้รอด พระเยซูทรงสอนว่า “คนที่มีใจเมตตาก็เป็นสุข” (มัทธิว 5:7) และ “พวกท่านจงมีใจเมตตากรุณาเหมือนอย่างพระบิดาของท่านมีพระทัยเมตตากรุณา” (ลูกา 6:36)³ ความเมตตา มีนิยามว่าความสงสาร รวมถึงความรู้สึกและการกระทำอันเกิดจากความเห็นใจ ความปรานี การให้อภัย และความรัก ความสามารถในการแสดงความเมตตาของเรามักเกิดขึ้นเมื่อเรารับรู้สภาพกัลลัคน้ำและผิดปกติของผู้อื่น พระเยซูคริสต์ทรงแสดงให้เห็นความสามารถอันไม่มีขอบเขตของความเมตตา พระองค์ “ไม่อาจทอดพระเนตรใบหน้าของมนุษย์โดยไม่เจ็บปวดกับความสับสน ความงุนงง และความเศร้าหมองของพวกเขา . . . เมื่อใดก็ตามที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นมนุษย์อ่อนกำลังและกระจัดกระจายไปเหมือนแกะไม่มีคนเลี้ยง พระองค์ทรงสะท้อนพระทัยด้วยความสงสารพวกเขา”⁴

หลักธรรมต่อไปนี้จากเรื่องราวในพันธสัญญาใหม่แสดงให้เห็นว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงแสดงความเมตตาอย่างไรและเราจะเลือกมีเมตตาต่อผู้อื่นได้อย่างไร

พระเยซูทรงแสดงความเมตตาโดยไม่ตำหนิผู้อื่น

ที่พระกระยาหารมื้อสุดท้าย หลายชั่วโมงก่อนการทรมาน ยูดาส อิสคาริโอทรับประทานบิสกัทกับสาวกคนอื่น ๆ เมื่อพระเยซูทรงประกาศว่า “คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา” เหล่าสาวกรวมทั้ง ยูดาสถามพระองค์ว่า “คือข้าพระองค์หรือ?” (มัทธิว 26:21–22) พระเยซูตรัสตอบยูดาสว่า “ท่านจะทำอะไรก็จงทำเร็ว ๆ” (ยอห์น 13:27) จากนั้นตรงทางเข้าสวนเกทเสมนี พระเยซูกับยูดาสพบกันอีกครั้ง ยูดาสทูลว่า “สวัสดิ์พระอาจารย์” และทักทายพระองค์ด้วยการจับมือ (มัทธิว 26:49) พระเยซูตรัสถามว่า “ท่านจะมอบมนุษย์ด้วยการจับมือหรือ?” (ลูกา 22:48) พระดำรัสตอบของพระเยซู แม้ไม่ได้บรรเทา ยูดาสจากผลการกระทำของเขา แต่ก็ไม่ทรงตำหนิเขา กลับขออภัยยูดาสให้ใช้สำนึกถูกผิด

หลังจากพระเยซูทรงอดทนอยู่นานหลายชั่วโมงจากการจองจำ การเยียนตี การเดินเข้าเมืองพร้อมกับแบกกางเขนและถูกตอกตะปูตรึงไว้กับกางเขนด้วยน้ำมือของทหารโรมัน พระองค์ทอดพระเนตรผู้จับกุมพระองค์ด้วยพระเมตตาและทูลว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขาเพราะเขาไม่รู้ว่าจะทำอะไร” (ลูกา 23:34)

“เมื่อใดก็ตามที่ [พระผู้ช่วยให้รอด] ทอดพระเนตรเห็นมนุษย์อ่อนกำลังและกระจัดกระจายไปเหมือนแกะไม่มีคนเลี้ยง พระองค์ทรงสะท้อนพระทัยด้วยความสงสารพวกเขา”

พระเยซูทรงแสดงความเมตตาโดยเลือกที่จะรักแทนการกล่าวโทษ

ช่วงแรกในการปฏิบัติศาสนกิจของพระเยซู พระองค์ทรงหยุดพักและดื่มน้ำที่บ่อน้ำแห่งหนึ่งในสะมาเรียระหว่างการเดินทางหญิงคนหนึ่งเดินมาดักน้ำที่บ่อ พระผู้ช่วยให้รอดทรงสนทนากับเธอ เธอแปลกใจที่พระองค์ตรัสกับเธอ “เพราะพวกยิวไม่คบหาพวกสะมาเรีย” แต่พระองค์ทรงมองข้ามประเพณีที่ลดค่าของเธอในสายตาผู้อื่น พระองค์ทรงสอนเธอเกี่ยวกับน้ำอภัยชีวิตของพระกิตติคุณ และทรงเป็นพยานต่อเธอว่า “เราผู้ที่พูดกับเธอนั้นเป็น [พระเมสสิยาห์]” (ดู ยอห์น 4:3–39)

ในช่วงวันท้ายๆ ของการปฏิบัติศาสนกิจในเปเรีย พระเยซูคริสต์เสด็จผ่านเมืองเยรีโคระหว่างทางไปเยรูซาเล็ม ชายมั่งมีร่างเตี้ยชื่อศักเคียสปีนต้นไม้ขึ้นไปดูพระผู้ช่วยให้รอดขณะที่พระองค์เสด็จผ่าน พระเยซูทรงสังเกตเห็นเขาและทรงเชิญพระองค์เองไปพักบ้านของศักเคียส สาวกบางคนของพระเยซูพากันบ่นเมื่อเห็นเช่นนั้น โดยกล่าวว่าพระเยซู “จะเข้าไปพักอยู่กับคนบาป” แต่พระเยซูทรงเห็นความดีในศักเคียสและตรัสว่า “วันนี้ความรอดมาถึงบ้านนี้แล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย” (ดู ลูกา 19:1–10)

พระเยซูทรงแสดงความเมตตาโดยทรงเปิดโอกาสมากมายให้คนอื่นได้กลับใจและรับการให้อภัย

ช่วงแรกในการปฏิบัติศาสนกิจ พระเยซูเสด็จกลับไปธรรมศาลาในบ้านเกิดที่เมืองนาซาเร็ธ พระองค์เคยนมัสการที่นั่นหลายครั้ง พระองค์ทรงอ่านคำพยากรณ์จากอิสยาห์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ให้คนที่มาชุมนุมกันในวันสะบาโตฟัง จากนั้นพระองค์ทรงเป็นพยานต่อพวกเขาอย่างแจ้งชัดว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์ ผู้คนในธรรมศาลา “ฉุนเฉียวอย่างยิ่ง” กับพระคำของพระองค์ และพวกเขา “ผลักไสพระองค์ออกจากเมือง... ตั้งใจจะผลักให้พระองค์ตกลงไป” จากหน้าผา (ดู ลูกา 4:16–30) เพื่อนชั่วชีวิตของพระเยซูกลายเป็นศัตรูของพระองค์ ต่อมาพระเยซูทรงเสด็จเข้าไปในนาซาเร็ธอีกครั้งและทรงสอนผู้คน ถึงแม้พวกเขาจะชุนเคืองอีก แต่พระองค์ทรงพยายามถึงสองครั้งเพื่อช่วยให้พวกเขาเข้าใจ (ดู มัทธิว 13:54–57)

ผู้นำของชาวยิวเป็นศัตรูตัวฉกาจที่สุดของพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาหมยมั่นจะสังหารพระองค์เพราะทรงคุกคามประเพณีของพวกเขา แต่พระเยซูทรงขอรับรองพวกเขาหลายครั้งให้กลับใจและยอมปฏิบัติตามความจริง พระคัมภีร์บันทึกคำเทศนาหลัก ๆ อย่างน้อย 10 ครั้งที่พระเยซูทรงแนะนำผู้นำเหล่านี้โดยเฉพาะเนื่องจากพระองค์ทรงทราบบาปของพวกเขาและเชื่อเชิญพวกเขาให้กลับใจ

พระเยซูทรงแสดงความเมตตาโดยทรงหลีกเลี่ยงความโกรธแค้น

เยรูซาเล็มเป็นสถานที่ซึ่งพระผู้ช่วยให้รอดทรงประสบความทุกข์เวทนาและความตาย พระองค์จะทรงแค้นเคืองและทรงพระพิโรธเมื่อนั้นรวมทั้งชาวเมืองก็ได้ แต่พระองค์มักจะไม่แสดงความเสียใจกับความชั่วร้ายและการไม่ยอมกลับใจของพวกเขา

หลายวันก่อนการตรึงกางเขน พระเยซูทรงลาเข้าไปในเยรูซาเล็ม ผู้ติดตามจำนวนมากขึ้นชมยินดี โดยปูลู่เสื้อผ้าของตนบนพื้นข้างหน้าพระองค์และสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า (ดู ลูกา 19:28–38) แต่พระเยซูทรงทราบถึงความภักดีของผู้คนในเยรูซาเล็มจะไม่ยั่งยืน ขณะที่ทอดพระเนตรเมืองนั้นในช่วงสัปดาห์สุดท้าย พระผู้ช่วยให้รอดทรงกันแสง และตรัสว่า “โอ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม เมืองที่ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะ และเอาหินขว้างพวกที่ถูกส่งให้มาหาเจ้าถึงตายบ่อยครั้งที่เราบารอณาจะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้... แต่เจ้าไม่ยอม” (มัทธิว 23:37; ดู ลูกา 19:41–44 ด้วย)

ไม่กี่วันต่อมาฝูงชนหันมาต่อต้านพระเยซูและโห่ร้องให้ประหารพระองค์ ขณะที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงถูกนำไปตรึงกางเขน “มีคนจำนวนมาก... ทั้งพวกผู้หญิงที่กำลังทุกข์โศกและคร่ำครวญเพราะพระองค์

“พระเยซูทรงหันมาทางพวกเขาตรัสว่า ธิดาทั้งหลายแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้สงสารเราเลย แต่จงร้องไห้สงสารตนเองและลูก ๆ เกิด” (ลูกา 23:27–28) แม้จะอภัยตลอดต่อหน้าสาธารณชนและทนทุกข์แสนสาหัสด้วยน้ำมือของคนในเยรูซาเล็ม แต่พระผู้ช่วยให้รอดมิทรงโกรธแค้นพวกเขาและทรงแสดงความเสียใจที่พวกเขาไม่ยอมกลับใจ

พระเยซูทรงแสดงความเมตตาโดยทรงช่วยคนตกทุกข์ได้ยาก

ระหว่างการเดินทางครั้งหนึ่ง พระเยซูเสด็จเข้าใกล้เมืองนาอินที่นั่นพระองค์ทอดพระเนตรเห็น “คนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เขาเป็นบุตรชายคนเดียวของมารดาซึ่งเป็นหญิงม่าย” (ลูกา 7:12) เอ็ดเดอร์เจมส์ อี. ทาลเมจ (1862–1933) แห่งโคเวรัมภ์ครสวากสลิปสองพุดถึงปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นนั้นในหนังสือชื่อ *Jesus the Christ* ว่า “พระเจ้าของเราทอดพระเนตรมารดาที่กำลังทุกข์โศกด้วยความสงสาร ซึ่งบัดนี้สูญเสียทั้งสามีและบุตรชาย ทรงรู้สึกถึงความเจ็บปวดจากความเศร้าโศกของเธอ พระองค์ตรัสด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า ‘อย่าร้องไห้’ พระองค์ทรงแตะใจ [และ]... ตรัสกับศพว่า ‘ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งท่านให้ลุกขึ้น’ คนตายได้ยินเสียงพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าของคนทั้งปวง เขาลุกขึ้นนั่งและพุดทันที พระเยซูทรงมอบชายหนุ่มให้มารดาของเขาด้วยความยินดี”⁵

พระเยซูทรงแสดงปาฏิหาริย์อีกมากมายให้ผู้คนในยามตกทุกข์ได้

พระเยซูทรงแสดงปาฏิหาริย์มากมายให้ผู้คนที่ยามตกทุกข์ได้ยาก พระองค์ทรงรักษาคนโรคเรื้อน ทรงทำให้ทะเลสงบ และทรงทำให้บุตรสาวของไยรัสฟื้นจากความตาย

ได้ยาก พระองค์ทรงรักษาคนโรคเรื้อน ทรงทำให้ทะเลสงบ และทรงทำให้บุตรสาวของไยรัสฟื้นจากความตาย พระองค์ทรงทำให้คนทุพพลภาพหายเป็นปกติที่สระน้ำเบธซาธา ทรงรักษาคณหูนวกที่พูดติดอ่าง และทรงชำระคนโรคเรื้อน 10 คน แต่แต่ละคนต้องการความช่วยเหลืออย่างยิ่ง

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงทำเครื่องหมายเส้นทางให้เดินตาม เราพยายามมีเมตตาได้โดยไม่ตำหนิผู้อื่น เลือกรักแทนการกล่าวโทษ เปิดโอกาสมากมายให้ผู้คนที่กลับใจ หลีกเลียงความโกรธแค้น และช่วยคนตกทุกข์ได้ยาก ยิ่งเราเรียนรู้และจดจำพระเมตตามากมายที่พระเยซูคริสต์ทรงมีต่อเรา เราจะยิ่งเรียนรู้ว่าต้องมีเมตตาต่อผู้อื่น

ประธานอัครทูตอัครพยานแนะนำว่า “มีความปวดร้าวและโทมัสเพียงพอแล้วในชีวิตนี้โดยไม่ต้องเพิ่มเติมผ่านความดี้อัน ความขมขื่น และความเคียดแค้น... เราต้องปล่อยวางความคับแค้นใจ... นั่นคือวิถีของพระเจ้า”⁶

เมื่อพระเจ้าผู้ฟื้นคืนพระชนม์เสด็จเยือนชาวนี้ไฟในพื้นที่ของทวีปอเมริกา พระองค์ทรงสอนผู้คน และเมื่อถึงเวลาเสด็จจากไป พระเยซู “ทอดพระเนตรฝูงชนโดยรอบอีก, และทรงเห็นพวกเขา น้ำตาไหล. . .

“และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า: ดูเถิด, อุทธของเราเต็มไปด้วยความสงสารต่อพวกเจ้า.

“เจ้ามีผู้ใดที่เจ็บป่วยในบรรดาพวกเจ้าใหม่? . . . จงนำพวกเขา มาที่นี่และเราจะรักษาพวกเขา, เพราะเรามีความสงสารเจ้า; อุทธของเรา เต็มไปด้วยความเมตตา” (3 นี้ไฟ 17:5-7; เน้นตัวเอน) ความเมตตาของพระองค์ไม่มีขอบเขต พระองค์จะประทานพรเรา ด้วยของประทานอันสูงส่งของความเมตตาถ้าเราจะมาหาพระองค์ (ดู โมโรไน 10:32) ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา

ดูเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อนี้ที่ ดัลลิน เอช. โยคส์, “ผู้ติดตามของพระคริสต์,” *เลียโฮนา*, พ.ศ. 2013, 96.

อ้างอิง

1. ดู คำสอนของประธานศาสนจักร: โจเซฟ สมิธ (2011), 75-76.
2. ดีเทอร์ เอฟ. อุกท์คอร์ท, “ผู้มีใจกรุณาข่อมได้รับพระกรุณา,” *เลียโฮนา*, พ.ศ. 2012, 76.
3. คำภาษกรีกใน มัทธว 5:7 คือ *eleémón* หมายถึง *เมตตาสงสาร* คำภาษกรีกใน ลูกา 6:36 คือ *oiktirmón* หมายถึง *เมตตาสงสาร ด้วยเช่นกัน*
4. ชาร์ลส์ เอ็ดเวิร์ด เจฟเฟอร์สัน, *The Character of Jesus* (1908), 154.
5. เจมส์ อี. ทาลเมจ, *Jesus the Christ*, 33rd ed. (1977), 252.
6. ดีเทอร์ เอฟ. อุกท์คอร์ท, “ผู้มีใจกรุณาข่อมได้รับพระกรุณา,” 76-77.

หลักคำสอนได้รับการสถาปนาอย่างไร

โดย ลารีน พอร์เตอร์ กอนต์
นิตยสารศาสนจักร

หลักคำสอนมีมา
ทุกวันนี้เช่นเดียวกับ
ในสมัยโบราณ—
ผ่านการเปิดเผยจาก
เบื้องบนถึงศาสดา
พยากรณ์

ในฐานะวิสุทธิชนยุคสุดท้าย “เราเชื่อทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดเผยมาแล้ว, ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงเปิดเผยขณะนี้, และเราเชื่อว่าพระองค์จะยังทรงเปิดเผยเรื่องสำคัญและยิ่งใหญ่อีกหลายเรื่องเกี่ยวกับอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า” (หลักแห่งความเชื่อข้อที่ 9)

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดเผยกับหลักคำสอน เอ็ดเดอร์ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สันแห่งโคเวรัมอัครสาวกสิบสองกล่าวดังนี้ “ในศาสนจักรทุกวันนี้เช่นเดียวกับสมัยโบราณ การสถาปนาหลักคำสอนของพระคริสต์หรือการแก้ไขความคลาดเคลื่อนทางหลักคำสอน เป็นเรื่องของการเปิดเผยศักดิ์สิทธิ์ให้แก่ผู้ที่พระเจ้าทรงประสาทอำนาจอัครสาวก”¹

เด็กเช่นการเปิดเผยเป็นวิธีที่หลักคำสอนมาถึงศาสดาพยากรณ์ ผู้หยั่งรู้ และผู้เปิดเผย เราแต่ละคนสามารถได้รับการยืนยันของเราเองเช่นกันว่า

หลักคำสอนแห่งพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์เป็นความจริง การเปิดเผยส่วนตัวดังกล่าวมาโดยการสวดอ้อนวอน การศึกษาพระคัมภีร์ และพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราแสดงให้เห็นว่าเรายอมรับหลักคำสอนของพระเยซูคริสต์โดยกลับใจ รับประทาน รับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ปฏิบัติตามกฎหมายและรักษาพันธสัญญาของพระกิตติคุณอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตเรา

ผังภาพต่อไปนี้จะยึดตามคำปราศรัยการประชุมใหญ่สามัญเดือนเมษายน 2012 ของเอ็ดเดอร์ดีคริสทอฟเฟอร์สันและแสดงให้เห็นว่าหลักคำสอนได้รับการสถาปนาอย่างไร? ■

อ้างอิง

1. ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สัน, “หลักคำสอนของพระคริสต์,” *เลียวไฮนา*, พ.ศ. 2012, 86.
2. ดู ดี. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สัน, “หลักคำสอนของพระคริสต์,” 86–90.

ฝ่ายประธานสูงสุด

โคเวรัมอัครสาวกสิบสอง

การเปิดเผยหลักคำสอนมาจากพระเยซูคริสต์

เมื่อใดที่การเปิดเผยเป็นหลักคำสอนสำหรับทั้งศาสนจักร การเปิดเผยนั้นจะมาถึงฝ่ายประธานสูงสุดและโควรัมอัครสาวกสิบสองเท่านั้น (ดู อาโมส 3:7; คพ. 1:38; 28:2)

การเปิดเผยอาจจะมาโดย ...

พระองค์เอง

พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏต่อโมเสสและทรงแสดงให้เขาเห็นหัตถศิลป์จากพระหัตถ์พระองค์ (ดู โมเสส 1:1-9; ดู โจเซฟ สมิธ-ประวัติ 1:15-20 ด้วย)

สุรเสียงของพระองค์

พระเจ้าตรัสกับนีไฟและทรงบัญชาเขาให้ต่อเรือเพื่อพาครอบครัวไปยังพื้นที่ของทวีปอเมริกา (ดู 1 นีไฟ 17:7-8)

สุรเสียงของพระ- วิญญาณบริสุทธิ์

การเปิดเผยลักษณะนี้คือพระวิญญาณสื่อสารกับวิญญาณ อัครสาวกสมัยพันธสัญญาใหม่ได้รับการยืนยันผ่านพระ-
วิญญาณบริสุทธิ์ว่าพวกเขาไม่ควรเรียกร้องให้ผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสใหม่รักษากฎของโมเสส (ดู กิจการ 15:5-29)

ผู้ส่งสาร

ผู้ส่งสารเช่นโมเสส เอลีอัส และเอลียาห์ ปรากฏต่อโจเซฟ สมิธ และออลิเวอร์ คาวเดอริ แต่ละท่านมอบบุญแก่แห่งสมัยการประทานให้ท่านศาสตาศาพยากรณ์ (ดู คพ. 110:11-16)

การเปิดเผยอาจจะมาถึง ...

ประธานศาสนจักร โดยตรง

ศาสตาศาพยากรณ์และประธานศาสนจักรสามารถรับการเปิดเผยโดยตรงที่กลายเป็นหลักคำสอนเมื่อได้รับการสนับสนุนเป็นเสียงเอกฉันท์จากฝ่ายประธานสูงสุดและโควรัมอัครสาวกสิบสอง (ดู กิจการ 10; ข้อประกาศอย่างเป็นทางการ 2)

ศาสตาศาพยากรณ์ปฏิบัติ หน้าที่ในสภา

เหล่าสาวกในพื้นที่ของทวีปอเมริกาสดอ้อนวอนเพื่อให้รู้ว่าพวกเขาควรจะเรียกชื่อศาสนจักรว่าอย่างไร พระคริสต์ทรงปรากฏต่อพวกเขาและตรัสตอบว่า “อะไรก็ตามที่เจ้าจะทำ, เจ้าจงทำในนามของเรา; ฉะนั้นเจ้าจงเรียกศาสนจักรตามนามของเรา” (3 นีไฟ 27:7)

ต้นแบบที่ขอบรรณสามารถ
เป็นพรอย่างยิ่งแก่วัยรุ่น
ระหว่างช่วงวิกฤติที่สุด
ช่วงหนึ่งของชีวิตพวกเขา

เยาวชนชายทุกวันนี้ต้องการ ต้นแบบที่ รอบธรรม

โดย ฮิคาริ ลอฟตัส
นิตยสารศาสนจักร

ในโรงเรียนมัธยมปลาย ทอดด์ ซิลเวสเตอร์มีเป้าหมายสองข้อ นั่นคือ เก่งบาสเกตบอล และได้ชื่อว่าเป็นคนเฮฮาปาร์ตี้มากที่สุดในโรงเรียน

เมื่ออายุ 14 ปี ทอดด์เริ่มดื่มและใช้ยาเสพติด เขาไม่ได้เป็นสมาชิกศาสนจักร และพ่อแม่ไม่ได้สอนเขาว่าพฤติกรรมแบบนี้ “ทำได้หรือทำไม่ได้” เขาอธิบายเช่นนั้น ตลอดหลายปีที่ผ่านมา การเสพยาและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทำลายอาชีพบาสเกตบอลที่เคยสดใสของเขาและส่งเขาลงสู่เส้นทางที่ปล่อยยให้เขาคิดจะฆ่าตัวตาย

น่าเสียดายที่เราสามารถเห็นองค์ประกอบต่าง ๆ จากเรื่องราวของทอดด์ในชีวิตเยาวชนชายมากมายทุกวันนี้ แม้ในหมู่สมาชิกศาสนจักรอย่างไรก็ดี ทอดด์ไม่มีบางอย่างที่เยาวชนชายของศาสนจักรมี นั่นคือ ต้นแบบที่ซอบธรรม ผู้นำศาสนจักรที่เป็นผู้ใหญ่สามารถเป็นพรอย่างยิ่งแก่วัยรุ่นในช่วงวิกฤติที่สุดช่วงหนึ่งของชีวิตพวกเขา เนื่องด้วยภูมิหลังของทอดด์ผู้เข้าร่วมกับศาสนจักรเมื่ออายุ 22 ปี เวลานี้เขาจึงพยายามเป็นต้นแบบที่ดีสำหรับเยาวชนในวอร์ด

จุดเลี้ยวกลับของบราเดอร์ซิลเวสเตอร์เกิดขึ้นเมื่อเขากล่าวคำสวดอ้อนวอนอันเรียบง่ายในช่วงมืดมนที่สุดของเขาว่า “พระเจ้าเป็นเจ้าของข้าพระองค์ ต้องการความช่วยเหลือ” หนึ่งเดือนครึ่งต่อมา

เพื่อนที่คบกันมานานและเป็นสมาชิกศาสนจักรโทรศัพท์มาหาเขาและพูดว่า “ทอดด์ ผมรู้สึกถึงการกระตุ้นเตือนให้บอกคุณว่าเราต้องการให้คุณอยู่ข้างเรา ... คุณจะช่วยคนมากมาย โดยเฉพาะเยาวชนและเด็ก ๆ”

ไม่กี่ปีต่อมา หลังจากรับบัพติศมาและแต่งงานในพระวิหาร บราเดอร์ซิลเวสเตอร์ได้รับเรียกให้รับใช้ในโปรแกรมเยาวชนชาย—การเรียกที่จะนำเขาไปสู่การรับใช้เยาวชนชายวัย 14 ปี

โดยใช้อุดมเป็นแรงจูงใจให้ช่วยเยาวชนชายที่เขาได้รับเรียกให้รับใช้ บราเดอร์ซิลเวสเตอร์พบวิธีเชื่อมโยงกับปัญหาที่เขาเห็นเด็กผู้ชายประสบ “ผมคิดว่าเด็กส่วนใหญ่ไม่กล้าบอกเมื่อพวกเขา กำลังมีปัญหา” เขากล่าว “แต่ผมเล่าเรื่องของผมให้เด็กเหล่านี้ฟังทุกปี ผมคิดว่าเพราะเหตุนี้พวกเขาจึงรู้สึกสบายใจที่จะมาพูดกับผมว่า ‘ผมกำลังมีปัญหาเรื่องสื่อลามกหรือการดื่มเหล้าหรือคิดจะฆ่าตัวตาย’” บราเดอร์ซิลเวสเตอร์สามารถสนับสนุนพวกเขาได้เมื่อพวกเขาพยายามกลับใจ ซึ่งรวมถึงการพูดคุยกับอธิการด้วย

ผู้นำที่ฟังและกล่าวติชมเยาวชนด้วยความรัก ในช่วงวิกฤติ สามารถสร้างความสัมพันธ์อันเปี่ยมด้วยพลังที่ช่วยหล่อหลอมตัวตนของพวกเขา แมทดูเออร์เดิน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ที่มหาวิทยาลัยบริคัมยังก์ และได้รับปริญญาเอกสาขาการพัฒนา

เยาวชนกล่าวว่า “ช่วงวัยรุ่นคือ [เมื่อแต่ละบุคคล] พัฒนาสำนึกในอัตลักษณ์ส่วนตัวอันได้แก่ ค่านิยม ความเชื่อ บทบาท ฯลฯ นั่นคือกระบวนการสำรวจ ส่วนหนึ่งของกระบวนการนั้นคือรับคำติชมจากเพื่อนวัยเดียวกันหรือพ่อแม่หรือผู้ใหญ่คนอื่น ๆ และจะมีพลังอย่างมากถ้าเป็นผู้ใหญ่ที่พวกเขาเคารพและเห็นคุณค่า”

บราเดอร์ดูเออร์เดินกล่าวต่อไปว่า “บทบาทการให้คำปรึกษาซึ่งได้ผลมากที่สุดตั้งอยู่บนความเคารพซึ่งกันและกันรวมทั้งความรู้สึกรักของเยาวชนที่ว่ามีคนห่วงใยเขาจริง ๆ ไม่ว่าเขาจะแต่งกายหรือพูดจาอย่างไร”

“เด็กผู้ชายส่วนใหญ่ปรารถนาจะมีสัมพันธภาพกับพ่อของตน” บราเดอร์ซิลเวสเตอร์กล่าว “ถ้าพวกเขาไม่มีสัมพันธภาพนั้น สิ่งที่ดีที่สุดรองลงไปคือการมีผู้ใหญ่ชายสักคนที่พวกเขาสามารถพูดคุยด้วยได้ สะท้อนแนวคิด และไม่ตัดสิน ไม่หัวเราะเยาะ หรือวิพากษ์วิจารณ์ปัญหาของพวกเขา ผมไม่ได้อยู่ที่นั่นเพื่อแทนที่พ่อของพวกเขา แต่ผมต้องการอยู่ที่นั่นเพื่อพวกเขาจะสามารถพูดคุยกับผมได้ในด้านที่เป็นประโยชน์”

“สำคัญที่ต้องมีประสบการณ์ร่วมกับเยาวชนชายเพื่อท่านจะลงเล่นสนามเดียวกับพวกเขา แทนที่จะยืนอยู่ขอบสนาม ท่านต้องมีส่วนร่วมอย่างแข็งขัน มีพลังที่แท้จริงในประสบการณ์ร่วมกัน

“สมาชิกทุกคนควรคลุกคลีกับเยาวชน ไม่ว่าจะอยู่ในการเรียกอะไรก็ตาม”

แมท ดูเออร์เดิน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยบริคัมยอร์ก

แม้ผู้นำศาสนจักรที่เป็นผู้ใหญ่สามารถมีบทบาทสำคัญยิ่งในการช่วยให้คำปรึกษาวัยรุ่น แต่ศาสนดาพยากรณ์และอัครสาวกกล่าวไว้ว่าต้นแบบอันดับแรกสำหรับเยาวชนคือบิดามารดาของพวกเขา ตัวอย่างเช่น เอ็ดเดอร์โธมัส รัสเซลล์ บัลลาร์ด แห่งโครัม อัครสาวกสิบสองกล่าวว่า “บิดาทั้งหลาย ท่านคือต้นแบบความ เป็นนุรุษสำหรับบุตรชาย ท่านเป็นผู้ให้คำปรึกษาที่มีความหมายมากที่สุด และเชื่อหรือไม่ว่าท่านเป็นวีรบุรุษของพวกเขาในหลาย ๆ ด้าน คำพูดและแบบอย่างของท่านมีอิทธิพลต่อพวกเขา มาก” (“บิดาและบุตร: ความสัมพันธ์อันน่าทึ่ง,” *เลียวไฮนา*, พ.ย. 2009, 58)

ความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นที่บราเดอร์ซิลเวสเตอร์สร้างกับเยาวชนชายไม่ได้เกิดขึ้นทันที เขาต้องบ่มเพาะความสัมพันธ์เหล่านั้นตลอดหลายปีของการรับใช้ จากเยาวชนชาย 20 คนที่เขาสอน มี 17 คนไปรับใช้งานเผยแผ่ ในกลุ่มนี้มีอย่างน้อย 5 คนที่ไม่มีความตั้งใจจะรับใช้ก่อนได้พูดคุยกับบราเดอร์ซิลเวสเตอร์

“เหตุผลที่ผมประสบความสำเร็จกับเด็กหนุ่มเหล่านี้คือพวกเขาารู้ว่าผมรักพวกเขาจริง ๆ” บราเดอร์ซิลเวสเตอร์กล่าว “พวกเขาไม่รู้—ไม่ใช่เพราะผมบอกรักแต่

เพราะผมแสดงความรัก ผมมุ่งเน้นให้พวกเขา มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ผมแค่รู้สึกว่ามันเป็นกุญแจที่จะช่วยให้พวกเขาผ่านพ้นทุกอย่างไปได้ ก้าวหน้าในชีวิต และประสบความสำเร็จ”

โดยช่วยเยาวชนชายพัฒนาความสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด บราเดอร์ซิลเวสเตอร์หวังว่าประจักษ์พยานของพวกเขาจะนำไปสู่การรับใช้งานเผยแผ่ การแต่งงานในพระวิหาร และการเลี้ยงดูครอบครัวที่ขอบธรรม “นั่นคือแผนแห่งความสุข” เขากล่าว “นั่นคือสาเหตุที่ [การช่วยเยาวชน] เป็นเรื่องสำคัญ” ■

เรื่องราวความสำเร็จ

เยาวชนชายต่อไปนี้มีต้นแบบที่ดีผู้สร้างความแตกต่างในชีวิตพวกเขา

เขามองว่าผมเป็นลูกของพระเจ้า

ตลอดช่วงเยาวชนของผมในมิสซูรี สหรัฐอเมริกา เบลน บาร์โธโลมิว สมาชิกคนหนึ่งในฝ่ายประธานเยาวชนชาย สเตค เป็นเพื่อนที่ดีต่อผมในกิจกรรมต่าง ๆ แต่ผมไม่เคยใส่ใจกับมิตรภาพหรือคำแนะนำของเขาจนกระทั่งผมอายุ 18 ปี เมื่อความสัมพันธ์ลึกซึ้งเริ่มเกิดขึ้นจริง ๆ เขาเฝ้าดูผมล้มลุกคลุกคลานและยังคงล้มอยู่อย่างนั้น และครั้งหนึ่งเมื่อเขาเป็นอธิการ เขาพยายามให้คำปรึกษาและนำผมกลับสู่เส้นทางแห่งความชอบธรรม สุดท้ายผมติดยาเสพติดและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หลังจากย้ายไป ผมตกต่ำลงเรื่อย ๆ

เมื่อผมกลับบ้าน ผมนึกถึงเบลนและความรักที่เขามีให้ผม เขายังคงเต็มใจสานต่อมิตรภาพนั้นและทำให้ผมเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวเขา เขาไม่เพียงเป็นเพื่อนเท่านั้นแต่เป็นพ่อคนที่สองด้วย หลายครั้งเมื่อผมเมาหรือตกอยู่ในอิทธิพลของยาเสพติด เขาดูแลผม

ปัจจุบันผมอายุมากแล้วและทะนุถนอมความสัมพันธ์กับเบลนไว้ในใจ กำลังใจ ความรัก และการสนับสนุนอย่างสม่ำเสมอของเขามีความหมายมากเกินกว่าเขาจะรู้ได้ เขาไม่เคยสงสัยศักยภาพของผมในฐานะลูกของพระเจ้า ตอนนี้ผมพยายามเอาชนะบาปและความจ้องมองของผม และกำลังจะทำพันธสัญญาที่ผมไม่เคยนึกฝันว่าจะทำได้ ผมรู้สึกซาบซึ้งที่พระบิดาบนสวรรค์ทรงยกชายเช่นนั้นขึ้นมาเป็นแบบอย่างสำหรับผม
สวอนนาม, ยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

ผมไม่เคยขาดการประชุมศีลระลึกอีกเลย

แม้เป็นวัยรุ่น ผมประสบการณ์ทดลองตามปกติของคนวัยนั้น นอกจากนี้ผมยังมีคุณพ่อที่ไม่แข็งขันในศาสนาจักรด้วย คุณแม่จึงเป็นจุดเชื่อมผมกับพระกิตติคุณเพียงจุดเดียว ถึงแม้ผมอาจจะไม่ตระหนักเรื่องนี้ แต่ผมต้องการผู้ดำรงฐานะปุโรหิตสักคนให้เปลี่ยนแบบ

พระบิดาบนสวรรค์ทรงวางชายคนหนึ่งไว้ในเส้นทางของผม ผู้ที่ยังคงมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อผมจนถึงทุกวันนี้ เขาชื่อ เปาโล ซีซาร์ โดส ซานโตส

ผมจำวันอาทิตย์วันหนึ่งได้เมื่อผมไม่อยากไปโบสถ์ ผมต้องการให้คุณแม่ปล่อยผมให้อยู่เฉย ๆ ผมบอกท่านว่าให้ท่านล่องหน้าไปโบสถ์ก่อน และถ้าผมพร้อมผมจะตามไป หลังจากนั้น ผมไม่ไปแต่อยู่บ้านและดูการแข่งขันทางทีวี คู่หนึ่ง หลังจากนั้น ผมได้ยินเสียงค้อนของอธิการเปาโล กำลังเรียกผมจากประตู เขาคุยกับผมอย่างอดทนและผมไปการประชุมศีลระลึกอย่างไม่เต็มใจ

ประสบการณ์นี้มีผลต่อผมชั่วชีวิต ผมไม่เคยขาดการประชุมศีลระลึกอีกเลยนับแต่นั้น
วินิเซียส เอลิอัส บาร์โบซา จาร์ติม, เซาเปาลู บราซิล

ยังเป็น เสียงเรียกร้อง

ศาสตราจารย์และ
อัครสาวกประกาศว่า
“ครอบครัว: ถ้อยแถลง
ต่อโลก” เกี่ยวข้องกับ
ปัจจุบันมากยิ่งขึ้นกว่าเมื่อ
ครั้งออกแถลงการณ์
ฉบับนี้ครั้งแรก

โดย ริชาร์ด เอ็ม. โรมนีย์
นิตยสารศาสนจักร

ในโลกที่การแต่งงานอยู่ในอันตรายและครอบครัวแบบดั้งเดิมถูกโจมตี เอกสารฉบับหนึ่งให้ความชัดเจนและการนำทางเป็นพิเศษ ศาสตราจารย์และอัครสาวกกล่าวว่า “ครอบครัว: ถ้อยแถลงต่อโลก” ประยุกต์ใช้กับปัจจุบันมากเท่าหรือมากกว่าเมื่อครั้งออกถ้อยแถลงฉบับนี้ในปี 1995¹

ธงแห่งเสรีภาพยุคใหม่

ถ้อยแถลงเรื่องครอบครัวยังคงเป็น “เสียงเรียกร้อง ... ให้คุ้มครองและเสริมสร้างครอบครัว” ตามคำกล่าวของเฮลเดอร์เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด แห่งควอรัมอัครสาวกสิบสอง²

โลกของเราคล้ายกับสังคมชาวนี้ไฟที่กำลังเสื่อมถอยในพระคัมภีร์มอรมอน และเฮลเดอร์บัลลาร์ดกระตุ้นวิสุทธิชนยุคสุดท้ายให้ “ทำให้ [ถ้อยแถลง] เป็นจริงไม่ต่างจาก ‘ธงแห่งเสรีภาพ’ ของแม่ทัพโมโรไน และมุ่งมั่นดำเนินชีวิตตามหลักคำสอนในนั้น”³

สำคัญยิ่งต่อความสุข

โลกส่งเสริมเส้นทางหลากหลายสู่ความสุข แต่ศาสตราจารย์ยุคปัจจุบันยืนยันว่าสิ่งที่จะทำให้เกิดความสุขได้มากที่สุดอยู่ในการแต่งงานที่เสถียร⁴

ถ้าเราดำเนินชีวิตและปฏิบัติตามความรู้ของเราที่ว่าครอบครัวสามารถอยู่ชั่ววันรันดร์ เฮลเดอร์

บัลลาร์ดสัญญาว่า “เราจะดึงโลกมาหาเรา บิดามารดาที่ให้ความสำคัญอย่างมากกับครอบครัว จะถูกดึงเข้ามาในศาสนจักร ...

“มุมมองที่เราให้ครอบครัวเป็นศูนย์กลางควรทำให้วิสุทธิชนยุคสุดท้ายพยายามเป็นพ่อแม่ที่ดีที่สุดในโลก ควรทำให้เราเคารพลูก ๆ ผู้เป็นพี่น้องทางวิญญาณของเราอย่างแท้จริง และทุ่มเทเวลาอันจำเป็นต่อการเสริมสร้างครอบครัว โดยแท้แล้วไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับความสุขทั้งของเราและของลูก ๆ มากไปกว่าที่เราจะรักและสนับสนุนกันในครอบครัว”⁵

พลังนอกเหนือจากที่ท่านมี

เฮลเดอร์บัลลาร์ดแนะนำครอบครัวทุกแห่งหนให้มีสำเนาถ้อยแถลงและประพจน์ติดตลกคล้องกับคำสอนในนั้น

“จงเป็นคนดีที่สุดและทำตัวให้ดีที่สุดเท่าที่ท่านจะทำได้ พระผู้เป็นเจ้าจะประทานพลังให้ท่าน นอกเหนือจากที่ท่านมีขณะพยายามบรรลุลูก รับผิดชอบอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดที่พระองค์ทรงมอบให้ลูก ๆ ของพระองค์ จงฟังเสียงของพระวิญญาณและคำแนะนำของศาสตราจารย์ที่มีชีวิต จงรื่นเริงเถิด พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงวางท่านไว้บนโลกนี้เพื่อให้ล้มเหลว และจะไม่นับว่าความพยายามของบิดามารดาเช่นท่านเป็นความล้มเหลวหากท่านไม่ยอมแพ้”⁶

ท่าและแบ่งปัน
ถ้อยแถลงเรื่อง
ครอบครัวที่ [lds.org/
topics/family](http://lds.org/topics/family)

ความหวังสำหรับชีวิตนรีนทร์

ถ้อยแถลงเรื่องครอบครัวสอนว่าครอบครัวยังเป็น
ชีวิตนรีนทร์ เอ็ดเดอร์รัสเชลล์ เอ็ม. เนลสัน แห่ง
โครัมอัครสาวกสิบสองสอนว่า “ขณะที่ความรอด
เป็นเรื่องเฉพาะคน แต่ความสูงส่งเป็นเรื่องของ
ครอบครัว ... เมื่อครอบครัวหนึ่งได้รับการฝึก
ในพระวิหาร ครอบครัวนั้นเป็นนรีนทร์เจกเช่น
อาณาจักรของพระเจ้าเป็นนรีนทร์”⁷

ประธานเฮนรี่ บี. อาริงก์ ที่ปรึกษาที่หนึ่งใน
ฝ่ายประธานสูงสุดอธิบายว่าครอบครัวเราเป็น
“รากฐานไม่เฉพาะต่อสังคมและต่อศาสนจักร
เท่านั้น แต่ต่อความหวังแห่งชีวิตนรีนทร์ของเรา
ด้วย”⁸

คำเตือนล่วงหน้า

ประธานอาริงก์เตือนว่าผลของการเพิกเฉย
ต่อคำสอนในถ้อยแถลงเรื่องครอบครัว “คือความ
หายนะมากกว่าจะเป็นแค่ขาดสันติสุขในชีวิตนี้
หรือไม่มีความสุข”⁹

ถ้อยแถลงเป็นการพยากรณ์ ท่านกล่าว เพราะ
เตือนให้ระวังสิ่งที่ป้อนทำลายครอบครัวในระยะนี้
ท่านอ้างคำเตือนและคำขอร้องของศาสดาพยากรณ์
ให้ปฏิบัติตามถ้อยแถลงซึ่งจบลงดังนี้

“เราขอเตือนว่าผู้ใดก็ตามที่ฝ่าฝืนพันธสัญญา

แห่งความบริสุทธิ์ทางเพศ ผู้ที่ทำร้ายคุ้มครองหรือ
บุตรธิดา หรือผู้ที่ล้มเหลวต่อสัมฤทธิผลของความ
รับผิดชอบในครอบครัว วันหนึ่งเขาจะยืนขึ้นแข็งแรงต่อ
พระพักตร์พระเจ้าเป็นเจ้า นอกจากนี้ เราเตือนว่า
การแตกสลายของครอบครัวจะนำภัยพิบัติมาสู่
ตัวบุคคล ประชาคม และประชาชาติดังที่ศาสดา
พยากรณ์ในสมัยโบราณและปัจจุบันพยากรณ์
ไว้”¹⁰

เอกสารสากล

เมื่อประธานกอร์ดอน บี. อิงค์ลีย์ (1910–2008)
แนะนำถ้อยแถลงเรื่องครอบครัวที่การประชุม
สมาคมสงเคราะห์สามีภรรยาเมื่อวันที่ 23 กันยายน
ค.ศ. 1995 ท่านกล่าวว่าจุดประสงค์ของถ้อยแถลง
คือเพื่อ “เตือนและเตือนล่วงหน้า”¹¹ ไม่ให้โลก
หันเหออกจากมาตรฐาน นับแต่นั้นเป็นต้นมา
ศาสนจักรจัดพิมพ์เอกสารในหลายภาษา พูดซ้ำ
หลายครั้งในการประชุมใหญ่สามัญ และติดไว้
ให้เห็นในอาคารประชุมและในบ้านของหลาย ๆ
ประเทศ นี่เป็นถ้อยแถลงของศาสดาพยากรณ์
ซึ่งพระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงรักเราประทานให้เป็น
แนวทางแก่บุตรธิดาของเราเอง—แนวทางที่
จำเป็นมากที่สุดในปัจจุบัน ■

อ้างอิง

1. ดู เอ็ม. รัสเชลล์ บัลลาร์ด, “สิ่ง
สำคัญที่สุดคือสิ่งที่ยั่งยืนที่สุด,”
เลียวไฮนา, พ.ย. 2005, 49.
2. ดู เอ็ม. รัสเชลล์ บัลลาร์ด, “สิ่ง
สำคัญที่สุดคือสิ่งที่ยั่งยืนที่สุด,” 49.
3. เอ็ม. รัสเชลล์ บัลลาร์ด, “สิ่ง
สำคัญที่สุดคือสิ่งที่ยั่งยืนที่สุด,”
หน้า 50. คู่มือกรรมการที่ช่วย
ครอบครัวประยุกต์ใช้แนวคิดนี้
ได้ในคอลัมน์นำปฐมวัยกลับบ้าน
หน้า 60 ของฉบับเดือนนี้
4. ดู รัสเชลล์ เอ็ม. เนลสัน, “การ
แต่งงานอาภรณ์ชั้นสูง,” ดู
เลียวไฮนา, พ.ย. 2008, 114–118.
5. ดู เอ็ม. รัสเชลล์ บัลลาร์ด, “สิ่ง
สำคัญที่สุดคือสิ่งที่ยั่งยืนที่สุด,” 50.
6. ดู เอ็ม. รัสเชลล์ บัลลาร์ด, “ความ
รับผิดชอบอันศักดิ์สิทธิ์ของการ
เป็นบิดามารดา,” *เลียวไฮนา*, มี.ค.
2006, 17.
7. รัสเชลล์ เอ็ม. เนลสัน,
“การแต่งงานอาภรณ์ชั้นสูง,”
115, 116.
8. ดู เฮนรี่ บี. อาริงก์,
“ครอบครัว,” *เลียวไฮนา*, ต.ค.
1998, 23.
9. เฮนรี่ บี. อาริงก์, “ครอบครัว,”
23.
10. “ครอบครัว: ถ้อยแถลงต่อโลก,”
เลียวไฮนา, พ.ย. 2010, 165.
11. ดู กอร์ดอน บี. อิงค์ลีย์, “ยื่นหัตถ์
ต่อต้านแผนการร้ายของโลก,”
เลียวไฮนา ม.ค. 1996, 112.

โอวาทหลังแท่นพูด

ขณะที่ครอบครัวผมนั่งอยู่หลังม้านายก ห้างออกไปเพียงไม่กี่แถวในการประชุม ศีลระลึกครั้งหนึ่ง ก่อนเพลงสวดเปิดผมคิด แต่ว่ามีคนนายคนหนึ่งไม่ผูกเน็กไทยาวของเขาให้เรียบร้อยและไม่สอดชายเสื้อเชิ้ตยับยู่ไว้ใ้ในทางเกงให้ถูกวิธี ผมคิดว่าควรมีคนช่วยเขาเรื่องนี้ เพราะเมื่อส่งผ่านศีลระลึก ม้านายกควรเป็นแบบอย่างของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดในการปฏิบัติและการแต่งกาย

การประชุมดำเนินไป และผมลืมเขาไปแล้ว หลังจากม้านายกส่งผ่านศีลระลึกก็มีผู้พูด ผู้พูดคนที่สองเป็นคุณแม่ของเยาวชนชายคนนั้น เธอพูดถึงการเปลี่ยนใจเลื่อมใสของเธอ การทดลองที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และความยากลำบากของเธอในฐานะแม่ตัวคน

เดียว คำพูดนั้นดีเยี่ยมซึ่งทำให้เธอร้องไห้ เธอกลับไปนั่งที่บนยกพื้นและยังคงร้องไห้ ขณะคณะนักร้องประสานเสียงวอร์ดเดินมาร่วมกันเพื่อร้องเพลง

ทันใดนั้นลูกชายเธอที่ผูกเน็กไทบิดเบี้ยวและสวมเสื้อเชิ้ตลอยชายก็ลุกขึ้นไปบนยกพื้น เขาสวมกอดคุณแม่พลางย่อตัวลงนั่งข้าง ๆ เพื่อปลอบเธอ ผมน้ำตาคลอขณะภาพนั้นปรากฏอยู่ตรงหน้า ผมซาบซึ้งเกินบรรยาย แต่แล้วผมก็ตระหนักและก้มหน้าด้วยความอับอาย ผมนั่งอยู่ในชุดสูทรีดเรียบแบบมีกระดุมสองแถว ผูกเน็กไทเรียบร้อย และสวมรองเท้าสีดำขัดเงา ผมรู้ตัวว่าผมได้พลาดบางสิ่งในการเตรียมรับศีลระลึก

เยาวชนชายคนนั้นกับคุณแม่ของเขาลงจากยกพื้นมานั่งด้วยกันขณะคณะนักร้องเริ่มร้องเพลง ผมนั่งที่นั่น ไม่สามารถฟังเพลงได้เพราะโอวาทที่มีคนนายคนนั้นสอนทำให้ใจผมท่วมท้นด้วยข่าวสารเกี่ยวกับจิตกุศลเฉกเช่นพระคริสต์

เขาแสดงออกด้วยความอ่อนโยนและความห่วงใย ไม่บ่งบอกความอายแม้แต่น้อยบนใบหน้าอ่อนเยาว์ของเขา—มีแต่ความรักอันบริสุทธิ์ ข่าวสารบนแท่นพูดต่อจากนั้นดี แต่ผมจะจดจำโอวาทหลังแท่นพูดไว้ตลอดไป ■

เจฟฟ์ พูลเมอร์, โอตาโฮ สหรัฐอเมริกา

เยาวชนที่ผูกเน็กไท
บิดเบี้ยวและสวม
เสื้อเชิ้ตลอยชายลุกขึ้น
เดินไปบนยกพื้น
เขาสวมกอดคุณแม่
พลางย่อตัวลงนั่งข้าง ๆ
เพื่อปลอบเธอ

มีคณาายกคนใหม่สองคน

หลายปีก่อนผมมีโอกาสรับใช้เป็นผู้ให้คำปรึกษาโควิรัมมีคณาายก ในโควิรัมของเราที่มีคณาายกที่แข่งขันสามคน ทั้งหมดได้รับเรียกให้เป็นส่วนหนึ่งในฝ่ายประธานโควิรัม

ในการประชุมครั้งหนึ่ง ฝ่ายประธานชุดนี้ตัดสินใจว่าพวกเขาต้องการให้มีคณาายกแข่งขันน้อยอย่างน้อยสองคนในโควิรัมเริ่มเข้าร่วมการประชุมและกิจกรรมต่าง ๆ ของศาสนจักร พวกเขากำหนดวันร่วมกับการสวดอ้อนวอน—เป็นวันอาทิตย์ห่างจากนั้นหกสัปดาห์—ที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายพวกเขาสวดอ้อนวอนขอความสำเร็จในความพยายามอันศักดิ์สิทธิ์นี้และให้ปฏิญาณร่วมกับการสวดอ้อนวอนว่าจะทำสิ่งต่อไปนี้

- สวดอ้อนวอนด้วยกันเป็นประจำ
- อดอาหารด้วยกัน
- เยี่ยมมีคณาายกแต่ละคนในรายชื่อ
- วางแผนกิจกรรมเพื่อให้มีคณาายกที่กลับมาได้เข้าร่วมโปรแกรมที่วางองค์ประกอบไว้เป็นอย่างดี

ฝ่ายประธานรู้สึกอย่างยิ่งว่าเป้าหมายเหล่านี้เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า พวกเขาจึงเดินหน้าด้วยศรัทธาและความมั่นใจ

ในช่วงหลายสัปดาห์ต่อจากนั้น เยาวชนชายทั้งสามทำสิ่งที่ได้สัญญาไว้โดยคาดหวังว่าคำสวดอ้อนวอนของพวกเขาจะได้รับคำตอบ พวกเขาสวดอ้อนวอนด้วยกัน อดอาหารด้วยกัน เยี่ยมมีคณาายกที่แข่งขันน้อยพร้อมทั้งเชื่อเชิญให้กลับมา และเตรียมกิจกรรม ด้วยความเชื่อว่าพวกเขาจำเป็นต้องพร้อมรับผู้เข้าร่วมที่มีจำนวนเพิ่มขึ้น

ทั้งที่พวกเขา

มูมานะ แต่ก็ไม่มีมีคณาายกคนใดกลับมา—ไม่มีใครมาโบสถ์หรือเข้าร่วมกิจกรรม กำหนดวันใกล้เข้ามา ถึงแม้พวกเขาจะผิดหวังที่ไม่มีสมาชิกในโควิรัมกลับมาโบสถ์ แต่เยาวชนชายเหล่านี้ยังคงเชื่อมั่นว่าพระบิดาบนสวรรค์จะทรงตอบคำสวดอ้อนวอนของพวกเขา

วันอาทิตย์ตามเป้าหมายของพวกเขามาถึง เยาวชนชายที่ฝ่ายประธานออกไปช่วยเหลือไม่มีสักคนมาโบสถ์ แต่อธิการประกาศระหว่างการประชุมคือระลึกว่าเยาวชนชายวัย 12 ปีสองคนที่ศึกษาเกี่ยวกับศาสนจักร

ในช่วงหลายสัปดาห์ต่อจากนั้น เยาวชนชายทั้งสามสวดอ้อนวอนด้วยกัน อดอาหารด้วยกัน และเชื่อเชิญมีคณาายกที่แข่งขันน้อยให้กลับมาโบสถ์

จะรับบัพติศมาเย็นวันนั้น

นับเป็นพรอย่างยิ่งที่สมาชิกใหม่สองคนนี้ของศาสนจักรได้เข้าร่วมโควิรัมที่มีฝ่ายประธานเช่นนั้น นับเป็นพรอย่างยิ่งที่ฝ่ายประธานเห็นความพยายามและคำสวดอ้อนวอนของพวกเขาได้รับคำตอบโดยตรง และเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงรักษาสัญญาของพระองค์

นั่นเป็นความตื่นเต้นในโควิรัมจนสมาชิกคนหนึ่งฝ่ายประธานพูดว่า “เรามาทำแบบนี้อีกกันเถอะ” ■ แอนโธนี่ ปอตู, นิวซีแลนด์

ความรักของพระบิดาบนสวรรค์

ไม่นานมานี้เพื่อนของเราขอว่าจอห์น ลูกชายของพวกเขา กับแฟนสาวจะมาพักที่บ้านของเรานานหนึ่งสัปดาห์ได้หรือไม่ จอห์นแข็งขันน้อย และแฟนของเขาไม่ได้เป็นสมาชิกศาสนจักร เราให้เธอพักห้องลูกชายเราและให้จอห์นนอนตรงโซฟาห้องนั่งเล่น

ก่อนพวกเขามาถึง เราสวดอ้อนวอนทูลถามพระบิดาบนสวรรค์ว่าเราควรทำตัวกับพวกเขาอย่างไร—เป็นครู พ่อแม่ หรือแค่เพื่อน คำตอบมีมาว่าเราต้องทำตามการกระตุ้นเตือนของพระวิญญาณและช่วยพวกเขาทางวิญญาณ

ทุกคืนดิฉันกับสามีและลูกชายนั่งศึกษาพระคัมภีร์ด้วยกัน คืนแรกที่แขกมาพักกับ

เรา เรารู้สึกที่ไม่ควรเชิญพวกเขาศึกษากับเรา แต่คืนวันถัดมาก่อนศึกษาพระคัมภีร์ จอห์นเคาะประตูห้องของเราเบา ๆ และบอกว่า “แมรี่ยังไม่กล้าถาม แต่เธออยากทราบว่าเราจะร่วมวงด้วยได้ไหม”

เราเปิดประตูเชิญพวกเขาเข้ามาและเริ่มศึกษาพระคัมภีร์มอรมอนด้วยกัน แมรี่ไม่เคยอ่านพระคัมภีร์มาก่อนและไม่ทราบว่าจะเชื่อในพระผู้เป็นเจ้าหรือไม่ เธอยอมรับว่าเมื่อมาถึงบ้านเรา เธอเกรงว่าเราจะให้เธอเข้ามามีส่วนร่วมบางอย่างทางศาสนาที่เธอไม่เข้าใจ

เพื่อให้แมรี่รู้สึกสบายใจ สามีดิฉันจึงเล่าให้เธอฟังเรื่องแผนแห่งความรอด พระผู้ช่วยให้รอดพระเยซูคริสต์ นิमितแรกของ

จอห์นเคาะประตูห้องของเราอย่างเขินอายและบอกว่า “แมรี่ไม่กล้าถาม แต่เธออยากทราบว่าเราจะร่วมศึกษาพระคัมภีร์ด้วยได้ไหม”

โจเซฟ สมิธ และพระคัมภีร์มอรมอน เธอพูดคุยกับเราจนถึงเที่ยงคืน

วันรุ่งขึ้น จอห์นกับแมรี่ร่วมสนทนากับผู้สอนศาสนาพร้อมพวกเรา ดิฉันจะไม่ลืมพระวิญญาณที่บอวลอยู่ในห้อง หลังจากการสนทนาที่เรียบง่ายเราพูดถึงพระลักษณะของพระบิดาบนสวรรค์ จากนั้นแมรี่ถามว่าทำไมพระผู้เป็นเจ้าทรงยอมให้เกิดความทุกข์ถ้าพระองค์ทรงรักเรา เป็นคำถามที่ดิฉันได้ตรวตรงมานาน

หลายวันก่อนดิฉันได้รับจดหมายจากเพื่อนคนหนึ่ง เธออ้างลูกคนที่สาม ด้วยเหตุนี้คำถามของแมรี่จึงตรงใจดิฉัน ดิฉันเป็นพยานว่าช่วงเวลาของความสุขและปีติ บางครั้งไม่สามารถสอนเราได้อย่างลึกซึ้ง ช่วงนิรันดร์เท่าช่วงเวลาของความเศร้าสลด ส่วนตัว ดิฉันบอกแมรี่ว่าความโศกเศร้าสามารถหลอมเราได้เช่นเดียวกับไฟหลอมเหล็ก หากเรายังคงเชื่อตรงต่อพระผู้เป็นเจ้า ขณะประสบการณ์ทดลอง ศรัทธาของเราจะเติบโต

นั่นเป็นการสนทนาที่ลืมนัด หลังจากนั้นเรานั่งเงียบ ๆ ขณะพระวิญญาณทรงเป็นพยานถึงความรักของพระบิดาบนสวรรค์ เมื่อแมรี่เงยหน้า ดวงตาเธอสดใสและเต็มไปด้วยน้ำตา

ดิฉันไม่ทราบว่า จะเกิดอะไรขึ้นในปีต่อ ๆ ไป แต่ดิฉันทราบแน่นอนว่าความเข้าใจที่ดิฉันเห็นในดวงตาของแมรี่วันนั้นจะช่วยเธอตลอดชีวิตและอาจจะช่วยนำเธอไปหา

พระบิดาบนสวรรค์ของเธอ ■

อันนา นิคิติเชวา, รัสเซีย

พระองค์ทรงอวยพรเสียงเพลงบาดหูของผม

ผมหูแดงด้วยความอายเมื่อผมกับตีเรค ลูกชายวัยรุ่นร้องเพลง “Be Still, My Soul”¹ ในการประชุมศิโรตถ์ลับ ผมไม่ได้เตรียมเสียงให้ดีก่อนการประชุมเริ่ม ผลก็คือ เมื่อผมพยายามร้องเสียงสูง เสียงจึงพร่ามาก

ผมถอยกลับมา นั่ง รู้สึกไม่สบายใจทั้งที่ภรรยาขี้มให้กำลังใจให้ความเชื่อมั่นว่าผมไม่ได้ทำลายวิญญาณของการประชุม

หลังจากสวดอธิษฐานอธิษฐาน ผมตรงดิ่งไปที่รถเพื่อหยิบคู่มือบทเรียน สตรีคนหนึ่งในวันอาทิตย์กำลังยื่นร้องให้สะอึกสะอื้นอยู่ใกล้ประตู เพื่อคนคนหนึ่งปลอบเธอด้วยการโอบไหล่ ขณะที่ผมเดินผ่าน สตรีที่กำลังร้องไห้เรียกชื่อผมและแสดงความขอบคุณที่ผมเลือกร้องเพลงสวดเพลงนั้นจนทำให้เธอซาบซึ้งใจยิ่งนัก

เธออธิบายว่าเธอให้กำเนิดลูกตายคลอดเมื่อหลายวันก่อนและต่อสู้กับความโกรธและความผิดหวังนับแต่นั้น เมื่อผมกับตีเรคร้องเพลงนี้ เธอรู้สึกว่พระวิญญาณห่อหุ้มจิตวิญญาณที่เจ็บปวดของเธอไว้ในความอบอุ่นอันเปี่ยมด้วยสันติสุขและการปลอบโยน นั่นทำให้เธอเปี่ยมด้วยความหวังที่เธอต้องมีเพื่อแบกกางเขนแห่งความเศร้าโศก

ผมกล่าวขอบคุณเบา ๆ อย่างเคอะเขินและเดินออกประตูไปพลางรู้สึกว่คำพูดของเธอเป็นพรและทำให้ผมท้อใจ เมื่อผมเดินไปถึงรถ ผมนึกถึงคำปราศรัยข้อคิดทางวิญญาณของคิม บี. คลาร์ก อธิการบดีมหาวิทยาลัยบริคัมซังก์-โอดาโฮ เขากล่าวว่า “เมื่อเรากระทำด้วยศรัทธาใน [พระเยซู] เพื่อทำงานของพระองค์ พระองค์ทรงไปกับ

เรา” ในการรับใช้ผู้อื่นและ “ทรงอวยพรเราให้พูดแต่สิ่งที่พวกเขาต้องได้ยิน” เขาสอนด้วยว่า “สิ่งที่เราพูดออกไปและทำออกไปอาจรู้สึกติดขัดเล็กน้อยหรือไม่ได้ชัดเจนเท่าใดนัก . . . แต่พระเจ้าช่วยให้รอดทรงรับคำพูดและการกระทำของเราและนำสิ่งเหล่านั้นเข้าไปในใจผู้คนผ่านพระวิญญาณของพระองค์ พระองค์ทรงรับความพยายามที่จริงใจแต่ไม่สมบูรณ์แบบของเราและทรงเปลี่ยนให้เป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม โดยแท้แล้วเปลี่ยนเป็นสิ่งที่สมบูรณ์แบบ”²

ผมน้ำตาคลอด้วยความซาบซึ้งขณะกลับไปอาคารประชุม พระเจ้าทรงอวยพรเสียง

เพลงที่ไม่ได้ชัดถลาและนำข่าวสารของเพลงนั้นเข้าไปในใจที่โศกเศร้าของสตรีคนหนึ่งเพื่อปลอบจิตวิญญาณที่เศร้าโศกของเธอ นอกจากนี้พระเจ้ายังทรงใช้ประสบการณ์อันน่าซาบซึ้งใจนี้นำความเข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้นต่อหลักการพระกิตติคุณอันล้ำลึกเข้ามาในใจผมด้วย ■

แรนดี ลอนสเดล, แอลเบอร์ตา แคนาดา

อ้างอิง

1. Hymns, บทเพลงที่ 124.
2. คิม บี. คลาร์ก, “Love by Faith,” การให้ข้อคิดทางวิญญาณที่มหาวิทยาลัยบริคัมซังก์-โอดาโฮ, 29 กรกฎาคม 2010, www.byui.edu/Presentations/Transcripts/EducationWeek/2010_07_29_Clark.htm

ผมไม่ได้เตรียมเสียงให้ดีก่อนการประชุมเริ่ม ผลก็คือ เมื่อผมพยายามร้องเสียงสูง เสียงจึงพร่ามาก

พระคุณ ของ พระองค์ เพียงพอ

ที่จริงแล้วพระคุณของ
พระผู้เป็นเจ้าทำงานอย่างไร

โดย แบรด วิลค็อกซ์

เยาวชนหญิงคนหนึ่งมาหาผมและถามว่าเราจะคุยกันได้หรือไม่ ข้าพเจ้าตอบว่า “ได้แน่นอน ผมจะช่วยคุณได้อย่างไร”

เธอตอบว่า “ดิฉันแค่ไม่เข้าใจเรื่องพระคุณ” ผมตอบว่า “อะไรที่คุณไม่เข้าใจหรือครับ” เธอบอกว่า “ดิฉันทราบว่าคุณต้องทำให้ดีที่สุด จากนั้นพระเยซูจะทรงทำส่วนที่เหลือ แต่ดิฉันไม่สามารถทำให้ดีที่สุดได้”

ผมพูดว่า “ความจริงคือ พระเยซูทรงชำระหนี้ให้เราครบแล้ว พระองค์ไม่ได้ทรงชำระแค่สองสามเหรียญ พระองค์ทรงชำระทั้งหมด หนี้จบแล้ว”

เธอกล่าวว่า “เข้าใจแล้ว! เหมือนดิฉันไม่ต้องทำอะไรเลยอย่างนั้นหรือคะ”

“ไม่ใช่” ผมบอก “คุณมีหลายอย่างต้องทำ แต่ไม่ต้องชำระหนี้มัน เราทุกคนจะฟื้นคืนชีวิต เราทุกคนจะกลับไปประทับของพระผู้เป็นเจ้าเพื่อรับการพิพากษา ส่วนที่เหลือไว้ให้การเชื่อฟังของเราเป็นตัวกำหนด คือ เราวางแผนจะอยู่สบายเพียงใดในที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้าและเราวางแผนจะรับรัศมีภาพระดับใด”

พระคริสต์ทรงขอให้เราแสดงศรัทธาในพระองค์ กลับใจ ทำและรักษาพันธสัญญา รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่ โดยทำตามนั้น เราไม่ต้องจ่ายข้อเรียกร้องของความยุติธรรม—ไม่แม้แต่หน่วย แต่เรากำลังแสดงให้เห็นว่าเราสำนึกคุณต่อสิ่งที่พระเยซูทรงทำโดยใช้สิ่งนั้นดำเนินชีวิตเจกเช่นพระองค์ ความยุติธรรมเรียกร้องความดีพร้อมในทันทีหรือการลงโทษเมื่อเราทำต่ำกว่าที่คาดไว้ เพราะพระเยซูทรงรับโทษนั้น พระองค์จึงทรงสามารถมอบโอกาสให้เราดีพร้อมได้ในท้ายที่สุด (ดู มัทธิว 5:48; 3 นิไฟ 12:48)

และช่วยให้เราบรรลุเป้าหมายดังกล่าว พระองค์ทรงสามารถให้อภัยสิ่งที่ความยุติธรรมไม่สามารถให้ได้ และเวลานี้ พระองค์ทรงขอให้เราทำตามข้อเรียกร้องที่พระองค์ทรงกำหนด (ดู 3 นิไฟ 28:35)

พระคุณเปลี่ยนเรา

ข้อตกลงของพระคริสต์กับเราคือถ้ากับแม่จัดหาโรงเรียนดนตรีให้ลูก แม่จ่ายค่าครูสอนเปียโน เพราะแม่ชำระหนี้จนครบ

เธอจึงสามารถขอบางสิ่งจากลูกเป็นการตอบแทนได้ ขออะไรหรือ? ขอการฝึกซ้อม! การฝึกซ้อมของลูกจ่ายค่าครูสอนเปียโนหรือ? เปล่าเลย การฝึกซ้อมของลูกคืนเงินที่แม่จ่ายให้ครูสอนเปียโนหรือ? เปล่าเลย การฝึกซ้อมคือวิธีที่ลูกแสดงความขอบคุณสำหรับของขวัญอันเหลือเชื่อของแม่ คือวิธีที่เขาใช้โอกาสอันน่าพิศวงที่แม่ให้เพื่อดำเนินชีวิตในระดับสูงขึ้น ปีติของแม่ไม่ได้อยู่ที่การได้รับเงินคืนแต่อยู่ที่การได้เห็นลูกใช้ของขวัญที่มอบให้—ได้เห็นลูกเก่งขึ้น และด้วยเหตุนี้เธอจึงยังคงขอให้ฝึกซ้อม ฝึกซ้อม

ถ้าลูกมองว่าข้อกำหนดการฝึกซ้อมของแม่เป็นการเจ้ากี้เจ้าการมากเกินไป (“โอ๊ยคุณแม่ ทำไมผมต้องฝึกซ้อมละครับ เด็กคนอื่นไม่เห็นต้องฝึกเลย! ถึงอย่างไรผมก็จะเป็นนักเบสบอลมืออาชีพอยู่ดี!”) บางทีนี่อาจเป็นเพราะเขายังไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่แม่มองเห็น เขาไม่เห็นชีวิตจะดีขึ้นมากเพียงใดถ้าเขาจะเลือกดำเนินชีวิตตามมาตรฐานที่สูงกว่า

ในทำนองเดียวกัน เพราะพระเยซูทรง

**เมื่อเราเข้าใจเรื่องพระคุณ
เราย่อมเข้าใจว่าพรแห่ง
การชดใช้ของพระคริสต์มี
อยู่ต่อเนื้อและฤทธานภาพ
ของพระองค์สมบูรณ์ใน
ความอ่อนแอของเรา**

จ่ายความยุติธรรม พระองค์จึงทรงสามารถหัน
มาตรัสกับเราได้ว่า “จงตามเรามา” (มัทธิว 4:19);
“ประพฤติตามบัญญัติของเรา” (ยอห์น 14:15)
หากเรามองข้อกำหนดของพระองค์ว่าเป็นการ
ขอมากเกินไป นั่นอาจเป็นเพราะเรายังไม่ได้มอง
ผ่านพระเนตรของพระคริสต์ เรายังไม่เข้าใจสิ่งที่
พระองค์ทรงพยายามทำเพื่อเรา

เอ็ดเดอรัลลิน เอช. โอ๊คส์ แห่งโคเวรัมอัคร-
สาวกสิบสองกล่าวว่า “คนบาปที่กลับใจต้องทน
ทุกข์เพราะบาปของเขา แต่การทนทุกข์นี้มีจุด
ประสงค์ต่างจากการลงโทษหรือการชำระหนี้
จุดประสงค์นั้นคือ *การเปลี่ยนแปลง*” (*The Lord's
Way* [1991], 223; เน้นตัวเอนในต้นฉบับ) เราจะ
ใช้คำกล่าวนี้ในแง่ของเด็กเล่นเปียโนว่า เด็กต้อง
ฝึกเปียโน แต่การฝึกนี้มีจุดประสงค์ต่างจากการ
ลงโทษหรือการชำระหนี้ จุดประสงค์คือการ
เปลี่ยนแปลง

ปาฏิหาริย์แห่งการชดใช้ไม่เพียงเพื่อให้เรา
สามารถมีชีวิตหลังจากเราตายแต่เพื่อให้เรา
สามารถมีชีวิตอย่างครบบริบูรณ์มากขึ้น (ดู
ยอห์น 10:10) ปาฏิหาริย์แห่งการชดใช้ไม่เพียง
ชำระเราให้สะอาดและปลดปล่อยเราได้เท่านั้นแต่
เพื่อเปลี่ยนเราด้วย (ดู โรม 8) พระคัมภีร์ทำให้
เห็นชัดเจนว่าสิ่งไม่สะอาดไม่สามารถอยู่กับ
พระเจ้าเป็นเจ้าของได้ (ดู แอลมา 40:26) แต่สิ่งที่ไม่
เปลี่ยนแปลงจะไม่ต้องการอยู่ที่นั่น

ปาฏิหาริย์แห่งการชดใช้ไม่เพียงเพื่อให้เรา
กลับบ้านได้เท่านั้นแต่เราสามารถรู้สึกได้—อย่าง
น่าอัศจรรย์—ว่าที่นั่นเป็นบ้าน หากพระบิดาบน
สวรรค์และพระบุตรของพระองค์ไม่ทรงเรียกร้อย
ศรัทธาและการกลับใจ เมื่อนั้นย่อมไม่มีความ
ปรารถนาจะเปลี่ยน ลองนึกถึงเพื่อนและสมาชิก
ครอบครัวของท่านที่เลือกดำเนินชีวิตโดยปราศ-
จากศรัทธาและปราศจากการกลับใจ พวกเขา
ไม่ต้องการเปลี่ยน พวกเขาไม่พยายามทิ้งบาป
เพื่อจะอยู่อย่างมีความสุขกับพระเจ้า แต่

พวกเขาพยายามทิ้งพระผู้เป็นเจ้าของเขาเพื่อจะอยู่อย่างมีความสุขกับบาป หากพระบิดาและพระบุตรไม่ทรงเรียกร้องพันธุสัญญาและมอบของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อนั้นย่อมไม่มีทางเปลี่ยน เราคงจะถูกทิ้งตลอดกาลให้อยู่กับพลังความตั้งใจแต่อย่างเดียว ไม่มีทางได้รับเดชะานุภาพของพระองค์ หากพระบิดาบนสวรรค์และพระบุตรไม่ทรงเรียกร้องความอดทน จนกว่าชีวิตจะหาไม่ ย่อมไม่มีทางเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นในตัวเรา การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะเป็นแบบผิวเผินตลอดไปและฉาบเพียงรูปลักษณะภายนอกแต่ไม่ฝังลึกในตัวเราและเป็นส่วนหนึ่งของเรา—ส่วนที่เป็นตัวตนของเรา กล่าวคือหากพระเยซูไม่ทรงเรียกร้องการปฏิบัติ เมื่อนั้นเราคงไม่มีวันเป็นวิสุทธิชน

พระคุณช่วยเรา

“แต่แม่ไม่รู้หรือว่าการฝึกซ้อมยากแค่ไหน ผมไม่เก่งเปียโน ผมเล่นโน้ตผิดหลายตัว ผมต้องใช้เวลาดังนานกว่าจะเล่นถูก” เดียวก่อน นั้นไม่ใช่ทั้งหมดของขั้นตอนการเรียนรู้หรือหัด เมื่อนักเปียโนรุ่นเยาว์เล่นโน้ตผิด เราไม่พูดว่าเขาไม่คู่ควรฝึกต่อ เราไม่คาดหวังว่าเขาจะไร้ที่ติ เราเพียงแต่คาดหวังให้เขาพยายามต่อไป ความสมบูรณ์แบบอาจเป็นเป้าหมายสุดท้ายของเขา แต่เวลานี้เราสามารถพอใจกับความก้าวหน้าในทิศทางที่ถูกต้องได้ เหตุใดมุมมองนี้จึงเห็นได้ง่ายในบริบทของการเรียนเปียโน แต่เห็นได้ยากในบริบทของการเรียนรู้ทางวิญญาณเล่า

คนมากมายเหลือเกินกำลังละทิ้งศาสนจักรเพราะพวกเขาเบื่อความรู้สึกที่เกิดขึ้นไม่หยุดหย่อนว่าพวกเขาขาดตกบกพร่อง พวกเขาพยายามมาแล้วในอดีต แต่ยังคง

แนวคิดหลัก

- เราได้รับการช่วยให้รอดผ่านพระคุณของพระคริสต์ผู้ทรงจ่ายราคาค่าบาปของเรา
- งานของเรา เช่น การกลับใจและการรักษาพระบัญญัติไม่ช่วยให้เรารอด แต่นั่น เป็นข้อกำหนดจากพระผู้ให้รอดเพื่อช่วยเปลี่ยนเรา
- พระคุณของพระผู้เป็นเจ้าของเราคือเดชะานุภาพจากเบื้องบนเพื่อช่วยเราแก้ไขข้อบกพร่องทั้งหมดของเราและมีให้เรตลอดเวลา

รู้สึกเหมือนไม่ดีพอ พวกเขาไม่เข้าใจเรื่องพระคุณ

ไม่ควรจะมีเพียงสองทางเลือกคือจะดีพร้อมหรือจะยอมแพ้ เมื่อเรียนเปียโน มีทางเลือกเพียงจะแสดงที่คาร์เนกีฮอลล์หรือล้มเลิกอย่างนั้นหรือไม่เลย การเติบโตและการพัฒนาใช้เวลา การเรียนรู้ใช้เวลา เมื่อเราเข้าใจเรื่องพระคุณ เรายอมเข้าใจว่าพระผู้เป็นเจ้าของเรากดดัน การเปลี่ยนแปลงเป็นกระบวนการ และการกลับใจเป็นแบบแผนในชีวิตเรา เมื่อเราเข้าใจเรื่องพระคุณ เรายอมเข้าใจว่าพรแห่งการชดใช้ของพระคริสต์มีอยู่ต่อเนื่องและฤทธานุภาพของพระองค์สมบูรณ์ในความอ่อนแอของเรา (ดู 2 โครินธ์ 12:9) เมื่อเราเข้าใจเรื่องพระคุณ เรายอมสามารถ “ดำเนินต่อไปด้วยความอดทนจนกว่า [เรา] จะได้รับการทำให้ดีพร้อม” ดังที่กล่าวไว้ในหลักคำสอนและพันธุสัญญา (คพ. 67:13)

พระคุณไม่ใช่เครื่องเสริมกำลังที่เพิ่มเข้ามาเมื่อแหล่งเชื้อเพลิงของเราหมด แต่เป็น

แหล่งพลังงานที่เรามีอยู่เสมอ พระคุณไม่ใช่แสงสว่างตรงปลายอุโมงค์แต่เป็นแสงสว่างที่ขับเคลื่อนเราผ่านอุโมงค์ พระคุณไม่เกิดสัมฤทธิ์ผล ณ เวลาใดเวลาหนึ่งในอนาคต แต่ได้รับที่นี้เวลานี้

พระคุณเพียงพอ

พระคุณของพระคริสต์เพียงพอ (ดู อีเธอร์ 12:27; คพ. 17:8)—เพียงพอที่จะครอบคลุมหนี้ของเรา เพียงพอที่จะเปลี่ยนเรา และเพียงพอที่จะช่วยเราตราที่กระบวนการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น พระคัมภีร์มอรมอนสอนเราให้พึ่งเฉพาะ “ความดีงาม, และพระเมตตา, และพระคุณของพระเมสสิยาห์ผู้บริสุทธิ์” (2 นีไฟ 2:8) ขณะทำเช่นนั้น เราจะไม่พบ—เช่นที่ชาวคริสต์บางคนเชื่อ—ว่าพระคริสต์ไม่ทรงเรียกร้องสิ่งใดจากเราเลย แต่เราจะค้นพบเหตุผลที่พระองค์ทรงเรียกร้องมากมายและพบพลังที่จะทำทุกอย่างที่พระองค์ทรงขอ (ดู ฟิลิปปี 4:13) พระคุณมิใช่การขาดความคาดหวังสูงจากพระผู้เป็นเจ้าของเรา พระคุณคือการมีเดชะานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าของเรา (ดู ลูกา 1:37)

พระคุณของพระผู้เป็นเจ้าของเราเพียงพอ พระคุณของพระเยซูเพียงพอ นั่นพอแล้ว นั่นคือทั้งหมดที่เราต้องการ อย่าล้มเลิก อย่ามองหาทางหนีและข้อแก้ตัว จงมองหาพระเจ้าและฤทธานุภาพอันสมบูรณ์ของพระองค์ อย่าหาคนมาโยนความผิดให้ แต่จงหาคนมาช่วยท่าน จงแสวงหาพระคริสต์ และเมื่อทำเช่นนั้น ท่านจะรู้สึกถึงพลังความสามารถและความช่วยเหลือจากเบื้องบนที่เราเรียกว่าพระคุณอันนำพิศวงของพระองค์ ■

จากคำปราศรัยให้ข้อคิดทางวิญญาณที่มหาวิทยาลัยบริกัม ยังก์ วันที่ 12 กรกฎาคม ค.ศ. 2011 ดูลบับเต็มเป็นภาษาอังกฤษที่ speeches.byu.edu

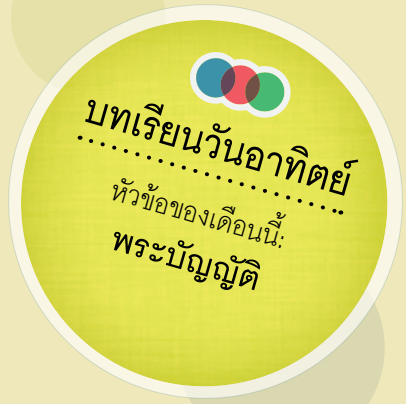

โดย เอ็ดเวิร์ดดี. ทอดด์
คริสทอฟเฟอร์สัน
แห่งโคเวรัม
อัครสาวกสิบสอง

บันได สู่ความสุข

พระบัญญัติไม่ได้ให้ไว้เพื่อควบคุมแต่
เพื่อทำให้เป็นไปได้ตามที่เรารปรารถนาจริง ๆ
และตามที่พระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงรักเรา
ทรงต้องการสำหรับเรา

ร่วมวงสนทนา

ตลอดเดือนกันยายนท่านจะศึกษาเกี่ยวกับพระบัญญัติในโคโรนัมฐานะปุโรหิต ชั้นเรียนเยาวชนหญิง และชั้นเรียนโรงเรียนวันอาทิตย์ ท่านอาจต้องการนึกถึงพระบัญญัติบางข้อที่เพื่อนวัยเดียวกับท่านมักถือปฏิบัติได้ยาก ท่านหรือคนอื่น ๆ ได้รับพระอะไรบางอย่างจากการทำตามพระบัญญัติเหล่านั้น ระดมความคิดเพื่อหาวิธีที่ท่านจะเป็นพยานถึงพรเหล่านั้นกับครอบครัว และทำตามพระวิญญานเพื่อให้รู้ว่าจะพูดอะไรและพูดเมื่อใด ท่านอาจจะแสดงบทบาทสมมติของตัวอย่างบางเรื่องระหว่างการสังสรรค์ในครอบครัวหรือแบ่งปันประจักษ์พยานระหว่างบทเรียนโรงเรียนวันอาทิตย์

บางครั้งบางคนสับสน โดยคิดว่าพระบัญญัติคือข้อบังคับหรือขีดจำกัดที่ทำให้ชีวิตซับซ้อน นำเอาโอกาสหรือความสุขหรือความพอใจไปจากชีวิต ในความเป็นจริงพระบัญญัติคุ้มครองเราและนำทางเราสู่ความสุข พระบัญญัติไม่ได้มีไว้เพื่อบังคับแต่เพื่อให้เป็นไป—เปิดทางให้เราบรรลุผลในชีวิตนี้และชีวิตหน้า—ตามที่เราปรารถนาจริง ๆ และตามที่พระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงรักเราทรงต้องการสำหรับเรา

พระบัญญัติเป็นเหมือนขั้นบันได แต่ละขั้นอาจเป็นตัวแทนของพระบัญญัติหนึ่งข้อ และเราสามารถก้าวขึ้นข้างบนได้ด้วยพระบัญญัติแต่ละข้อที่เราเชื่อฟัง จากนั้นถ้าเราเข้าใจแก่นของพระบัญญัติ เราย่อมต้องการพระบัญญัติมากขึ้น เรารู้สึกพอใจเกี่ยวกับพระบัญญัติ เราต้องการมากขึ้นเพื่อจะสามารถเจริญก้าวหน้าได้มากขึ้น และพระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงรักเรา

ประทานแก่เราตามความปรารถนาของเรา หากเราปรารถนา พระองค์จะประทานพระบัญญัติแก่เรามากขึ้นเพื่อให้เราเจริญก้าวหน้าง่ายขึ้น

เยาวชนทั้งหลาย ได้โปรดอย่าพรับพันเกี่ยวกับพระบัญญัติ อย่าพูดว่า “ฉันไม่ต้องการอีก” แต่จงพูดว่า “ต้องการอีก ต้องการอีก ฉันต้องการก้าวหน้า ฉันต้องการมีความสุข ฉันต้องการเป็นเหมือนพระบิดาบนสวรรค์ พระบัญญัติแสดงให้เห็นวิธีทำเช่นนั้น พระบัญญัติเปิดเส้นทางตรงหน้าฉันและคุ้มครองฉันเช่นกันจากความชั่วร้ายและสิ่งที่ทำลายความสุข—และบางครั้งคุ้มครองชีวิตด้วย”

ข้าพเจ้าหวังท่านจะเกิดความเชื่อมั่น เราต้องทำทุกสิ่งที่เป็นเพื่อรักษาพระบัญญัติ แม้ดูเหมือนว่าเราโดดเดี่ยวขณะทำเช่นนั้นก็ตาม ■

จากคำปราศรัยกับเยาวชนในเมืองซัลตา อาร์เจนตินา เดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2011

ดูข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อนี้ที่ โธมัส เอส. มอนสัน, “การเชื่อฟังนำมาซึ่งพร,” *เลียโฮนา*, พ.ศ. 2013, 89; และ แอล. ทอม เพอร์รี่, “การเชื่อฟังคือเสรีภาพ,” *เลียโฮนา*, พ.ศ. 2013, 86.

อาคารใหญ่ และ กว้างมีอะไรดีอย่างนั้นหรือ

โดย เตนนิส ซี. กอนต์

๖ ้อบปีตื่นเต้นกับการไปงานแต่งงาน แต่อยากให้ชุดใหม่ของเธอเหมือนชุดที่เพื่อน ๆ จะสวมมากกว่านี้ อีกนิด เธอคิดว่าเพื่อน ๆ ในชุดไม่มีแขน คงดูเลิศจนและเชิดฉายมากกว่าเธอในชุดสุภาพเรียบร้อย และเธอกังวลว่าจะเป็นตัวประหลาด

คำวันหนึ่งขณะเน็ตไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ เพื่อนคนหนึ่งหยิบกระป๋องเบียร์ออกมา แล้วส่งไปรอบ ๆ พอเน็ตปฏิเสธตอนแรกว่า “ฉันดื่มไม่ได้” เพื่อน ๆ เริ่มหัวเราะล้อเขา เน็ตไม่ยอมให้เพื่อนคิดว่าเขาไม่เท เขาจึงคิดจะจับเบียร์สักสองสามจับเพียงเพื่อให้เพื่อนเลิกหัวเราะ

สถานการณ์เหล่านี้รู้สึกคุ้น ๆ หรือไม่ เช่นเดียวกับแอ็บบีและเน็ต เราต่างมาถึงทางแยกในชีวิตที่ทางเลือกต่าง ๆ วางอยู่ตรงหน้าเรา ณ จุดการตัดสินใจที่ยากและสำคัญเหล่านี้ บางครั้งเราไม่กล้ายื่นหยัดเพื่อสิ่งที่เราเชื่อเพราะเรากลัวว่าจะเป็นตัวประหลาด

แอ็บบีกับเน็ตกำลังประสบความยุ่งยากบางอย่างดังอธิบายไว้ในนิมิตของลิไฮเกี่ยวกับต้นไม้แห่งชีวิต ในนิมิตนั้น เราเรียนรู้ว่าเหตุผลหลักสองประการที่ผู้คนออกจากทางคับแคบและแคบคือพวกเขาไม่ชอบเพราะ

แรงดึงดูดของการล่องลง (ดู 1 นิไฟ 8:23; 12:17) และการล้อเลียนจากคนในอาคารใหญ่และกว้างทำให้พวกเขาอับอาย (ดู 1 นิไฟ 8:26-28) เราลองสำรวจนิมิตสองส่วนนี้ของลิไฮแล้วจะเห็นว่าเราไม่เพียงเข้าใจได้ดีขึ้นเท่านั้นแต่จะเรียนรู้จากนิมิตนี้ด้วยที่จะค้นหาพลังยืนหยัดและแตกต่างเพื่อสิ่งถูกต้อง

เดินเส้นทางนี้

ปัญหาเกี่ยวกับการล่องลงของโลกคือสิ่งเหล่านั้นเพียงแต่ *ล่อตาล่อใจ* เหลือเกิน ไม่ใช่หรือ ดังที่ประธานสเป็นเซอร์ ดับเบิลยู. คิมบัลล์ (1895-1985) กล่าว “ใครบอกว่าบาปไม่สนุก? ... บาปมีเสน่ห์ดึงดูดและพึงปรารถนา ... บาปทำงานง่ายและมีเพื่อนถูกใจกลุ่มใหญ่”¹

แม้เราจะไม่อยากยอมรับสักแค่ไหน แต่เส้นทางมากมายเหล่านั้นมักจะดึงดูดความสนใจ บางเส้นทางเปลี่ยนกะทันหันไปในทิศทางที่น่าตื่นเต้น ส่วนเส้นทางอื่นโค้งออกไปอย่างแยบยลจนดูเหมือนวังวนวนกับเส้นทางพระกิตติคุณอยู่พักหนึ่ง บางเส้นทางปูพรมแดงอย่างเลิศจนและเสียงปรบมือดังกึกก้อง เส้นทางอื่นดูเหมือนจะลาดด้วยทองคำและเพชรพลอย

แรงดึงดูดของอาคารใหญ่และกว้างคล้ายกันมาก แต่สุดท้ายผู้ร้ายรายที่สุด คนดังที่สุด คนมีเสน่ห์ที่สุด และผู้มีอำนาจมากที่สุดบางคนในโลกก็อาศัยอยู่ที่นั่น! ใครเลยจะไม่ต้องการคลุกคลี เลียนแบบท่าทาง และแต่งกายให้เหมือนคนเหล่านั้น พวกเขา มักจะดูเหมือนมีดีกว่าพวกเราที่เหลือผู้กำลังพยายามอยู่บนเส้นทางพระกิตติคุณ

เหมือนกันมากกับแอ็บบีเพื่อนของเรา ยิ่งเราให้ความสนใจผู้อาศัยอยู่ในอาคารใหญ่และกว้างมากเพียงใด เราจะยิ่งรู้สึกอิจฉาหรือคับข้องใจหรือโกรธมากเพียงนั้น เราอาจจะคิดว่าดูไม่ยุติธรรมเลยที่พวกเขา มีสิ่งดีมากมายขณะที่เรากำลังพยายามอยู่บนเส้นทางไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต

ชาตานรู้ว่าวิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งในการทำให้ผู้คนออกจากเส้นทางพระกิตติคุณคือหลอกพวกเขาให้เชื่อว่าการอยู่บนเส้นทางนั้นยากเกินไป น่าเบื่อ หรือล้าสมัย เขาไม่สนใจว่าเราใช้เส้นทางใด—จะใช้เส้นทางใดก็ได้—ตราบใดที่ไม่ใช่เส้นทางพระกิตติคุณ

“ผลนั้นมีรสชาติอย่างไร”

การล้อเลียนคนซื่อสัตย์เป็นกิจกรรมโปรดปรานของอาคารใหญ่และกว้าง ประธานโรมัส เอส. มอนสันกล่าวไว้ว่า

เมื่อชาวโลกบอกท่านว่าวิธีของพวกเขาดีกว่า จงกล้าลุกขึ้นและดำเนินชีวิตตามความจริงของพระกิตติคุณ

ยืนหยัดเพื่อสิ่ง ที่เราเชื่อ

วีดิทัศน์เกี่ยวกับการยืนหยัดเพื่อสิ่งที่เราเชื่อและฟังเยาวชนอธิบายว่าเหตุใดพวกเขาจึงเลือกรักษามาตรฐานของตนได้ที่ youth.lds.org และหาวีดิทัศน์ “Dare to Stand Alone (กล้ายืนคนเดียว)” และ “I Choose to Be Pure (ฉันเลือกเป็นคนบริสุทธิ์)” ได้ที่ Featured Videos (มีเป็นภาษาอังกฤษ โปรตุเกส และสเปน)

“นับวันคนมีชื่อเสียงบางคนและคนอื่น ๆ ที่อยู่ใต้อาณาประชาราษฎร์... ยังมีแนวโน้มจะเยาะเย้ยศาสนาโดยทั่วไป และบางครั้งศาสนจักรของเราเป็นพิเศษ ถ้าประจักษ์พยานของเราไม่หยิ่งร่ามั่งคั่งพอ คำวิพากษ์วิจารณ์เช่นนั้นจะทำให้เราสงสัยความเชื่อของเรา หรือไม่ก็หวั่นไหวในความมุ่งมั่นของเรา”²

คุณประหนึ่งไม่สำคัญว่าเราจะไปที่ใดในชีวิต ไม่ว่าจะไปด้วยตนเองหรือทางออนไลน์ จะมีหน้าตาจากอาคารใหญ่และกว้างเปิดอยู่ใกล้ ๆ และมีคนพร้อมจะชื่นชมและหัวเราะเยาะสิ่งที่เราให้คุณค่า เราทุกคนอาจจะประสบกับการล้อเลียนนี้ในเวลาต่างกัน และอาจทำให้เจ็บปวดมาก เรารู้ว่าเราควรตอบสนองแบบพระคริสต์ แต่นั่นไม่ง่ายเสมอไป ไม่มีใครชอบให้คนอื่นหัวเราะเยาะหรือดูหมิ่นความเชื่ออันลึกซึ้งของเรา เช่นเดียวกับเน็ต บางครั้งเราอาจตอบสนองด้วยประโยคเช่น “ฉันทำไม่ได้—ฉันเป็นมอรรมอน” เพียงเพื่อจะได้ยินคนอื่นหัวเราะเยาะหนักยิ่งกว่าเดิม

“ฉันทำไม่ได้...”

ท่านเคยสังเกตหรือไม่ว่าคนล้อเลียนมักจะมุ่งเน้นไปที่คำว่า *ไม่ได้* อาทิเช่น “ทำไมคุณดีมีนั้น *ไม่ได้*” “ทำไมคุณชื่อของวันอาทิตย์ *ไม่ได้*” หรือ “ทำไมคุณมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน *ไม่ได้*”

การมุ่งเน้นไปที่คำว่า *ไม่ได้* อาจทำให้เรารู้สึกสิ้นท่า อาจรู้สึกประหนึ่งเราอ่อนแอและปวดเปื่อย อาจรู้สึกประหนึ่งเราเป็นเหยื่อขาดที่พึ่งของพระผู้เป็นเจ้าที่ไม่มีตัวตนผู้ทรงซังเราไว้เพื่อไม่ให้เราสนุกสนาน

ยุทธวิธีนี้เก่ามาก ๆ อันที่จริง ซาตานใช้มาตั้งแต่ต้น เมื่อพระผู้เป็นเจ้าทรงวางอาดัมและเอวาไว้ในสวนเอเดน พระองค์รับสั่งกับพวกเขาว่า “จาก

ต้นไม้มากต้นในสวนเจ้ากินได้ตามใจชอบ” (โมเสส 3:16) คำว่า “ต้นไม้มากต้น” ฟังเหมือนเป็นข้อจำกัดสำหรับท่านหรือไม่ แม้พระผู้เป็นเจ้ารับสั่งกับอาดัมและเอวาว่ามีผลเกิดขึ้นแน่นอนหากกินจากต้นไม้มากต้นแห่งความรู้ถึงความดีและความชั่ว แต่พระองค์ไม่ได้ทรงวางเขตหวงห้ามใด ๆ พระองค์ทรงให้พวกเขาทั้งสองและรับสั่งว่า “เจ้าเลือกได้ด้วยตนเอง, เพราะให้ไว้แก่เจ้าแล้ว” (โมเสส 3:17) กับผมนั่น ฟังเหมือนพระองค์ทรงให้อิสระภาพ!

ด้วยเหตุนี้จึงน่าสนใจเมื่อซาตานมาบอกในเวลาต่อมาว่า “แท้จริงแล้ว, พระผู้เป็นเจ้าตรัสไว้หรือ—เจ้าจะไม่กินจากต้นไม้มากต้นในสวน?” (โมเสส 4:7) โดยเนื้อแท้แล้ว ซาตานกำลังถามว่า “ทำไมเจ้ากินผลของต้นนั้น *ไม่ได้*” ด้วยน้ำเสียงล้อเลียนเหมือนเสียงที่มาจากหน้าต่างของอาคารใหญ่และกว้าง ซาตานมุ่งเน้นไปที่สิ่งหนึ่งซึ่งพระผู้เป็นเจ้าทรงให้ผลลัพธ์ติดตามมา และเขาทำให้ฟังดูประหนึ่งว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการลิดรอนสิทธิของอาดัมและเอวา ซาตานบิดเบือนพระดำรัสของพระผู้เป็นเจ้า โดยเพิ่มคำใบ้ปิดเข้าไปเพื่อพยายามโน้มน้าวพวกเขาให้ติดตามตนแทนที่จะติดตามพระผู้เป็นเจ้า ในที่สุด การรับส่วนผลไม้นั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของแผนทั้งหมด และพระผู้เป็นเจ้าทรงจัดเตรียมพระผู้ช่วยให้รอดไว้ให้อาดัมและเอวาตลอดจนลูกหลานทุกคนของพวกเขามีโอกาสเติบโตและกลับบ้าน

“ฉันจะไม่ทำ!”

เรากำลังพูดอะไรกันแน่เมื่อเราบอกว่า “ฉันทำไม่ได้—ฉันเป็นมอรรมอน” จริง ๆ แล้วเรากำลังพูดว่า “ฉันอยากให้ตนเองทำได้ และถ้าฉันไม่เป็นมอรรมอน ฉันจะทำนะ” หรือไม่ ข้าพเจ้าเคยมีเพื่อนที่มักจะพูดล้อเล่นกับทุกอย่างที่เขาอยากทำถ้าเขา

อำนาจที่จะเลือก
 “เพราะพระองค์ทรงได้ [ลูกหลาน มนุษย์] จากการตกพวกเขาย่อมเป็น อิสระตลอดกาล, รู้จักแยกแยะดีชั่ว; กระทำด้วยตนเองและมีฤกษ์กระทำ”
 (2 เนไฟ 2:26)

ไม่เป็นสมาชิกศาสนจักร ปัญหาคือ ข้าพเจ้าบอกไม่ได้ทุกครั้งว่าเขากำลังล้อเล่นอยู่หรือไม่

แทนการมุ่งเน้นไปที่ *ไม่ได้* และ *ไม่* จะดีกว่ามากถ้าเราใช้คำว่า *จะไม่* อาทิเช่น “ฉันจะไม่ทำ—ฉันเป็นมอรมอน” การใช้ *จะไม่* แทน *ไม่ได้* เปลี่ยนจุดเน้นของวลีและแสดงให้เห็นว่าเรามีอำนาจที่จะเลือกด้วยตนเอง การพูดว่า “จะไม่” เท่ากับเรากำลังพูดว่า “ฉันกำลัง *เลือก* ไม่ทำอย่างนั้น ไม่ใช่เพราะฉันเป็นผู้ติดตามประเภทหลับหูหลับตาหรือเพราะถูกจำกัด แต่เพราะฉันเชื่อเรื่องสิทธิ์เสรีและภาระรับผิดชอบ และฉัน *ต้องการ* ทำสิ่งถูกต้อง ฉันกำลังเลือกกระทำและไม่ถูกกระทำ” (ดู 2 เนไฟ 2:14, 26)

การใช้ “จะไม่” แทน “ไม่ได้” เป็นการกระทำอันเกริกก้องของความกล้าหาญ

การเดินทางตามกลุ่มคนไปตามเส้นทางต่าง ๆ ของโลกไม่ต้องใช้ความกล้าหาญแต่อย่างใด ใคร ๆ ก็ทำได้ การยืนหยัดในความจริง แสดงให้เห็นศรัทธาแท้จริง การแตกต่างจากโลกต้องใช้ความกล้าหาญอย่างแท้จริง นั่นแสดงให้เห็นว่าเรากำลังใช้สิทธิ์เสรีจริง ๆ และคิดด้วยตนเองจริง ๆ เรามักเรียกผู้คนในอาคารใหญ่และกว้างว่าเป็นกลุ่มคนไร้ชื่อ ผู้ชนไร้ตัวตน สุดท้ายแล้ว คำพูดของพวกเขาไม่จริงจังและไร้ความหมาย โดยการใช้อยู่สิทธิ์เสรีของเราอย่างซื่อสัตย์ เราจะกล้าพูดเช่นเดียวกับลีไฮและสมาชิกที่แก๊งกล้าและซื่อสัตย์ของครอบครัวเขาว่า “เราหาใส่ใจพวกเขาไม่” (1 เนไฟ 8:33)

ท่ามกลางโลกที่ชั่วร้ายมากขึ้นทุกขณะ คนที่ยืนหยัดและเดินบนเส้นทางพระกิตติคุณอย่างแท้จริงย่อมโดดเด่น แต่พวกเขา

ไม่โดดเด่นดังที่ประธานโรมัส เอส. มอนสันเชื้อเชิญเรา “ขอให้เรากล้าหาญและพร้อมจะยืนหยัดในสิ่งที่เราเชื่อ ถ้าเราต้องยืนคนเดียวในระหว่างนั้น ขอให้เราขึ้นอยู่กับกล้าหาญ ได้รับพลังจากความรู้ที่แท้จริงแล้วเราไม่มีวันโดดเด่นเมื่อเราอยู่กับพระบิดาในสวรรค์ของเรา”³ ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

อ้างอิง

1. สเปนเซอร์ คับเบลยู. กิมบัลล์, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 229.
2. โรมัส เอส. มอนสัน, “กล้าขึ้นคนเดียว,” *เสี้ยวสนา*, พ.ศ. 2011, 78.
3. โรมัส เอส. มอนสัน “กล้าขึ้นคนเดียว,” 85.

จงเป็น ■
แสงสว่าง
ให้เพื่อน ๆ

โดย เอ็ลเตอร์เบนฮามิน
เด โอโยส
แห่งสภาวจีตลิว

ข้าพเจ้าเติบโตมากับเพื่อนคนเดิม ๆ เป็นเวลา 12 ปีแรกของชีวิต เราเป็นเพื่อนบ้านกัน เราไปโรงเรียนเดียวกันและไปร่วมงานวันเกิดของกันและกัน บางครั้งข้าพเจ้ารับประทานอาหารที่บ้านพวกเขา พวกเขาที่บ้านข้าพเจ้าและเราสนุกสนานด้วยกัน แต่พอเราเป็นวัยรุ่น สถานการณ์เริ่มเปลี่ยนไป พวกเขาไม่เป็นสมาชิกศาสนาจักร พวกเขาชอบพวกเขาชอบบูหรี่ และพวกเขาตี๋มเครื่องตี๋มแอลกอฮอล์ พวกเขาตี๋มทะเลาะวิวาทเกี่ยวกับกฎแห่งความบริสุทธิ์ที่ทางเพศต่างจากข้าพเจ้าโดยสิ้นเชิง

ข้าพเจ้าใคร่ครวญปัญหาอย่างถี่ถ้วน จากนั้นก็พูดคุยกับคุณพ่อว่าต้องทำอะไร ท่านบอกว่า “ลูกต้องตัดสินใจ เพื่อนดี ๆ เหล่านี้ต่างจากลูก เมื่อก่อนนั้นลูกบอกไม่ได้ แต่ตอนนี้มีความแตกต่างอย่างมาก”

ข้าพเจ้าเชื่อคำแนะนำของคุณพ่อ เพื่อน ๆ รู้ว่าข้าพเจ้าเป็นสมาชิกศาสนาจักร ดังนั้นเมื่อข้าพเจ้าตัดสินใจว่าจะไม่ไปทุกแห่งที่พวกเขาไป พวกเขาเข้าใจ จนในที่สุดเราใช้เวลาด้วยกันน้อยลงเรื่อย ๆ แต่ก็ยังเป็นเพื่อนกัน

การจากเพื่อน ๆ เป็นเรื่องยากสำหรับข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าทราบว่านั่นสำคัญต่อการผดุงหลักธรรมของพระกิตติคุณในชีวิต ข้าพเจ้าใคร่ครวญคำแนะนำที่แอลมาให้ แก่บุตรชายขณะสอนพวกเขาให้มีศรัทธาในพระเจ้าเป็นเจ้า เขากล่าวว่า “ผู้ใดก็ตามที่มอบความไว้วางใจของพวกเขาในพระเจ้าเป็นเจ้าจะได้รับการคำจูนในความเดือดร้อนของพวกเขา” (แอลมา 36:3)

สิ่งหนึ่งที่ช่วยให้ข้าพเจ้าผ่านพ้นช่วงเวลายาก ๆ นี้มาได้คือการไปกิจกรรมของศาสนจักรทุกสัปดาห์ รวมทั้งสันทนาการ ข้าพเจ้าทำให้ตนเองยุ่งอยู่กับการเดินร่ากีฬา และการประชุมเยาวชนด้วย

ข้าพเจ้ามีเพื่อนใหม่ที่ไม่เป็นสมาชิกศาสนาจักร บางครั้งเขาชวนข้าพเจ้าไปงานเลี้ยง งานเลี้ยงเหล่านี้ตรงกับวันจัดสันทนาการ ข้าพเจ้าจึงบอกเขาว่า “ขอโทษนะ ฉันอยากไป แต่ฉันมีแผนอื่นแล้ว”

เขาถามว่าข้าพเจ้าจะทำอะไร ข้าพเจ้าบอกเขาว่า “จะไปสันทนาการ”

“สันทนาการคืออะไร” เขาถาม

ข้าพเจ้าอธิบายว่าเรามีกิจกรรมสนุก ๆ มากมายที่สันทนาการและผมรับใช้เป็นที่ปรึกษาในฝ่ายประธาน หลังจากปฏิเสธคำชวนไปงานเลี้ยงของเขาสามครั้ง เขาบอกว่า “ชวนฉันไปสันทนาการสิ”

เขามากับข้าพเจ้า ผู้สอนศาสนาสอนเขาและเขาประทับใจที่สุดในที่สุด

ข้าพเจ้าเชื่อเชิญท่านให้ตัดสินใจเดี๋ยวนี้เพื่อท่านจะสามารถเป็นแสงสว่างให้เพื่อน ๆ ของท่าน สิ่งหนึ่งที่ท่านสามารถทำได้คือเรียนเซมินารี ครูเซมินารีของท่านทำส่วนของพวกเขา พวกเขาทุ่มเทความพยายามมากในการเตรียมบทเรียนให้ท่าน เซมินารีจะเป็นพรแก่ท่านมากขึ้นเมื่อท่านทำส่วนของท่าน อ่านการบ้าน สวดอ้อนวอน อดอาหาร และยอมรับคำสอน การเรียนรู้เกิดขึ้นเมื่อทั้งสองฝ่ายทำสิ่งที่พวกเขาต้องทำ

เมื่อข้าพเจ้าเรียนมัธยมปลาย เพื่อนคนหนึ่งชวนข้าพเจ้าไปงานเลี้ยงและบอกว่า

“ไปขอคุณพ่อฉันกันเถอะว่าเราจะเยี่ยมรถท่านไปใช้ได้ไหม” คุณพ่อของเขาไม่ต้องทำให้เขาเยี่ยมรถไปใช้ แต่แล้วเมื่อคุณพ่อเขาเห็นผม ท่านบอกว่า “ได้สิ พ่อจะให้ลูกเยี่ยมรถไปใช้ แต่เป็นฮามินจะต้องเป็นคนขับนะ”

ชายคนนั้นทราบว่าข้าพเจ้ากับครอบครัวเป็นสมาชิกศาสนาจักร เราไม่ตี๋มเครื่องตี๋มแอลกอฮอล์ และข้าพเจ้าจะขับรถปลอดภัย

ปฏิภริยาของคุณพ่อเพื่อนช่วยให้ข้าพเจ้าเห็นคุณค่าสอนและแบบอย่างของคุณพ่อคุณแม่ข้าพเจ้า ที่บ้านเราจัดสังสรรค์ในครอบครัวและสวดอ้อนวอนเป็นครอบครัว วันอาทิตย์เป็นวันพักผ่อนของเรา สิ่งเหล่านี้คือพระกิตติคุณเชิงปฏิบัติสำหรับเรา และเราชอบทำอย่างนั้นมาก คุณพ่อข้าพเจ้ามักจะชวนสมาชิกคนอื่น ๆ ของศาสนจักรมาที่บ้านเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับพระกิตติคุณตอนบ่ายวันอาทิตย์ เรารับประทานอาหารด้วยกัน เราพูดคุยกันเกี่ยวกับพระกิตติคุณ และเรามีมิตรภาพอันแน่นแฟ้น

จงเตรียมตัวตั้งแต่เดี๋ยวนี้เพื่อสร้างครอบครัวที่แข็งแกร่งของท่านเอง ท่านทำเช่นนั้นเมื่อท่านหมั่นเรียนรูพระกิตติคุณ จำไว้ว่าหากท่านจะมอบความไว้วางใจในพระเจ้าผู้เป็นเจ้า สวดอ้อนวอนอย่างจริงจังทุกวัน อ่านพระคัมภีร์ รักษาตนให้สะอาด และทำหน้าที่ต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าหรือความก้าวหน้าส่วนบุคคล ท่านจะรอดพ้นจากภัยอันตราย ท่านจะเป็นแสงสว่างให้เพื่อน ๆ และจะพบปิตินในชีวิตท่าน ■

เจาะประเด็น

ที่ซึ่งฉันอยู่ ถ้าคุณไปออกเดทสักครั้ง
กับใครบางคน คุณจะถูกมองว่าคุณ
กับเขาเป็นคนรักกัน

บุคคลหนึ่งจะ **ออกเดท**

แบบไม่จริงจังกับหลาย ๆ คน

โดยไม่ได้ชื่อว่าเป็นคนเจ้าชู้หรือ
คนไม่ซื่อสัตย์ได้อย่างไร

นี่ เป็นเรื่องท้าทายอย่างยิ่งสำหรับเยาวชนวิสุทธิชนยุคสุดท้ายมากมาย
ทั่วโลก พวกเขาได้รับคำแนะนำให้ “หลีกเลี่ยงการออกเดทกับคนเดิม
บ่อย ๆ” ทั้งนี้เพื่อจะได้ไม่สร้างสัมพันธ์ภาพที่จริงจังตั้งแต่อายุน้อย (เพื่อ
ความเข้มแข็งของเยาวชน [จุลสาร, 2011], 4) แต่ในวัฒนธรรมส่วนใหญ่
ของโลก การชวนคบกันเป็นแฟนมักจะเกิดขึ้นก่อนการออกเดทครั้งแรกด้วย
ซ้ำ ในทำนองเดียวกัน การออกเดทเพียงครั้งเดียวสามารถบอกเป็นนัยได้ว่า
ทั้งสองมีความสัมพันธ์แบบผูกขาดที่คาดหวังคำมั่นสัญญา ในวัฒนธรรม
เช่นนั้น การออกเดทกับหลายคนถือว่าการทำลาย “ความสัมพันธ์” และสามารถ
ทำให้คุณได้ชื่อว่าเป็นคนเจ้าชู้หรือคนไม่ซื่อสัตย์ได้ ดังนั้นคุณควรทำ
อย่างไร

อันดับแรก ทุกคนต้องรู้จักความเชื่อและคำมั่นสัญญาที่คุณมีต่อมาตริ-
ฐานความบริสุทธิ์ทางเพศของพระเจ้าเพื่อจะไม่มีข้อสงสัยใด ๆ เกี่ยวกับ
อุปนิสัยและพฤติกรรมของคุณ อันดับต่อไป คุณสามารถพยายามอย่าง
แข็งขันเพื่อเปลี่ยนวัฒนธรรมการออกเดทรอบตัวคุณให้ดีขึ้นโดยพูดสนับ-
สนุนแนวทางของศาสนจักร หากคนอื่นถามคุณเกี่ยวกับมาตรฐานการ
ออกเดทของคุณ ให้ถามว่าถ้าพวกเขาไม่คิดจะแต่งงานเร็ว ๆ นี้ เหตุใดพวก
เขาจึงรู้สึกว่าคุณต้องมีความสนิทสนมทางอารมณ์

และทางกายตลอดจนความสัมพันธ์แบบ
ผูกขาดทั้งที่อายุน้อย ชวนพวกเขา
ให้เข้ากลุ่มออกเดทกับคุณเพื่อให้
พวกเขาได้เห็นความสนุกสนานที่มี
ได้ขณะหลีกเลี่ยงอันตรายทางศีล-
ธรรมที่ไม่จำเป็นและการแสดง
อารมณ์รักโรแมนติกแบบวัยรุ่น
บอกพวกเขาให้รู้ถึงแนวทางและ
คำแนะนำที่ท่านได้รับจาก
ศาสดาพยากรณ์และ
อัครสาวกที่มีชีวิต ■

เหตุใดเยาวชนชายจึงเริ่ม
สอนประจำบ้าน
 เมื่ออายุ **14** ปี แต่เยาวชนหญิง
 เริ่ม **เยี่ยมสอน** เมื่ออายุ **18** ปี

ฉันควร
 เริ่มจ่าย **เงินบริจาค**
อดอาหาร
และเงินบริจาคอื่น ๆ
 เมื่อใด

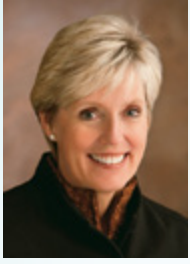
ในการเปิดเผยที่ประทานเมื่อครั้งจัดตั้งศาสนจักรในปี 1830 พระเจ้าทรงประกาศว่า “หน้าที่ของผู้สอนคือดูแลศาสนจักรเสมอ, และอยู่กับพวกเขาและทำให้พวกเขาเข้มแข็งขึ้น” (คพ. 20:53) นอกจากนี้ผู้สอนในฐานะปุโรหิตแห่งอาโรนแล้ว ปุโรหิตและผู้ดำรงฐานะปุโรหิตแห่งเมลคีเซเดคมีหน้าที่นี้เช่นกัน (ดู คพ. 20:45–52) การสอนประจำบ้านเป็นวิธีหนึ่งที่พวกเขาจะทำหน้าที่ดังกล่าวให้เกิดสัมฤทธิ์ผลโดยยอมรับงานมอบหมายเฉพาะเจาะจงจากผู้นำฐานะปุโรหิต การเยี่ยมสอนแม้จะคล้ายคลึงกันแต่มีจุดประสงค์ต่างกันเล็กน้อย เพราะเป็นการจัดหาโอกาสให้พี่น้องสตรีสมาคมสงเคราะห์ได้เสริมสร้างความเข้มแข็งและสอนกันผ่านงานมอบหมายจากฝ่ายประธานสมาคมสงเคราะห์ (ตามที่อธิการหรือประธานสาขานูมิต) แน่หนอนว่าเยาวชนหญิง (โดยเฉพาะฝ่ายประธานชั้นเรียน) ควรมุ่งเสริมสร้างความเข้มแข็งและสนับสนุนกันในทุกหลายวิธี แต่พวกเขาไม่ได้รับมอบหมายให้เยี่ยมคนใดคนหนึ่งทุกเดือน ■

หากคุณมีแหล่งรายได้และความเต็มใจ คุณสามารถเริ่มจ่ายเงินบริจาคอดอาหารได้ทุกช่วงอายุ แน่หนอนว่าเมื่อคุณได้เงินมา พระเจ้าทรงบัญชาให้คุณจ่ายส่วนสิบจากรายได้ของคุณ นอกจากนี้ “การถือปฏิบัติวันอดอาหารอย่างถูกต้องได้แก่การ . . . ถวายเงินบริจาคอดอาหารด้วยใจเอื้อเฟื้อเพื่อช่วยเหลือคนขัดสน” (เพื่อความเข้มแข็งของเยาวชน [จุลสาร, 2011], 39) เพียงเพราะบิดามารดาจ่ายค่าอาหารของครอบครัวก็ได้หมายความว่าให้คุณไม่สามารถบริจาคของตนเองได้หากคุณรู้สึกถึงการกระตุ้นเตือนเมื่อครอบครัวอดอาหารในแต่ละเดือน จำไว้ว่าถึงแม้คุณอายุยังน้อย ไม่ว่าเงินบริจาคจะมากหรือน้อย สิ่งสำคัญที่สุดคือข้อเท็จจริงที่ว่า คุณกำลังเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า และช่วยเป็นพรแก่ผู้อื่นอย่างไม่เห็นแก่ตัวคุณและคนอื่น ๆ จะได้รับพรผ่านการเสียสละของคุณ หากคุณรู้สึกได้รับการดลใจและสามารถทำเช่นนั้นได้ คุณอาจจะหารือกับบิดามารดาและบริจาคเข้ากองทุนอื่นของศาสนจักรตั้งระบุไว้ในใบส่วนสิบและเงินบริจาคได้เช่นกัน ■

อะไรคือ **ข้อกำหนดด้าน**
สมรรถภาพทางกาย
 ในการรับใช้งานเผยแผ่

ปัญหาสุขภาพร้ายแรงหรือขีดจำกัดทางการแพทย์อาจเป็นอุปสรรคให้บางคนไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ผู้สอนศาสนาอย่างมีประสิทธิภาพและสามารถส่งผลกระทบต่อการใช้ของคู่เช่นกัน โดยปกติบุคคลดังกล่าวไม่รับใช้งานเผยแผ่ ตัวอย่างเช่น เราไม่แนะนำให้คนที่ต้องใช้ออกซิเจนหรือไม่ทำหรือไม่สามารถปฏิบัติภารกิจประจำวันได้โดยปราศจากความช่วยเหลือของผู้อื่นรับใช้เป็นผู้สอนศาสนา และการมีน้ำหนักตัวมากเกินไปสามารถทำให้บุคคลนั้นประสบความยากลำบากอย่างสาหัสกับความเข้มงวดประจำวันของงานเผยแผ่ ดังนั้นผู้นำฐานะปุโรหิตอาจขอให้บางคนลดน้ำหนักก่อนรับรองให้คนนั้นรับใช้ เกี่ยวกับสมรรถภาพทั่วไป แนวทางหนึ่งอาจเป็นว่าคุณควรเดินได้ประมาณวันละหกไมล์ (9 กิโลเมตร) โดยไม่มีปัญหาใด ๆ

หากคุณมีข้อสงสัยเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ อธิการหรือประธานสาขาของคุณสามารถให้คำตอบและแนวทางได้ ■

โดย โรสแมรี เอ็ม. วิคคอม
ประธานปฐมวัยสามัญ

อิทธิพล ของ ดนตรี

การทดลองกับหนูขาวแสดงให้เห็นว่าดนตรีที่เราฟังมีผล
ต่อเรามากเพียงใด

เมื่อดิฉันถามบางคนว่า “คุณทำอะไรได้มาก
ที่สุดเกี่ยวกับปฐมวัย” คำตอบที่ได้ยินบ่อยครั้ง
คือ “เพลง” เนื้อร้องของเพลงปฐมวัยไม่เคย
จากเราไปไหน—แต่ฝังอยู่ในใจเรา ตัวอย่างเช่น
เพลงปฐมวัยต่อไปนี้ ท่านสามารถเติมแต่ละประโยค
ได้หรือไม่

“ฉันพากเพียรเป็น . . .”

“พระบิดาสวรรค์ ทรงอยู่ . . .?”

“พระคัมภีร์มอรมอน . . .”

ขณะเติมแต่ละประโยคให้ครบถ้วน ท่านพบว่า
ตัวท่านกำลังร้องทำนองเพลงไปด้วยหรือไม่

หากเป็นเช่นนั้น นั่นอาจเป็นเพราะดนตรียกระดับ
ความรู้สึกของเรา สัมผัสอารมณ์ของเรา และสร้าง
ความทรงจำ จึงไม่แปลกที่เราหลงการอุทิศพระ-
วิหารด้วยงานวัฒนธรรมเพื่อให้เยาวชนมีส่วนร่วม
ในดนตรีและการเต้นรำที่ยกระดับจิตใจ งานเหล่านี้
ทำให้เรา “ให้ร้องด้วยความชื่นบานถวายแด่
พระเจ้า” และ “ร้องเพลงสดุดีพระสิริแห่ง
พระนามของพระองค์” (สดุดี 66:1-2)

ดนตรีมีผลต่อเราเสมอ

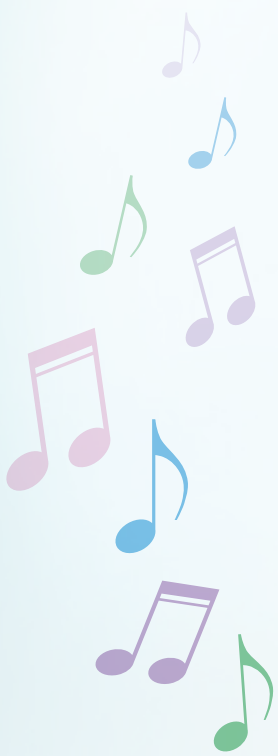
เพื่อความเข้มแข็งของเยาวชน สอนว่า
“ดนตรีมีผลลึกซึ้งต่อความคิด วิญญาณ และ
ความประพฤติของท่าน”¹ ดนตรีสามารถยก
ระดับชีวิตท่านในหลาย ๆ ด้าน แต่สามารถ
เป็นอันตรายได้เช่นกัน ประธานโรมัส เอส.
มอนตันกล่าวว่า “ดนตรีสามารถช่วยให้ท่าน
ใกล้ชิดพระบิดาบนสวรรค์มากขึ้น ท่าน
สามารถใช้เพื่อให้ความรู้ จรรโลงใจ ดลใจ

และรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี จังหวะ
ความรุนแรง และเนื้อร้องของดนตรีสามารถลด
ความละเอียดอ่อนทางวิญญาณ ท่านไม่สามารถ
ยอมให้ความคิดท่านเต็มไปด้วยดนตรีที่ไม่คู่ควร”²
อาจไม่สำคัญว่าท่านตั้งใจฟังเนื้อร้องหรือไม่ แต่
เนื้อร้องที่ใส่มาในทำนองมักเรียนรู้ง่ายและจำง่าย³
จึงไม่แปลกที่เราได้รับการเตือนให้ “เลือกเพลงที่
[เรา] ฟังอย่างพิถีพิถัน”⁴

หนูขาว ดนตรี และการเรียนรู้

การเลือกดนตรีของท่านสามารถส่งผลต่อความ
สามารถในการทำภารกิจให้สำเร็จหรือในการเรียนรู้
ได้ นักวิจัยสองคนสำรวจความสัมพันธ์นี้โดยศึกษา
ผลกระทบของทำนองและจังหวะต่อระบบประสาท
ของหนูขาว เป็นเวลาแปดสัปดาห์ที่หนูขาวกลุ่ม
หนึ่งฟังแต่เพลงวอลซ์ของสเตราส์ (เพลงที่เรียบเรียง
ไว้อย่างไพเราะ) ส่วนกลุ่มสองฟังเพลงที่ไม่ประสาน
กันในลักษณะที่ได้ยินเสียงกลองรัวตลอดเวลา
กลุ่มสามถูกเลี้ยงให้อยู่เงียบ ๆ

หลังจากแปดสัปดาห์ หนูขาวถูกวางไว้ในเข
วงกตเพื่อหาอาหาร หนูในกลุ่มที่สองเดินเปะปะ
เพราะไม่รู้ทิศทาง—“สัญญาณชี้ชัดว่าพวกมันกำลัง
มีปัญหาเรื่องการเรียนรู้”—และใช้เวลาหาอาหาร
มากกว่าตอนเริ่มศึกษาเรื่องนี้ หนูขาวที่ฟัง “เสียง
แปร่งหูไม่เพียงมีปัญหาเรื่องการเรียนรู้และความ
จำเท่านั้น . . . แต่มีการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้าง
ในเซลล์สมองของมันด้วย” การวินิจฉัยของนักวิจัย
น่าสนใจมาก “เราเชื่อว่าหนูขาวกำลังพยายาม

ชดเชยให้กับเสียงดังไม่เป็นจังหวะที่กระหน่ำ
มาไม่หยุด... พวกมันกำลังต่อสู้กับความ
สับสนวุ่นวาย”⁵

อะไรจะเป็น “ความสับสนวุ่นวาย” ใน
ดนตรียุคปัจจุบัน—สิ่งที่อาจขัดขวางเรา
ไม่ให้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ นั่นอาจ
เกี่ยวข้องกับจังหวะและทำนองของดนตรี
(เช่นเดียวกับหนูขาว) หรือกับเนื้อร้องที่ใช้
หรือข่าวสารที่นำเสนอ ประธานบอยด์ เค.
แพคเกอร์ ประธานโคออร์ดิเนตอร์สาวกสิบสอง
กล่าวว่า “สังคมกำลังประสบกับการเปลี่ยนแปลง
ซึ่งยากจะจับเค้าได้ แต่มีผลกระทบ
มากขึ้นทุกขณะ เพราะถือเอาให้ความบันเทิง
ด้วยเหตุนี้ ดนตรีส่วนใหญ่ที่แสดงโดย
นักแสดงยอดนิยมในปัจจุบันจึงดูเหมือน
จงใจปลุกปั่นมากกว่าลอบขจัด ทำให้ตื่น
เต้นมากกว่าล่อมให้สงบ”⁶

เรื่องของเวลาและพระวิญญาณ

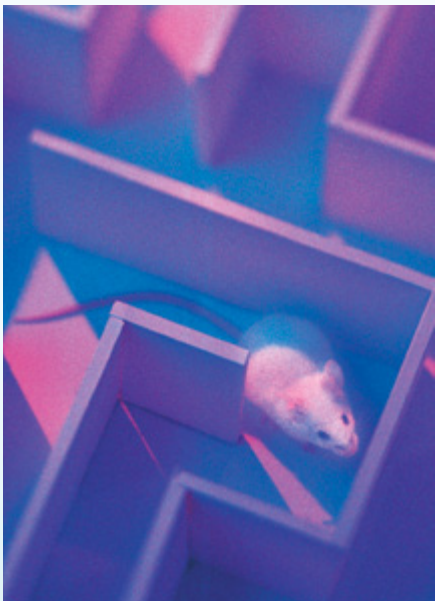
ไม่เพียงทำนองและเนื้อร้องของเพลง
แสบแก้วหูเท่านั้นที่เป็นภัย การฟังเพลง
เช่นนั้นขัดขวางช่วงเวลาอันเจียบสงบที่
ช่วยให้เราคิดได้อย่างชัดเจนและฟังพระ-
วิญญาณ ได้ ใน *The Screwtape Letters*
นวนิยายยอดนิยายของชาวคริสต์ ตัวละคร
ชื่อสครูเทปเป็นตัวแทนของซาตานและ
พยายามนำคนดีมาร่วมอุดมการณ์ของเขา
สครูเทปกล่าวว่า “น่าขันที่มนุษย์มักนึกภาพ
ว่าเราใส่สิ่งต่าง ๆ เข้าไปในความคิดพวก
เขา แต่ความจริงแล้ว ผลงานชั้นยอดของ
เราคือการกันไม่ให้สิ่งต่าง ๆ เข้าไปต่าง
หาก”⁷ โดยแท้แล้ว ซาตานรู้ว่าเขาไม่ต้องใส่
ความคิดไม่ดีให้เราเสมอไปถ้าเราสามารถ
สกัดกั้นเราไม่ให้จดจ่อกับเรื่องของพระ-
วิญญาณได้ “ถ้าท่านฟังเพลงตลอดเวลา
ท่านอาจไม่มีเวลาเจียบ ๆ ให้คิด รู้สึก และ
รับบริการทรงนำทางวิญญาณ”⁸

เราต้องมีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่กับเรา
ตลอดเวลา เพราะเหตุนี้เราฟังเลือกเพลง
ที่เราฟังและงานเต้นรำที่เราเข้าร่วมอย่าง

พิถีพิถัน จงให้พระวิญญาณเป็นผู้นำทาง
ท่าน และเมื่อท่านมีความสงสัยเกี่ยวกับ
ดนตรีที่ท่านฟังหรือสภาวะการณ์ที่ท่านอยู่
จงกล้ากระทำเพื่อให้พระวิญญาณสามารถ
สถิตกับท่านได้ ■

อ้างอิง

1. เพื่อความเข้มแข็งของเยาวชน (จุลสาร, 2011), 22.
2. โทมัส เอส. มอนสัน, *A Prophet's Voice: Messages from Thomas S. Monson* (2012), 77.
3. ดู แจ็ค อาร์. คริสเตียนสัน, อ้างใน “Author's criterion for picking music: does it encourage a proper life style?” *Church News*, 6 พฤษภาคม 1989, 5.
4. เพื่อความเข้มแข็งของเยาวชน, 22.
5. ริชาร์ด ลิปกิน, “Jarring Music Takes Toll on Mice,” *Insight*, vol. 4, no. 14, 4 เมษายน 1988, 58.
6. บอยด์ เค. แพคเกอร์, “ดนตรีที่ถูควรร ความคิดที่ถูควรร,” *เสียงโชนา*, เม.ย. 2008, 33; *New Era*, เม.ย. 2008, 9.
7. ซี. เอส. ลูอิส, *The Screwtape Letters* (1982), 20.
8. เพื่อความเข้มแข็งของเยาวชน, 23.

คำสวดอ่อนวอน จากใจดิฉัน

การยกมาตรฐานสำหรับดนตรีที่ดิฉันฟังช่วยให้ดิฉันรักดนตรีมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

โดย มา. คอนซูเอโล เอ็น.

ดิฉันรักดนตรี และวันของดิฉันดูเหมือนไม่สมบูรณ์หากดิฉันไม่ได้ฟังเพลงหรือร้องเพลง ระยะเวลา ความรักดนตรีของดิฉันเพิ่มขึ้นอย่างมาก และดิฉันได้เรียนรู้บางอย่างซึ่งเปลี่ยนรูปแบบที่ดิฉันใช้และคิดเกี่ยวกับดนตรี

เริ่มตั้งแต่เมื่อดิฉันอ่านพระคัมภีร์ที่พระเจ้าตรัสว่า “เพราะจิตวิญญาณเราเบิกบานในเพลงจากใจ; แท้จริงแล้ว, เพลงจากคนชอบธรรมเป็นคำสวดอ่อนวอนต่อเรา, และจะได้รับตอบด้วยพรบนศิริระพวกเขา” (คพ. 25:12) เมื่อดิฉันอ่านข้อความนั้น ดิฉันจำบางอย่างที่คุณแม่สอนดิฉันได้ ครั้งหนึ่งเมื่อดิฉันกำลังร้องเพลงสวดด้วยกิริยาท่าทางไม่เหมาะสม ท่านเตือนดิฉันว่าเพลงสวดสามารถเป็นคำสวดอ่อนวอนได้และดิฉันต้องร้องเพลงสวดอย่างเหมาะสม ดิฉันคิดว่าข้อนี้ไม่เพียงหมายถึงเพลงสวดเท่านั้นแต่เพลงอื่นที่เราร้องด้วยความปรารถนาอันชอบธรรมด้วย ลองนึกดูว่าพรใดจะมาถึงเราดังพระคัมภีร์กล่าว เมื่อเราร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า

ดิฉันเรียนรู้ความสำคัญของการฟังเพลงที่ดีเช่นกัน หลังจากอ่านพระคัมภีร์ข้อนี้ ดิฉันเริ่มดูรายชื่อเพลงต่าง ๆ ของดิฉันและลบเพลงที่ไม่สนับสนุนคำสอนใน *เพื่อความเข้มแข็งของเยาวชน*

ไม่นานดิฉันก็ต้องตัดสินใจเกี่ยวกับเพลงนอกเหนือจากที่ดิฉันสะสมไว้ วันหนึ่งเมื่ออยู่ในโรงเรียน เพื่อนร่วมห้องคนหนึ่งเริ่มเปิดเพลงไม่ดี ดิฉันรู้สึกไม่ดีเกี่ยวกับเพลงนั้น จึงขอให้เขาเปลี่ยนเพลง เขาเปลี่ยน ดิฉันทราบว่าเราแต่ละคนสามารถมีความกล้าหาญ

แบบเดียวกันได้ในสถานการณ์เหล่านั้น และบางครั้งเมื่อคนอื่นไม่เปลี่ยนเพลงให้เรา เรายังมีอีกทางเลือกหนึ่งนั่นคือ เราสามารถไปที่อื่นได้

ดิฉันทราบว่าโดยผ่านดนตรีที่ดีเราสามารถใกล้ชิดพระบิดาบนสวรรค์มากขึ้นได้ ดนตรีสามารถจรรโลงใจเรา ดลใจเรา อัญเชิญพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้สถิตกับเรา กระตุ้นให้เราทำสิ่งชอบธรรม และช่วยเราต้านทานการล่อลวงของปฏิปักษ์ (ดู *เพื่อความเข้มแข็งของเยาวชน* [จุลสาร, 2011], 22–23)

จำไว้ว่าเมื่อเราร้องเพลงของคนชอบธรรม เท่ากับเรากำลังสวดอ่อนวอนพระบิดาในสวรรค์ของเรา ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในเมโทรมะนิลา ฟิลิปปินส์

เลือกเพลงที่ดี

“ดนตรีมีผลลึกซึ้งต่อความคิด วิญญาณ และความประพฤติของท่าน

“จงเลือกเพลงที่ท่านฟังอย่างพิถีพิถัน จงเอาใจใส่ว่าท่านรู้สึกอย่างไรเมื่อท่านฟัง เพลงบางเพลงแฝงไว้ด้วยข่าวสารชั่วร้ายและบ่อนทำลาย อย่างฟังเพลงที่ส่งเสริมการผิดศีลธรรมหรือยกย่องการใช้กำลังผ่านเนื้อเพลง จังหวะ หรือความรุนแรง อย่าฟังเพลงที่ใช้ภาษาหยาบคายหรือจาบจ้วงหรือส่งเสริมปฏิบัติการชั่วร้าย เพลงเช่นนั้นสามารถลดความรู้สึกละเอียดอ่อนทางวิญญาณของท่านได้”

เพื่อความเข้มแข็งของเยาวชน (จุลสาร, 2011), 22.

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม
การศึกษาก็เป็นสิ่งจำเป็น

เรียน ที่ไหนก็ได้

ผ่าน ผนัง บาง ๆ

เราไม่รู้จนกระทั่งหลังจากนั้นว่า เมื่อเราสอนพระกิตติคุณให้ครอบครัวหนึ่ง เรากำลังสอนเพื่อนบ้านที่อยู่ติดกับพวกเขาด้วย

โดย โมนิกา การ์เซีย อาตัมส์

เราเป็นซิสเตอร์ผู้สอนศาสนาและกำลังแบ่งปันพระกิตติคุณกับผู้หญิงคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตเรียบง่ายตรงเชิงเขาขนาดใหญ่ ใกล้ที่ทิ้งขยะของเมืองเล็ก ๆ แถบชานเมือง อาซุนซีออน ปารากวัย

โซเลแดดกับออสการ์สามีเธออาศัยอยู่ในห้องหนึ่งของบ้านทรงแคบยาวหลังหนึ่ง ซึ่งเป็นห้องแถวเชื่อมต่อกันและกันไว้ด้วยผนังบางมาก แต่ละห้องมีที่อยู่เล็กนิดเดียว กับหน้าต่างหนึ่งบาน ประตูหนึ่งบาน โต๊ะหนึ่งตัว และเตียงหนึ่งหลัง มีสิ่งปลูกสร้างแบบนี้หลายหลังในย่านนั้น สร้างจากไม้ หลังคามุงหญ้าและพื้นเป็นดิน ดินเหนียวที่อุดอยู่ตามรอยแตกกันความหนาวเย็นได้บ้าง

โซเลแดดฟัง

โซเลแดดเป็นแม่ของลูกเล็ก ๆ สามคน เธออายุยังน้อย—และงานล้นมือ ทั้งหมดที่เธอทำคือดูแลบ้านและความต้องการในแต่ละวันของลูก ๆ แต่ดูเหมือนเธอยินดีต้อนรับการเยี่ยมเยียนของเราและรู้แจ้งชัดว่าเธอต้องการพระผู้เป็นเจ้าในชีวิตเธอ

โซเลแดดแสดงความคิดและความรู้สึกของเธออย่างอิสระ เธอตกหลุมรักและหนีออกจากบ้านมากับออสการ์แม่พ่อแม่ไม่

เห็นด้วย เธอกับสามีไม่ได้เรียนหนังสือ ไม่มีงานทำ และอนาคตของพวกเขาเลือนราง เธอสงสัยว่าพระผู้เป็นเจ้าทอดทิ้งเธอและพระองค์กำลังลงโทษพวกเขาเพราะพวกเขาเลือกไม่ดีหรือไม่

ออสการ์ไร้ขายของระดับเล็ก ๆ น้อย ๆ ตามบ้านเพื่อพยายามช่วยให้ครอบครัวอยู่รอด วันไหนขายดี เขาจะซื้ออาหาร และบางครั้งซื้อของฝากเล็ก ๆ น้อย ๆ มาให้ลูก

วันไหนขายไม่ดี เขามักจะกลับบ้านด้วยความสลดหดหู่ โกรธ และเมา

เรารู้สึกเป็นเรื่องยากที่จะช่วยพวกเขารับมือกับข้อกังวลทางโลกมากมาย แต่เรารู้สึกเช่นกันว่าพระวิญญูณกระตุนเราให้รัก และสอนพวกเขาต่อไปแม้บางครั้งพวกเขาแทบไม่ก้าวหน้า หลังจากการเยี่ยมอีกหลายครั้งและหลังจากสวดอ้อนวอนอย่างจริงจัง ในที่สุดเรารู้สึกว่าต้องให้เวลาพวก

เขาสักกระยะเพื่อพิจารณาสิ่งที่เราสอนไปแล้ว ศึกษาพระคัมภีร์มอรมอน และสวดอ้อนวอนด้วยตนเอง

เราอธิบายข้อกังวลของเราให้โซเลแดดฟัง เธอเสียใจมาก เธอรู้สึกที่เรากำลังทอดทิ้งครอบครัวเธอ เธอบอกเราด้วยว่าพวกเขา กำลังจะมีลูกคนที่สี่และไม่รู้จะอยู่รอดได้อย่างไร เธอบอกเราด้วยความโกรธว่าจะไปจากที่นี่และไม่กลับมาอีก

ฮวนฟังอยู่ด้วย

อย่างไรก็ดีเราไม่รู้ว่าฮวนเพื่อนบ้านที่อยู่ติดกันฟังสิ่งที่เราสอนผ่านผนังห้องมาตลอด เขาอายุยังน้อย อยากรู้ อยากเห็น และซื่ออายุมาก เมื่อเขาฟัง เขามีคำถามมากมายเกี่ยวกับแผนแห่งความรอด พระคัมภีร์มอรมอน และการกลับใจ เขาถึงกับเย้ยพระคัมภีร์มอรมอนของโซเลแดดไปอ่านและสวดอ้อนวอนเกี่ยวกับทั้งหมดที่เขาฟังอยู่เงียบ ๆ มาตลอด

หลายวันผ่านไป ฮวนเริ่มกังวลใจเมื่อเราไม่กลับมาสอนโซเลแดดกับออสการ์ แต่แล้วคืนหนึ่งขณะพายุฤดูหนาวกำลังตั้งเค้า เขาถามโซเลแดดว่าเราอยู่ที่ไหนและเขาจะติดต่อเราได้อย่างไร เธอบอกว่าเธอไม่รู้ เขาเริ่มร้องไห้และแสดงประจักษ์พยานต่อเธอถึงความจริงในข่าวสารของเรา เขาวิ่งฝ่าพายุในคืนนั้นเพื่อตามหาเราขณะฝนเทลงมาจนท้องถนนเจิ่งนองไปด้วยน้ำโคลน

หลายชั่วโมงต่อมา เขายังคงค้นหาเราทั้งเหนื่อยและหนาว เขาเริ่มสวดอ้อนวอนขณะเดินฝ่าความมืด โดยสัญญากับพระบิดาในสวรรค์ว่าถ้าพระองค์จะทรงช่วยให้เขาพบเรา เขาจะรับบัพติศมาและรับใช้พระองค์ตลอดวันเวลาของชีวิตเขา ระหว่างนั้นโซเลแดดประทับใจประจักษ์พยานของฮวน เธอเริ่มสวดอ้อนวอนขอให้เรากลับมาฮวนกลับเข้าบ้านแต่ยังสวดอ้อนวอนต่อไป

และอ่านพระคัมภีร์มอรมอนเป็นเวลาสองวันติดต่อกัน โซเลแดดสวดอ้อนวอนอย่างจริงจังเช่นกันและพูดคุยกับออสการ์ ทั้งคู่เริ่มอ่านพระคัมภีร์มอรมอนด้วยกัน

พระบิดาบนสวรรค์ทรงสดับฟัง

สองวันหลังจากเกิดพายุ ขณะที่ดิฉันกับคู่หูเข้าสวดอ้อนวอน เราารู้สึกว่าต้องกลับไปที่บ้านเล็ก ๆ หลังนั้นตรงเชิงเขา เราไปทันที และเมื่อมาถึง เราได้รับการต้อนรับด้วยน้ำตาแห่งความสุขและความตื่นเต็นของโซเลแดด ออสการ์ ลูก ๆ ของพวกเขา และฮวน พวกเขาเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้เราฟัง นับจากนั้นเป็นต้นมา ทุกคนกระตือรือร้นกับการเรียนพระกิตติคุณ ไม่นานฮวนก็รับบัพติศมา และอีกไม่นานโซเลแดดกับออสการ์ก็ทำตาม

ดิฉันจำได้ในขณะที่สงสัยว่าทำไมเรารู้สึกแรงกล้าว่าต้องสอนต่อทั้งที่โซเลแดดกับออสการ์ให้การตอบรับไม่ดี ดิฉันจำได้ว่าสงสัยที่ทำไมเราจึงรู้สึกว่าต้องรีบกลับไป ทั้งที่เราถูกไล่ออกมาด้วยความโกรธ แต่เมื่อดิฉันเห็นปิตที่เข้ามาในชีวิตของฮวน จากนั้นเข้ามาในครอบครัวของโซเลแดดกับออสการ์ ดิฉันทราบอย่างไม่เฉพาะฮวนเท่านั้นที่ฟังผ่านผนังบาง ๆ แต่พระบิดาบนสวรรค์ทรงฟังคำสวดอ้อนวอนจากเราแต่ละคนเช่นกัน คำสวดอ้อนวอนที่มาจากใจ ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

โดย เอ็ลเดอร์
 นีล แอล. แอนเดอร์เซ็น
 แห่งโครัม
 อัครสาวกสิบสอง

เรียนรู้จาก ศาสดาพยากรณ์ ที่มีชีวิต

ขอให้ความสนใจที่เรามีต่อคำแนะนำและคำสอนของ
 เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เหล่านี้จริงจังมากขึ้น ศึกษาค้นคว้า
 และตอบรับมากขึ้นได้หรือไม่?

แน่นอนว่าเรารักประธานโรมัส เอส. มอนสัน ที่ปรึกษาทั้งสอง
 ในฝ่ายประธานสูงสุด และโครัมอัครสาวกสิบสอง แต่ในการ
 แสดงความรักและความภักดีของเรานั้น ข้าพเจ้าอยากถามว่า
 ขอให้ความสนใจที่เรามีต่อคำแนะนำและคำสอนของเจ้าหน้าที่ชั้นผู้
 ใหญ่เหล่านี้จริงจังมากขึ้น ศึกษาค้นคว้าและตอบรับมากขึ้นได้หรือไม่

ฝ่ายประธานสูงสุด—เฮนรี่ บี. อายริงก์, ประธานโรมัส เอส. มอนสัน,
 ดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ

คำถามสี่ข้อที่จะถาม

คิดว่าท่านจะตอบคำถามต่อไปนี้ได้อย่างไร

1. ท่านจะบอกชื่อสมาชิกทั้งสามท่านในฝ่าย
 ประธานสูงสุด และชื่อของแต่ละท่านที่ประกอบ
 กันเป็นโครัมอัครสาวกสิบสองได้หรือไม่ นี่คื
 ชายสิบห้าคนที่ท่านและข้าพเจ้าสนับสนุนใน
 ฐานะศาสตพยากรณ์ ผู้หยั่งรู้ และผู้เปิดเผย
2. ถ้าเราจะรูปภาพของเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เหล่านี้
 ให้ท่านดู ท่านจะจำได้หรือไม่ เราไม่ค่อยให้
 ความสนใจคนที่เราจำไม่ได้หรือไม่รู้จัก
3. ท่านบอกข้าพเจ้าได้หรือไม่ว่าคำแนะนำที่ฝ่าย
 ประธานสูงสุดและโครัมอัครสาวกสิบสองให้
 ไว้เมื่อการประชุมใหญ่สามัญครั้งล่าสุดคือเรื่อง
 ไต ท่านบอกความหวังโยของประธานมอนสัน
 ประธานอายริงก์ และประธานอุคท์ดอร์ฟใน
 ข่าวสารจากฝ่ายประธานสูงสุดของ เลียโฮนา
 ปีนี้ได้หรือไม่
4. บางทีสิ่งที่สำคัญมากกว่านั้นคือ ท่านบอกข้าพ
 เจ้าได้หรือไม่ว่าท่านเพิ่งตัดสินใจเปลี่ยนแปลง
 เรื่องใดในชีวิตอันเนื่องมาจากคำแนะนำที่ได้รับ
 จากชายท่านหนึ่งในสิบห้าท่านนี้

แบบแผนของพระเจ้า

เหตุผลที่คำตอบของเราต่อคำถามเหล่านี้มีความ
 สำคัญมากเป็นเพราะการเรียกและความรับผิดชอบ
 ของฝ่ายประธานสูงสุดและอัครสาวกสิบสอง
 เมื่อใดก็ตามที่มีการจัดตั้งศาสนจักรของพระเจ้า
 พระเจ้าทรงเรียกศาสดาพยากรณ์และอัครสาวก
 พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “ท่านไม่ได้เลือกเรา แต่เรา
 ได้เลือกพวกท่านและแต่งตั้งท่าน” (ยอห์น 15:16)
 การแต่งตั้งดังกล่าวนำพลังอำนาจทางวิญญาณ
 และความรับผิดชอบอันศักดิ์สิทธิ์มาสู่คนเหล่านี้—
 พลังอำนาจที่จะรู้และเป็นพยาน ความรับผิดชอบ
 ในการสอนและให้พร การแต่งตั้งดังกล่าวยังนำ
 ความรับผิดชอบและสัญญาามาสู่เราทุกคนเช่นกัน

การเปิดเผยซึ่ง หลังไหลมาอย่าง ต่อเนื่อง

“เรามีพระคัมภีร์ไบเบิล พระคัมภีร์มอรมอน พระคัมภีร์หลักคำสอนและพันธสัญญา แต่พระคัมภีร์ทั้งหมดนี้ หากปราศจากพระวจนะที่มีชีวิตและการเปิดเผยซึ่งหลังไหลมาอย่างต่อเนื่องจากพระเจ้า ย่อมไม่อาจนำผู้เข้าสู่อาณาจักรซีเลสเชียลของพระผู้เป็นเจ้าได้ ...

“แน่นอน บันทึกทั้งหมดนี้มีคุณค่าอย่างหาที่สุดมิได้ ไม่ว่าจะประเมินค่าอย่างไรก็ไม่สูงเกินไป ไม่ว่าจะศึกษาอย่างลึกซึ้งเพียงไหนก็ไม่ถือว่ามากเกินไป ลำพังบันทึกเหล่านี้ รวมถึงความสว่างทั้งหมดที่บันทึกเหล่านี้ให้ ก็ยังไม่เพียงพอที่จะชี้แนะลูกหลานมนุษย์และนำพวกเขาเข้าสู่ที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้าได้ เพื่อให้ได้รับการนำเช่นนั้นจำเป็นต้องมีฐานะปุโรหิตที่มีชีวิตและการเปิดเผยอย่างต่อเนื่องจากพระผู้เป็นเจ้ามาสู่ผู้คนตามสภาวะการณ์ซึ่งวางพวกเขาไว้”²

ประธานจอร์จ คิว. แคนนอน (1827–1901), ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานสูงสุด, *Gospel Truth: Discourses and Writings of George Q. Cannon*, comp. Jerreld L. Newquist (1987), 252.

เรามีความรับผิดชอบที่จะฟังและทำตาม เรามีสัญญาว่าเราจะตามมาขณะเราเชื่อและทำตาม ถ้อยคำของพวกท่าน

เมื่อพระเจ้าทรงเรียกสานุศิษย์สิบสองคนในทวีปอเมริกาหลังการฟื้นคืนพระชนม์ พระองค์ทรงสอนผู้คนว่า “เจ้าเป็นสุขแล้วหากเจ้าจะใส่ใจถ้อยคำของคนสิบสองคนนี้ซึ่งเราเลือกมาจากบรรดาพวกเจ้าเพื่อให้ปฏิบัติต่อเจ้า, และให้เป็นผู้ใช้ของเจ้า” (3 นิไฟ 12:1) ในสมัยเรา ในยุคที่ยากลำบากมาก พระเจ้าทรงสัญญากับวิสุทธิชนว่า “หากผู้คนของเราจะสดับฟังเสียงของเรา, และเสียงผู้ใช้ของเรา ผู้ที่เรากำหนดไว้ให้ นำผู้คนของเรา, ดูเถิด, ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, พวกเขาจะไม่ย้ายออกจากที่ของพวกเขา” (คพ. 124:45)

นี่คือแบบแผนของพระเจ้า พระองค์ทรงเรียกชาย 15 คนจาก “คนธรรมดาสามัญ”¹ และประสาทพรให้ท่านเหล่านั้นด้วยฤทธานุภาพและพลังอำนาจในการนำและกำกับดูแลพวกเรา เราไม่ได้ถูกบังคับ

ให้เชื่อฟัง ไม่มีการบีบบังคับแต่อย่างใด แต่ถ้าเราจะเอาใจใส่ถ้อยคำของพวกท่าน ถ้าเราจะตอบรับและเต็มใจเปลี่ยนพฤติกรรมของเราดังพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงยืนยันคำแนะนำของพวกท่าน เราจะไม่ถูกย้ายออกจากที่ของเรา—หมายความว่าเราจะยึดราวเหล็กไว้แน่นและจะอยู่อย่างปลอดภัยตลอดไปบนเส้นทางสู่ต้นไม้แห่งชีวิต ■

คัดแปลงจาก *ไฟรัศระบบการศึกษาของศาสนจักร* เมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2007 สองปีก่อน *เอลลเดอร์แอนเดอร์เซ็น* ได้รับเรียก *สุโรว์มอัครสาวกสิบสอง*

อ้างอิง

1. บอยด์ เค. แพคเกอร์ “อัครสาวกสิบสอง” *เลียวไฮนา*, ม.ค. 1997, 6.
2. เกี่ยวกับความสำคัญของศาสนพยากรณ์ที่มีชีวิต ประธานวิลฟอร์ด วูดร็ฟฟ์กล่าวว่า “แม้เราจะมีภารกิจทั้งหมดซึ่งพระผู้เป็นเจ้าเคยประทานแก่นุชน้อยของเรา แม้เราจะมีหนังสือของเอโนค แม้เราจะมีแผ่นจารึกที่ไม่ได้แปลอยู่ตรงหน้าเราในภาษาอังกฤษ แม้เราจะมีบันทึกซึ่งได้รับการผนึกไว้ของนักบุญยอห์นผู้เปิดเผย และการเปิดเผยอื่นทั้งหมด และทุกอย่างกองอยู่ที่นี้สูงหนึ่งร้อยฟุต แต่ศาสนจักรและอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าจะเติบโตไม่ได้ในยุคนี้หรือยุคใดของโลก หากปราศจากพระวจนะที่มีชีวิตของพระผู้เป็นเจ้า” (ดู *คำสอนของประธานศาสนจักร: วิลฟอร์ด วูดร็ฟฟ์* [2004], 203)

โค้วรัมอัครสาวกสิบสอง

บอยด์ เค. แพคเกอร์

แอล. ทอม เพอร์รี่

รัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน

ดัลลีน เอช. โอ๊คส์

เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด

ริชาร์ด จี. สก็อตต์

โรเบิร์ต ดี. เฮลส์

เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์

เดวิด เอ. เบตนาร์

เคเวนทีน แอล. คูก

ดี. ทอดด์ คริสตอฟเฟอร์สัน

นีล แอล. แอนเดอร์เซ็น

การารู้ความจริง แต่
เธอกำลังจะเขียนความจริง
หรือไม่

เขียนให้ถูกต้อง

โดย แจน พินบอร์ฟ
 นิตยสารศาสนจักร
 เรียบเรียงตามเรื่องจริง

“ข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐ” (โรม 1:16)

คาราวางดินสอและจ้องมองแผ่นกระดาษบนโต๊ะเธอ กระดาษว่างเปล่ายกเว้นตรงชื่อของเธอ และรอยยางลบรอยใหญ่ “ฉันควรเขียนอะไร” เธอคิด

ตรงที่นั่นอีกด้านหนึ่งระหว่างทางเดิน ลิลีเพื่อนของเธอกำลังตั้งหน้าตั้งตาเขียน คาราก็มหันหน้าพาดศีรษะไว้บนแขนของเธอ

คาราชอบโรงเรียนใหม่มาก โรงเรียนเป็นอาคารโบสถ์ของอีกศาสนาหนึ่ง และชั้นเรียนใหม่ของเธอลีกพอที่ครูชมิทท์จะมีเวลาช่วยเธอเรื่องคณิตศาสตร์ ทุกวัน หลังจากเรียนคณิตศาสตร์ ครูชมิทท์จะสอนบทเรียนจากพระคัมภีร์ไบเบิล โดยปกติบทเรียนจากพระคัมภีร์ไบเบิลเหมือนกันมากกับสิ่งที่คาราเรียนจากบ้านและในปฐมวัย

แต่สองสามสัปดาห์ก่อนระหว่างเรียนเรื่องบัพติศมา ครูชมิทท์บอกชั้นเรียนว่า ทารกที่สิ้นชีวิตก่อนได้รับบัพติศมาจะไปสวรรค์ไม่ได้ จากนั้นครูบอกว่าลูกคนหนึ่งของเธอเสียชีวิตทันทีหลังจากเขาเกิด เมื่อพูดอย่างนั้นครูทำท่าเหมือนจะร้องไห้

“แต่เด็กที่ตาย จะไปสวรรค์” คาราอยากบอก ถ้าครูชมิทท์ทราบเรื่องนี้ เธออาจจะไม่เสียใจอีก แต่คารารู้สึกอายเกินกว่าจะบอก

หลังเลิกเรียน คาราเล่าให้คุณแม่ฟังเกี่ยวกับสิ่งที่ครูชมิทท์พูด “การรู้ว่าทารกไปสวรรค์เป็นพรอย่างหนึ่งที่เรามีเพราะพระคัมภีร์มอรมอน” คุณแม่บอก คาราหวังว่าสักวันครูชมิทท์จะอ่านพระคัมภีร์มอรมอน เธอปรารถนาจะให้ตนเองกล้าบอกครูเรื่องนี้

ตอนนั้นในบทเรียนวันนี้ ครูชมิทท์บอกชั้นเรียนว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ และพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นองค์เดียวกัน คารานึกถึงตอนที่พระบิดาบนสวรรค์และพระเยซูคริสต์ทรงปรากฏต่อโจเซฟ สมิทท์ในป่าศักดิ์สิทธิ์ เธอรู้ว่าพระองค์เป็นสององค์แยกจากกันและแต่ละองค์มีร่างกาย เธอดีใจที่รู้เรื่องนี้แน่ชัดแม้ก่อนจะพูดกับคุณแม่หรือคุณพ่อเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว

แต่จากนั้นครูชมิทท์พูดว่า “นักเรียนคะ หยิบกระดาษขึ้นมาคนละแผ่นแล้วเขียนสิ่งที่เราพูดคุยกันไปแล้ว”

นั่นเป็นเวลาที่ยังเกิดความรู้สึกไม่สบายท้อง เธออยากทำงานมอบหมายตามที่ครูต้องการ เธอกล้าพอจะเขียนสิ่งที่เธอรู้ว่าเป็นความจริงหรือไม่

คาราค้อมศีรษะลงที่โต๊ะ เธอเริ่มกล่าวคำสวดอ้อนวอนในใจ “ได้โปรดเถิด พระบิดาบนสวรรค์ที่รัก ข้าพระองค์ควรทำอย่างไรดี”

คาราเริ่มรู้สึกสงบและมีสันติสุขในใจแทบจะทันที พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระซิบบอกว่าถ้าเธอเขียนสิ่งที่อยู่ในใจ ทุกอย่างจะราบรื่น

คาราเงยหน้า หยิบดินสอ และเริ่มเขียน *พระบิดาบนสวรรค์และพระเยซูทรงเป็นสองพระองค์แยกจากกัน พระองค์ทรงมีพระวรกายเป็นเนื้อหนังและกระดูกเหมือนเรา พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นวิญญาณที่สามารถพูดกับเราในใจเราได้*

หลังจากเขียนอีกสองสามประโยค คาราก็อ้างดินสอ เธอไม่ทราบว่าคุณครูชมิทท์จะคิดอย่างไรเกี่ยวกับสิ่งที่เธอเขียน แต่เธอรู้สึกมีความสุขที่สามารถบอกให้ครูทราบเรื่องสำคัญและเรื่องจริงบางเรื่อง ■

“จงถ่อมตนและเป็นพยานถึงการฟื้นฟูพระกิตติคุณ... จงกล้าหาญ มีศรัทธาอย่ากลัว วางใจพระเจ้า”

ประธานาธิบดีเทอร์ เอฟ. อูคท์ดอร์ฟ, ที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานสูงสุด, “The Restoration,” *New Era*, ต.ค. 2011, 5.

พระเมษบาลเยชู

อ่อนหวาน ♩ = 86-98

(แบบง่าย)

คำร้องและทำนองโดย แทมมี ไชมิสเตอร์ โรบินสัน
a tempo

mp *rit.*

1. พระ เม- ย บาล
2. พระ เม- ย บาล

เย ชู ฉั่น คือ แกะ ล้ำ ค่า ทรง นำ ทาง ฉั่น ด้วย น้ำ
เย ชู ทรง ฐัก จัก นาม ฉั่น ทรง นับ แกะ ไว้ ครบ ครัน

พระ ทัย ก- รุ ฉา ส- งบ งาม สาย ธาร ทรง นำ ประ ทาน ทุ่ง เขียว
ล้วน รัก เทา เขียม กัน แม้ เพียง หนึ่ง เดียว หาย ไป พลัน ทรง ตาม หา แกะ

rit. *a tempo* 1.

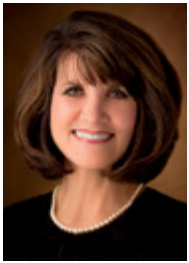
อ้อม หน้า สม บูรณ์ พระ เม- ย บาล เย ชู ทรง รัก ฉั่น
นั้น คิ่น มา

2. *rit.* *p*

ทรง รัก ฉั่น ทรง รัก ฉั่น

© 2001 โดย แทมมี ไชมิสเตอร์ โรบินสัน เรียบเรียง © 2013 Intellectual Reserve, Inc. สงวนลิขสิทธิ์ทุกประการ
อาจทำสำเนาเพลงนี้ไว้ใช้ในบ้านหรือที่โบสถ์ได้โดยไม่หวังผลในเชิงพาณิชย์
ขอให้ระบุหมายเหตุนี้ในสำเนาทุกฉบับ ดูต้นฉบับเพลงนี้ได้ที่ music.lds.org

กันยายน 2013

โดย จิน เอ. สตีเวนส์
ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่าย
ประธานปฐมวัยสามัญ

แบบอย่างที่ดีที่ซื่อสัตย์

“และเด็กเล็กคนหนึ่งจะนำพวกมันไป”
(2 ทิโมธี 2:6)

ในฐานะสมาชิกคนหนึ่งในฝ่ายประธานปฐมวัยสามัญ ดิฉันชอบพบปะเด็ก ๆ ทั่วโลก ทุกแห่งที่ไป ดิฉันพบเด็กที่ยอดเยี่ยมผู้กำลังติดตามพระเยซูคริสต์และดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณอย่างซื่อสัตย์บ่อยครั้งพวกเขา นำครอบครัวและคนอื่น ๆ ในการรักษาพระบัญญัติ

เมื่อเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ท่านหนึ่งไปเยี่ยมวอร์ดหนึ่งในฮ่องกงที่ผู้คนกำลังดิ้นรนหาเลี้ยงครอบครัว ท่านบอกอธิการว่าสมาชิกควรจ่ายส่วนสิบ

อธิการกังวลใจ คนของเขามีอาหารและเงินแทบไม่พอสนองความต้องการอยู่แล้ว

“ถ้าพวกเขาจะจ่ายส่วนสิบ พระเจ้าจะประทานพรพวกเขา” เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ท่านนั้นกล่าว

อธิการคิดครุ่นหนึ่ง จากนั้นจึงพูดว่า “ผมจะพูดกับสมาชิกที่ซื่อสัตย์ที่สุดบางคนของวอร์ดเรา—เด็กปฐมวัยนะครับ!”

วันอาทิตย์ถัดมา อธิการไปเยี่ยมปฐมวัย เขาสอนเด็กเรื่องกฎส่วนสิบ เขาขอให้เด็ก ๆ จ่ายส่วนสิบด้วยเงินที่หาได้ เด็ก ๆ สัญญาว่าจะทำและพวกเขาทำ!

หลายเดือนต่อมา อธิการมีการประชุมกับผู้ใหญ่ใน

วอร์ด เขาบอกว่าลูก ๆ ของสมาชิกเหล่านั้นจ่ายส่วนสิบมาตลอด

“พวกคุณยินดีจ่ายส่วนสิบด้วยไหมครับ” เขาถาม

พวกผู้ใหญ่ชายซึ่งกับแบบอย่างที่ดีซื่อสัตย์ของเด็ก ๆ พวกเขาบอกว่าจะจ่ายส่วนสิบด้วย เพราะเด็กเป็นแบบอย่าง ครอบครัวพวกเขาจึงได้รับพรที่ต้องการ (ดู มาลาคีย์ 3:8-10) ศรัทธาและประจักษ์พยานของทุกคนเติบโต

ไม่ว่าท่านจะอยู่ที่ใด ท่านสามารถนำผู้อื่นด้วยแบบอย่างที่ดีของท่าน จงรักษาพระบัญญัติและติดตามพระเยซูคริสต์ จากนั้นท่านจะเป็นพรแก่ครอบครัวและคนอื่น ๆ

เราสวดอ้อนวอนให้ท่าน เราทราบว่าเป็นเดียวกับเด็ก ๆ ในฮ่องกง แบบอย่างของท่านจะสร้างสวรรค์สิ่งดี! ■

พระวิหารนอว และ คุกคาร์เทจ

มาสำรวจสถานที่สำคัญ
แห่งหนึ่งในประวัติศาสตร์จักร
พร้อมกันเรา!

โดย เจนนิเฟอร์ แมตตี้

ปี คริสต์ศักราช 1841 วิสุทธิชน
จำนวนมากในนอวยากจน แต่
พวกเขาจำเป็นต้องสร้างพระวิหาร
ตามที่พระเจ้ารับสั่ง ผู้ชาย 1,000 กว่าคน
ทำงานสร้างพระวิหาร พวกผู้หญิงเย็บเสื้อผ้า
และทำอาหารให้คนงาน คนจำนวนมาก
เสียสละเพื่อสร้างพระวิหาร พวกเขาตั้งตารอ
พรที่จะได้รับที่นั่น

คุกคาร์เทจ

งานสร้างพระวิหารหยุดชะงักในเดือน
มิถุนายน ค.ศ. 1844 เมื่อศาลาพายุกรณ
โจเซฟ สมิธเสียชีวิต โจเซฟและชายอีก
หลายคนถูกนำไปที่คุกคาร์เทจ วันที่ 27
มิถุนายนคนร้ายกลุ่มหนึ่งบุกไปที่คุก
พวกเขายิงและฆ่าโจเซฟกับไฮรัมพี่ชายท่าน

สร้างพระวิหารเสร็จ

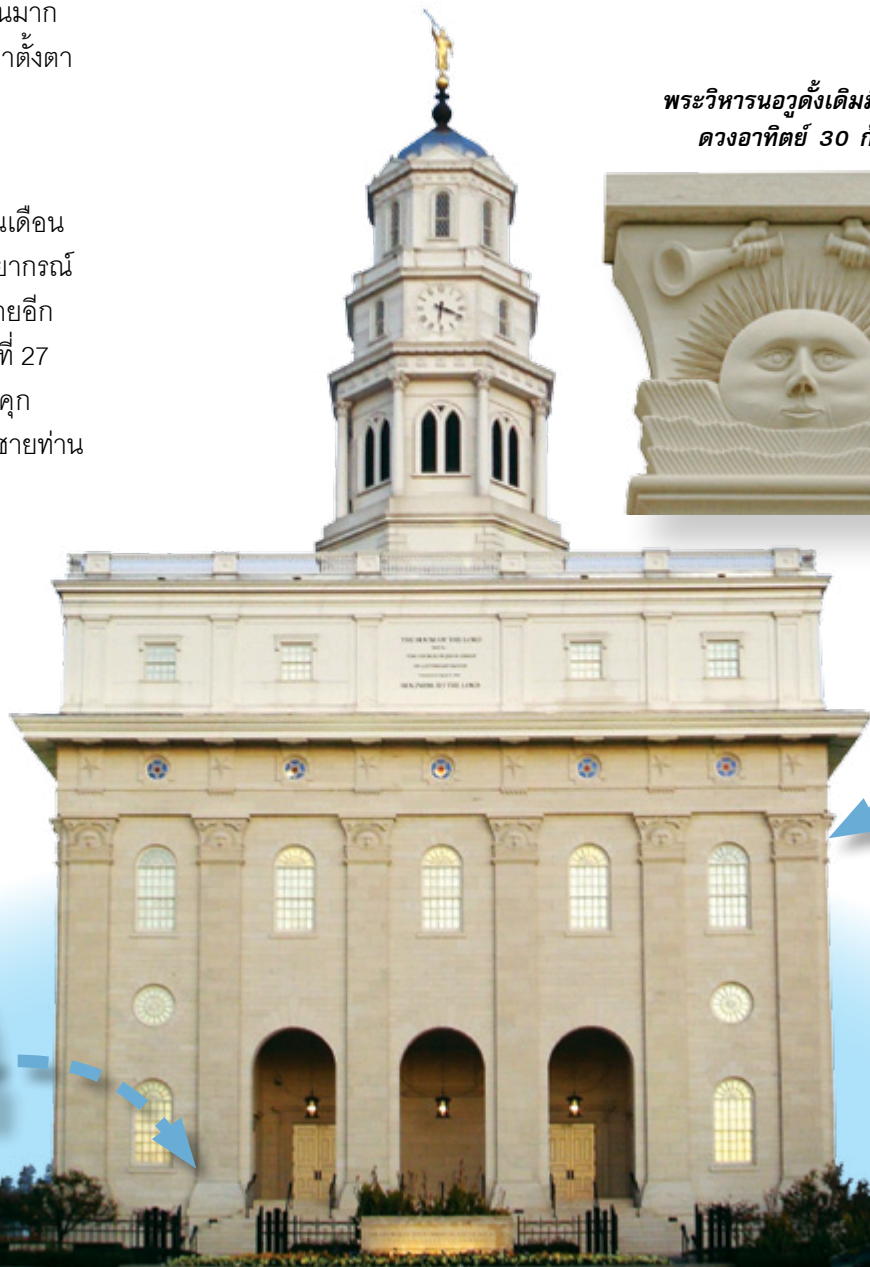
วิสุทธิชนใจสลายเมื่อทราบว่าศาลา
พายุกรณของพวกเขาเสียชีวิต บริคัม ยังก็
ผู้เป็นประธานโครัมอัครสาวกสิบสอง
ทราบว่างานของพระเจ้าจะดำเนินต่อไป

วิสุทธิชนสร้างพระวิหารเสร็จในท้ายที่สุด
ผู้นำศาสนจักรทำงานในพระวิหารทั้งวัน
ทั้งคืนเพื่อวิสุทธิชนจะรับบัพติศมาแทน
บรรพชนได้และรับการฝึกเป็นครอบครัว
นิรันดร์

พระวิหารนอวดั้งเดิมมีหินรูป
ดวงอาทิตย์ 30 ก้อน

รูปแกะสลักพระจันทร์
เสี้ยวบนผนังด้านนอก
ของพระวิหาร

รูปปั้นโจเซฟและไฮรัมหน้าคุกคาร์เทจ “ยามเป็นคน ทั้งสองมีเคยแยกจากกัน, และยามตายคนทั้งสอง ก็มีได้พราวจากกัน!” (คพ. 135:3)

กลุ่มคนร้ายวิ่งขึ้นบันไดนี้ ในคุกคาร์เทจไปหาโจเซฟ กับเพื่อน ๆ ของท่าน

โจเซฟและชาย คนอื่น ๆ อยู่ห้อง ชั้นบนที่คุกแห่งนี้

สร้างพระวิหารขึ้นใหม่

หลังจากวิสุทธิชนออกจากรุ่น พระวิหาร ถูกเพลิงไหม้และทอร์นาโดทำลาย ในปี ค.ศ. 1999 ประธานกอร์ดอน บี. ลิงค์ลีย์ (1910–2008) ประกาศว่าจะสร้างพระวิหาร นอวูอีกครั้งตรงที่เดิม ปัจจุบัน ท่านจะเห็นพระวิหารที่สวยงามแห่งนี้ เหมือนย้อนกลับไปสมัยทศวรรษ 1840 ■

เหตุใดจึงสำคัญที่ต้อง มีทั้งพระคัมภีร์ไบเบิลและ พระคัมภีร์มอรมอน

โดย เอ็ดเดอร์แอล. ทอม เพอร์รี่

แห่งโครัม
อัครสาวกสิบสอง

สมาชิกโครัม
อัครสาวกสิบสอง
เป็นพยานพิเศษ
ของพระเยซูคริสต์

เพื่อแจ้งผู้ดูแล, แกรี่, แอล, แดพ, ไม่นุญาตให้ทำสำเนา

ทั้งพระคัมภีร์ไบเบิลและ
พระคัมภีร์มอรมอนจำเป็น
ต่อความรอดของเรา

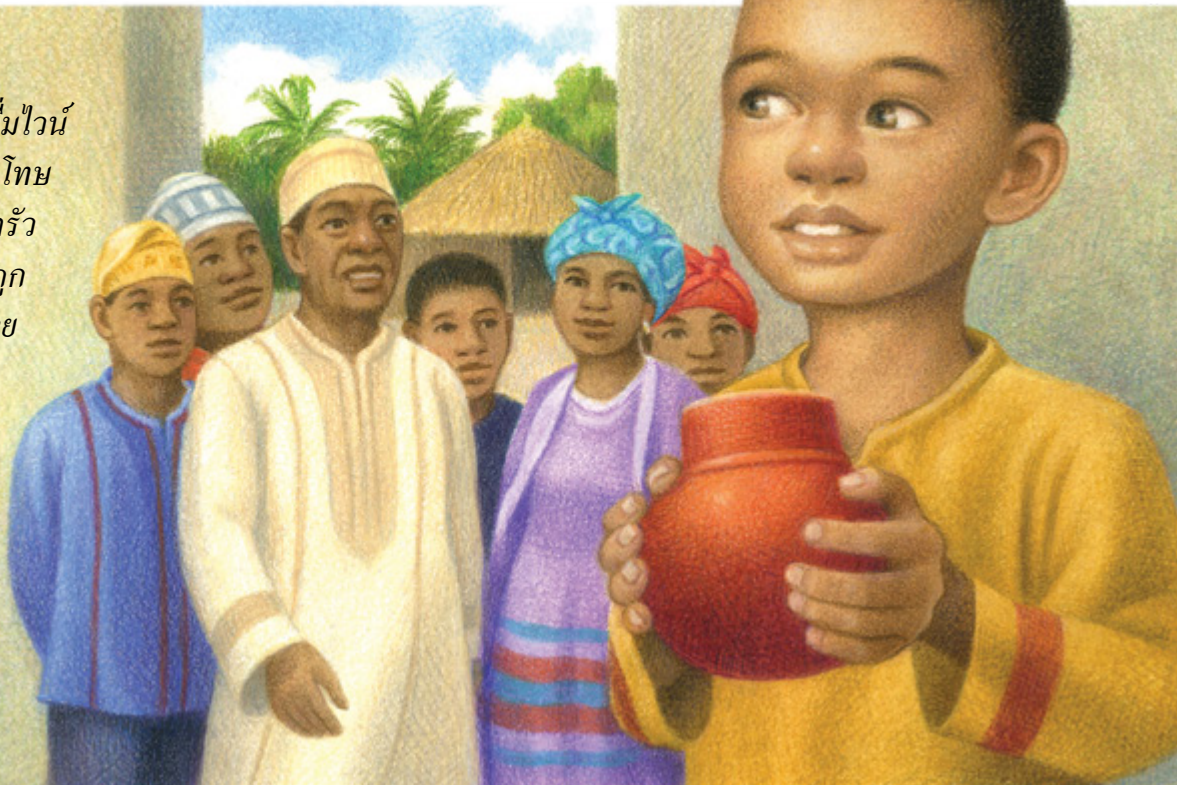
นับเป็นพรอย่างยิ่งที่มีเรื่องราว
พระพันธกิจของพระเจ้าและพระผู้
ช่วยให้รอดของเราประกาศไว้ใน
พระคัมภีร์มอรมอนเพื่อเพิ่มพยานที่
สองให้แก่หลักคำสอนที่ประกาศไว้
ในพระคัมภีร์ไบเบิล

พระคัมภีร์ทั้งสองเล่มจำเป็น
ต่อการสอนและการเรียนของเรา
เกี่ยวกับหลักคำสอนที่สมบูรณ์
ครบถ้วนของพระคริสต์

ผมเลือก สิ่งที่ต้อง

โดย เอเคน บี. อายุ 7 ขวบ, ไนจีเรีย

ถ้าผมไม่ยอมตีไม้ไผ่
ผมอาจถูกลงโทษ
และครอบครัว
ผมอาจจะถูก
ลงโทษด้วย

“จงเรียนรู้ในวัยเยาว์ของลูกที่จะรักษา
พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้า”
(แอสมา 37:35)

พมกับครอบครัวไปเที่ยวหมู่บ้าน
คุณพ่อคุณแม่ของผมเพื่อ
ฉลองปีใหม่ สามปีแล้วตั้งแต่
เราไปเที่ยวที่นั่นครั้งสุดท้าย และเราตั้งตา
รอพบเพื่อน ๆ และสมาชิกครอบครัวอีกครั้ง
เมื่อเรามาถึง เราได้รับการต้อนรับอย่างมี
ความสุข

เมื่อถึงคืนก่อนปีใหม่ เราไปร่วมพิธีประจำ
ปีกับคนอื่น ๆ เพื่อขอความคุ้มครอง ชีวิต
ยืนยาว และความรุ่งเรืองให้แก่ลูกชายคน
โตของแต่ละครอบครัว ผมเป็นลูกชายคน

โตในครอบครัว ผมทราบมาว่าทุกคนที่เข้า
ร่วมจะต้องตีไม้ไผ่อันเป็นส่วนหนึ่งของพิธี
ผมกังวลมาก ผมทราบว่าถ้าผมตีไม้ไผ่
จะผิดต่อพระเจ้าแห่งปัญญา แต่ผมทราบ
เช่นกันว่าถ้าผมไม่ตีไม้ไผ่ ผมอาจจะถูก
ลงโทษฐานขาดความเคารพยำเกรง—และ
ครอบครัวผมอาจจะถูกลงโทษด้วย แต่
แล้วผมก็นึกถึงสิ่งที่คุณแม่สอนผมว่า
เมื่อลูกรู้สึกตัวว่าอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่
สามารถควบคุมได้ ลูกควรสวดอ้อนวอน
พระบิดาบนสวรรค์และขอให้พระองค์ทรง
ช่วยลูก

ผมสวดอ้อนวอนในใจ “พระบิดาบน
สวรรค์ โปรดทรงให้พระวิญญาณของพระ-

องค์นำทางข้าพระองค์และช่วยข้าพระองค์
ทำสิ่งถูกต้องด้วยเถิด”

เมื่อถึงเวลาที่ผมต้องตีไม้ไผ่ ผมหนักใจ
มาก แต่ผมพูดเสียงดังฟังชัดว่า “ร่างกาย
ผมเป็นวิหาร ผมจะไม่ฝ่าฝืนพระเจ้าแห่ง
ปัญญา” ผมบอก

ผู้ใหญ่บ้านประหลาดใจมาก เขาหันมา
มองผมและพูดว่า “ดูเหมือนหนูจะมั่นใจ
มากในสิ่งที่ทำอยู่ เราอยากฟังความเห็น
ของหนูมากกว่านี้ ช่วยบอกเราหน่อย”

ผมกับครอบครัวไม่ถูกลงโทษ และ
ศรัทธาของเราเข้มแข็งขึ้น ผมทราบว่า
พระบิดาบนสวรรค์ทรงช่วยให้ผมกล้า
เลือกสิ่งถูกต้อง ■

หน้าหนึ่งของหนู

ผมรักคุณแม่มาก
และชอบช่วย
ท่านล้างจาน
ผมสวดอ้อนวอน
ให้คุณพ่อด้วย
ผมทราบว่าพระ-
บิดาบนสวรรค์

ทรงบอกเราว่า “อย่าตีคนอื่น อย่าล้อชื่อคนอื่น
และอย่ารังแกสัตว์ตัวเล็ก ๆ”

ยา-เซ ซี. อายุ 4 ขวบ, ใต้หวัน

พริ้นซ์กับพี่สาวอ่านพระคัมภีร์ระหว่างการสังสรรค์
ในครอบครัว

ระหว่างการสังสรรค์ในครอบครัว ผม
ชอบให้ข้อคิดจากพระคัมภีร์และกล่าว
คำสวดอ้อนวอน ผมชอบเพื่อน
ปฐมวัยของผมและชอบเลี้ยงนกพิราบ
ผมอยากไปพระวิหารนอวู อิลลินอยส์
สักวัน ผมอยากเป็นผู้สอนศาสนาด้วย
ผมรักครอบครัวมาก! ผมทราบว่า
ศาสนจักรแท้จริง และผมรักพระคัมภีร์
มอรมอน

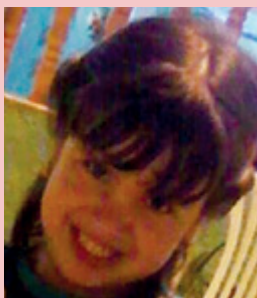
พริ้นซ์ เอ็ม. อายุ 9 ขวบ,
ฟิลิปปินส์

มากาเรนา จี. อายุ 8 ขวบ, ชิลี

สุขสันต์วันเกิด, โดย
เจมส์ ซี. อายุ 5 ขวบ,
เปรู

หนูรู้ว่าพระเยซูคริสต์ทรงพระชนม์
พระองค์ทรงรักเรา และศาสนจักร
แท้จริง เรื่องต้นไม้แห่งชีวิตสอนว่า
ถ้าเราทำตามพระกิตติคุณ เราจะมี
ความสุข
มานูเอลิส อาร์. อายุ 5 ขวบ,
เวเนซุเอลา

ซาราห์ จี. อายุ 6 ขวบ,
กัวเตมาลา

พากเพียร์เป็นเหมือนพระเยซู

เมื่อผมออกจากโรงเรียนวันหนึ่ง ข้า
ของทุกอย่างของผมถูกเทออกจากเป้สะพายหลัง
และของเล่นที่ผมมีอยู่ในนั้นหายไป ผมคิดว่า
เพื่อนเอาของเล่นไปเพราะเขาขอซื้อจากผมตอน
เข้าวันนั้น ผมเสียใจเพราะนั่นหมายความว่าเรา
ไม่ใช่เพื่อนกันอีกต่อไป ค่ะนั่นผมสวดอ้อนวอน
ขอให้คนที่เอาของเล่นของผมไปเข้าใจว่าเขาทำ
ผิดและนำมาคืนให้ผม วันรุ่งขึ้นที่โรงเรียนเพื่อน
ของผมเอาของเล่นมาให้คืนและขอให้ผมยกโทษให้
เขาเพื่อเราจะได้เป็นเพื่อนกันอีก ผมมีความสุข
มาก และผมยกโทษให้เขา ผมขอบพระทัยที่
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงช่วยผมกับเพื่อนให้ทำ
สิ่งถูกต้อง ผมรู้ว่าผมสามารถสวดอ้อนวอน
พระบิดาบนสวรรค์ได้ตลอดเวลาและพระองค์
จะทรงช่วยผม

แบรนดอน เอ. อายุ 8 ขวบ, เม็กซิโก

ครั้งหนึ่งหนูกับ
คุณแม่พาพี่ชาย
ไปสนามบีน
เพราะพวกเขา
จะไปเที่ยว เรา
เจอรถติดมาก
และเรากลัวว่า

วันหรือสองวัน
ก่อนที่หนูจะรับ
บัพติศมาและ
การยืนยัน หนูมี
ไขและรู้สึกไม่
ดีเลย หนูไม่
อยากเลื่อนบัพ-

ติศมา หนูรู้สึกว่าควรไปรับบัพติศมาตามวันที่
กำหนด ญาติกับเพื่อน ๆ หลายคน บางคน
ไม่เป็นสมาชิกศาสนจักร มาร่วมพิธีบัพติศมา
ของหนู เมื่อหนูรับบัพติศมา ไขลดทันทีและ
หนูรู้สึกดีขึ้นมาก วันนั้นหนูรู้สึกถึงพระวิญญาณ
บริสุทธิ์แรงกล้ามาก หนูขอบพระทัยที่หนูรับ
บัพติศมาได้และได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์
ซารา เอ็ม. อายุ 8 ขวบ, สเปน

พวกเขาจะตกเครื่องบิน คุณแม่รู้สึกไม่ดีเลย
ตอนนั้นหนูสวดอ้อนวอน หนูมีศรัทธาว่าจะได้
รับคำตอบ เราพาพี่ชายไปขึ้นเครื่องทันเวลา!
หนูทราบว่พระบิดาบนสวรรค์ทรงได้ยินคำ
สวดอ้อนวอนของหนู
ซารา พี. อายุ 11 ขวบ, อิตาลี

มิลตันกับคุณพ่อในวันบัพติศมาของเขา

ผมจะจดจำวันบัพติศมาของผมตลอดไปเพราะ
เป็นวันสำคัญที่สุดของชีวิตผม นั่นเป็นวันที่ผม
ทำพันธสัญญากับพระบิดาบนสวรรค์ ผมทราบ
ว่าพระบิดาบนสวรรค์และพระบุตรของพระองค์
พระเยซูคริสต์ทรงพระชนม์และทรงรักเรามาก
ผมขอไปพระวิหาร แม้จะยังเข้าไปในนั้นไม่ได้
มิลตัน แอรัน วี. อายุ 10 ขวบ, เอกวาดอร์

เด็กปฐมวัยจาก
วอร์ดโมเนย์
สเตคแกวงกา
เอกวาดอร์
รักการเรียนรู้
พระกิตติคุณ

ฉันจะรับใช้พระเจ้าด้วยสุดใจ พลัง ความนึกคิด และผละกำลังของฉัน

วันหนึ่งช่วงหยุดพัก อีซาเบลเห็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งกำลังร้องไห้เพราะมีคนพูดไม่ดีกับเธอ อีซาเบลรู้สึกเห็นใจจึงเดินเข้าไปปลอบเด็กผู้หญิงคนนั้น “อยากมาเล่นด้วยกันไหม” เธอถาม

วันนั้น อีซาเบลรับใช้ด้วยใจของเธอ เธอทำตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์ และแสดงความรักต่อคนที่ต้องการความรัก เราสามารถแสดงความรักต่อพระบิดาบนสวรรค์ได้โดยรับใช้ผู้อื่นด้วยใจ พลัง ความนึกคิด และผละกำลังของเรา เราสามารถรับใช้ด้วยความทุ่มเทเต็มที่!

เรารับใช้ด้วยใจเราอย่างไร เราสามารถรับใช้ด้วยใจเราโดยแสดงความรักความเมตตาต่อผู้อื่น เราสนใจสิ่ง

รับใช้อย่างเมกบาน เรากำลังรับใช้ด้วยใจของเรา

เรารับใช้ด้วยความนึกคิดของเราอย่างไร เราสามารถรับใช้ด้วยความนึกคิดของเราได้โดยคิดหาวิธีช่วยผู้อื่น เมื่อเราเห็นความต้องการของคนรอบข้างและคิดว่าเราจะทำอะไรได้บ้างเพื่อช่วยเขา นั้นแสดงว่าเรากำลังรับใช้ด้วยความนึกคิดของเรา

เรารับใช้ด้วยพลังและผละกำลังของเราอย่างไร การรับใช้ด้วยพลังและผละกำลังของเราอาจจะเป็นการทำงานเล็กๆ น้อยๆ และทำงานขยันขันแข็งเพื่อช่วยผู้อื่น เราสามารถเป็นพรและรับใช้ผู้สูงอายุได้บ่อยๆ โดยทำสิ่งที่พวกเขาทำได้ลำบาก ■

มาคุยกันเถิด

ให้ครอบครัวตัดสินใจทำบางสิ่งบางอย่างด้วยกันขณะรับใช้ด้วยสุดพลังของท่าน อธิบายว่าเมื่อใดก็ตามที่เรารับใช้ผู้อื่น เรากำลังรับใช้พระบิดาบนสวรรค์

รับใช้ด้วยความทุ่มเทเต็มที่

เลือกวิธีหนึ่งที่ท่านประสงค์จะรับใช้จากแต่ละด้านที่ให้ไว้ข้างล่างหรือคิดขึ้นมาเอง
หลังจากรับใช้อย่างหนึ่งเสร็จแล้ว ให้ระบายสีในรูปที่อยู่ติดกับคำอธิบาย

ใจ

ความนึกคิด

พลังและพลังกำลัง

บอกคุณพ่อคุณแม่หรือพี่น้องว่าท่านรักพวกเขา

เขียนจดหมายถึงคุณปู่คุณย่าคุณตาคุณยาย

เมื่อคุณพ่อคุณแม่ขอให้ท่านทำบางอย่าง จงตั้งใจทำอย่างพากเพียร

ทำสิ่งที่แสดงน้ำใจต่อคนอ้างว้างโดดเดี่ยว ยิ้มให้บางคน

อาสาเป็นคนสอนการบ้านให้น้องชายหรือน้องสาว

ช่วยพี่น้องทำงานบ้าน

เพลงและพระคัมภีร์

- “ถูกเรียกให้รับใช้,” หนังสือเพลงสำหรับเด็ก, 94
- หลักคำสอนและพันธสัญญา 59:5

ช่วยวางแผนโครงการบำเพ็ญประโยชน์ของครอบครัว

กวาดใบไม้ ถอนวัชพืช หรือทำงานอื่น ๆ เพื่อช่วยครอบครัว

พระเยซูทรงทำให้พายุสงบ

โดย ชาร์ลอตต์ เม เชพเพิร์ด, ยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

วันหนึ่งเมื่อพระเยซูและเหล่าสานุศิษย์อยู่บนเรือ
เกิดพายุร้าย

คลื่นซัด ลมแรง เหล่าสานุศิษย์ตกใจมากกลัวว่าเรือจะล่ม

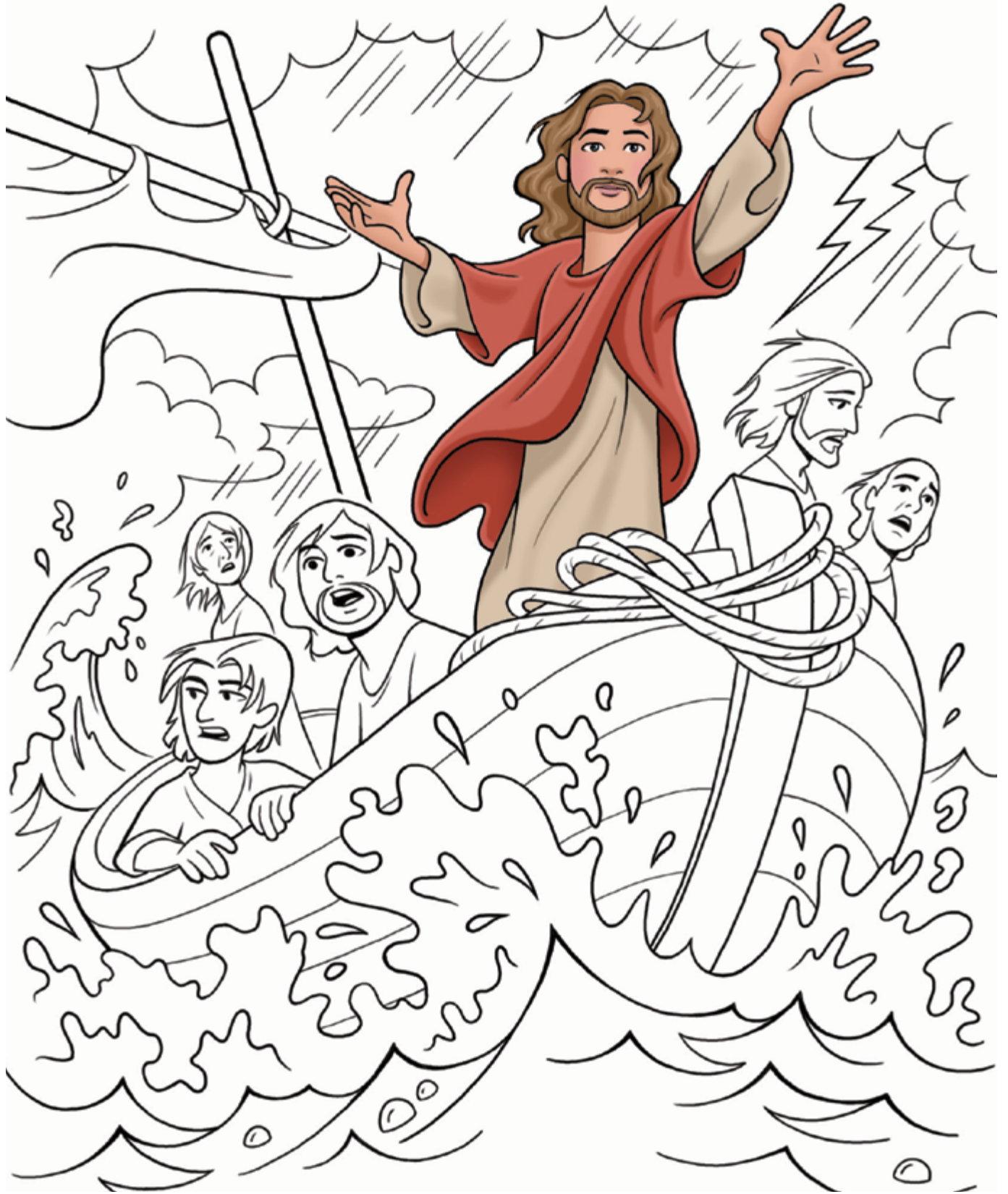
เหล่าสานุศิษย์มองหาพระเยซู พวกเขาพบพระองค์
ทรงหลับอยู่ “ช่วยพวกเราด้วย!” พวกเขาร้อง
“พวกเจ้ากลัวทำไม” พระเยซูตรัสถาม

พระเยซูทรงลุกขึ้นยืนและสั่งให้พายุสงบ เหล่าสานุศิษย์เฝ้าดูขณะคลื่นหยุดซัดและลมหยุดพัด
พายุสงบตามที่พระเยซูทรงบัญชา

บางครั้งเมื่อเรื่องน่าหวาดกลัวเกิดขึ้น เรารู้สึกกลัว แต่พระเยซูทรงอยู่ใกล้ การนึกถึงพระองค์ จะช่วยให้เรารู้สึกปลอดภัยและสงบ ■

พระเยซูทรงทำให้พายุสงบ

“แล้ว [พระเยซู] ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป” (มัทธิว 8:26)

การประชุม ศิลปะที่ ที่นานที่สุด

โดย โอคอน เอเดต เอฟฟอง

ผมชอบอ่านหนังสือศาสนาของวิสุทธิชนยุค
สุดท้าย และเพราะหนังสือเหล่านี้ไม่มีให้อ่าน
ในไนจีเรีย ผมจึงขอยืมจากเพื่อนคนหนึ่ง เพราะ
ต้องการคืนหนังสือให้เพื่อนภายในสองสามวัน ผม
จึงพกติดตัวไปด้วยเสมอและใช้อ่านยามว่าง

วันอาทิตย์วันหนึ่งผมพกหนังสือที่ยืมเพื่อนไปเข้า
ร่วมการประชุมศิลปะในวอร์ดที่ผมได้รับมอบหมาย
ให้เป็นสมาชิกสภาสูง ผมอ่านหนังสือนั้นขณะรอให้
ข่าวสารจากฝ่ายประธานสภาคอัครา เมื่ออัครา
มาถึง เขาขอให้ผมพูดกับที่ปรึกษาที่หนึ่งของเขา
เนื่องจากเขาต้องการทักทายผู้มาเยี่ยมบางคน หลัง
จากถ่ายทอดข่าวสารให้ที่ปรึกษาที่หนึ่ง ผมก็ขึ้นไป
นั่งบนยกพื้น

แต่พอนั่งได้ไม่นานผมก็นึกขึ้นได้ว่าหนังสือของ
เพื่อนหายไป เนื่องจากเป็นเวลาก่อนเริ่มการประชุม
ประมาณห้านาที—และเจ้าหน้าที่ควบคุมนั่งอยู่บน
ยกพื้นแล้ว—ผมจึงคิดว่าไม่ควรออกจากห้อง ด้วย
ความไม่สบายใจเกรงจะทำให้เพื่อนผิดหวัง ผมจึงเริ่ม
รู้สึกทรมานมากในการประชุมศิลปะที่นานที่สุดเท่า
ที่ผมเคยเข้าร่วม

ผมอยากให้เวลาผ่านไปเร็ว ๆ แต่ทุกรายการใน
วาระการประชุมดูเหมือนจะใช้เวลานานมาก ผม
กระสับกระส่าย พลังสวดอ้อนวอนในใจขอให้พระผู้

*โดยปกติการประชุม
ศิลปะใช้เวลา 70
นาที แต่วันอาทิตย์
วันหนึ่งดูเหมือน
การประชุมนั้น
ยาวนานไม่รู้จบ*

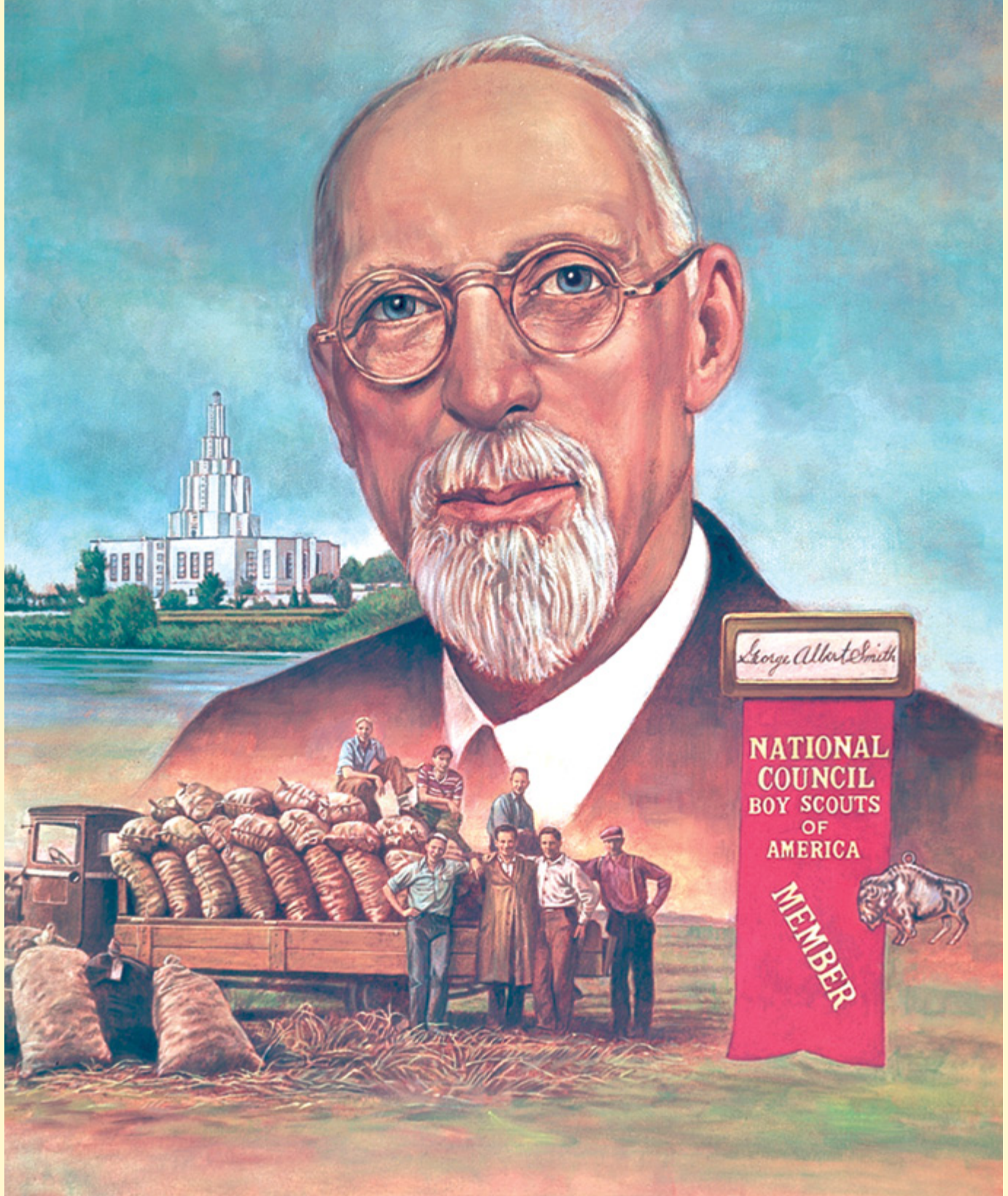
เป็นเจ้าของดูแลหนังสือให้ปลอดภัย จริง ๆ แล้วผู้
พูดใช้เวลาไม่นาน แต่ความกังวลเกินเหตุครอบงำ
จิตใจผม ห้านาทีก่อนสิ้นสุดการประชุม ผมไม่อาจ
ทนต่อไปได้อีก ผมส่งกระดาษข้อความที่ปรึกษา
ที่หนึ่งว่าผมวางหนังสือทิ้งไว้ข้าง ๆ เขาหรือไม่ ผมนึก
อยากให้เขาพยักหน้าว่าใช่ แต่เขากลับส่ายหน้าแทน

ผมไม่ได้หลับตาระหว่างการสวดอ้อนวอนปิดฉาก
เฝ้าแต่นึกถึงอีกสองแห่งที่เหลือซึ่งผมคิดว่าหนังสือ
น่าจะอยู่ตรงนั้น ขณะเดียวกันผมตัดสินใจว่าถ้า
จำเป็นผมจะไปที่ชั้นเรียนโรงเรียนวันอาทิตย์เพื่อ
ประกาศว่าผมทำหนังสือหาย

แต่น่าแปลก เมื่อการประชุมศิลปะสิ้นสุด ความ
รู้สึกของผมเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง และผมไม่กังวลเรื่อง
หนังสือ พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ทรงแสดงให้ผมเห็น
—ในช่วงเวลาสั้น ๆ ของความสว่างทางวิญญาณ—
ว่าผมกังวลไม่เข้าเรื่อง ผมเรียนรู้ว่าสิ่งสำคัญ *จริง ๆ*
คือผมจะคุ้มครองสิ่งเหล่านั้นที่พระผู้เป็นเจ้าของมอบ
ให้ผมดูแลหรือไม่ ผมนึกรายการทันทีถึงสิ่งที่ผมจำได้
ว่าพระผู้เป็นเจ้าของฝากฝังอะไรไว้กับผมบ้าง ไม่ว่าจะ
จะเป็นจิตวิญญาณของผม ครอบครัวผม คนที่ผม
สอนประจำบ้าน คนที่ผมควรแบ่งปันพระกิตติคุณ
สมาชิกวอร์ดที่ผมรับใช้ บรรพชนผู้ล่วงลับที่ต้องได้
รับงานพระวิหาร เป็นต้น

ผมพบหนังสือหลังจากประสบการณ์สำคัญครั้ง
นั้นของการพิจารณาจิตวิญญาณตนเอง แต่พอเลิก
การประชุมศิลปะที่นานที่สุด ผมพบเช่นกันว่ามี
หลายด้านที่ผมต้องปรับปรุงในชีวิต และผมพบ
คำมั่นสัญญาที่จะจัดลำดับความสำคัญตามสิ่งที่
พระบิดาบนสวรรค์ทรงปรารถนา ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในลากอส ไนจีเรีย

จอร์จ อัลเบิร์ต สมิธ

จอร์จ อัลเบิร์ต สมิธ อายุ 21 ปีเมื่อท่านได้รับเรียกครั้งแรกให้รับใช้เยาวชนชายของศาสนจักร ท่านมีส่วนเกี่ยวข้องกับ **Boy Scouts of America** ซึ่งยกย่องการรับใช้ของท่าน ขณะรับใช้เป็นอัครสาวก จอร์จ อัลเบิร์ต สมิธเป็นผู้นำในองค์กรการเกษตรระดับประเทศและระหว่างประเทศหลายองค์กร ท่านอุทิศ **พระวิหารไอดาโฮฟอลส์ ไอดาโฮ**

ในบทความเรื่อง “ความยุติธรรมและพระเมตตา
ของพระเจ้า” เอ็ดเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์.
ฮอลแลนด์ แห่งโควรัมอัครสาวกสิบสองใช้การ
หว่านพืชมีหนามเป็นอุปมาสำหรับการติดกับ
ดักในบาป “เราหว่านพืชมีหนามเล็กน้อย แต่
เราได้พืชมีหนามจำนวนมาก—หลายต่อหลายปี
พุ่มใหญ่และกิ่งก้านสาขามากมาย เราไม่มีวัน
กำจัดได้เว้นแต่เราจะตัดออก” อ่านคำแนะนำของ
ท่านว่าเราจะกลับใจและเรียกร้องพระเมตตาได้
อย่างไรในหน้า 20

ศาสนจักรของ
พระเยซูคริสต์
แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย

10789 425